

Giới thiệu Ông Xã Hấp Dẫn Mê Hoặc Vợ

Người đàn ông Đỗ Thiên Hải sở hữu thân hình to cao, gương mặt khôi ai trời phú. Và cùng là Ông Xã Hấp Dẫn Mê Hoặc Vợ khiến cô phải rất mệt mỏi với anh!!!

Và ông trời cũng sắp đặt cô gặp anh trong hoàn cảnh trở trêu, cô đến gặp anh vay tiền anh không được thì liền cầu hôn anh? Vì ngăn chặn chuyện cha mẹ cứ nhắc đi nhắc lại chuyện anh cưới cô, cho nên sau khi cưới anh từ kẻ lang bạt muốn quay đầu lại.

Chẳng lẽ sự hấp dẫn của anh đó chính là tiền thôi sao? Mời các bạn cùng đọc truyện để theo dõi thật ra cô gái đó đến với anh vì mục đích chính nào nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Hấp Dẫn Mê Hoặc Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

"Tập đoàn Long Đăng" phó tổng tài Đỗ Thiên Hải đang chống cằm ngồi trong phòng làm việc, ngồi ở trên ghế sofa ghế tập trung suy nghĩ, về mặt tuần mỹ như vậy bởi vì ánh mắt chuyên chú kia mà càng bộc lộ thêm tính cách, có chứa mấy phần bình tĩnh.

"Đỗ tiên sinh."

"Hừ." Hắn giơ tay lên yêu cầu cô gái trước mặt đừng nói chuyện. Hắn lúc này không thể phân tâm, hắn cần tập trung tinh thần tìm kiếm mục tiêu.

Cầm lấy một ít tấm ảnh ghép lại thành bức tranh, hắn đang cố gắng nhìn hình ảnh trên cái hộp so với tấm ảnh đang ghép sao cho cùng màu sắc, hơn nữa phải tìm được vị trí ứng với nó.

"Đỗ tiên sinh, tôi sẽ không chiếm quá nhiều thời gian của anh." Đông Ánh Thần uyển chuyển nhắc nhở hắn, có thể cùng cô nói chuyện quan trọng cho xong trước hay không. Hắn lại tiếp tục "Hưu nhân hoạt động". Cô không phải không biết bọn họ là "Tập đoàn Long Đăng" công việc "tự do" đến cỡ nào, nhưng người đàn ông này công việc thái độ thật đúng là nhân hạ đến làm cho cô có chút bức mình.

Lần trước tìm đến hắn, hắn đang chơi cờ Tây Dương trong máy tính. Hôm nay lại để cho cô ngồi ở chỗ này nhìn hắn hơn nửa canh giờ để nói kế hoạch, vừa mở miệng hắn đã "Hừ" với cô, thật không hiểu được đây rốt cuộc là phòng làm việc hay là sân chơi của hắn, hắn rốt cuộc là tới làm công việc hay là tới chơi!

"Nếu cô bận, bây giờ cô có thể rời đi." Hắn làm vẻ không sao cả, lại ghép được thêm một mảnh, lại tiếp tục tìm kiếm một...tấm khác hợp lại thành bức tranh. Dù sao bây giờ là cô có chuyện cần nói với hắn, không phải là hắn muốn nghe cô nói chuyện, cô quay đầu rời đi hắn sẽ bớt việc.

Ngoài giờ làm việc chơi chút ít trò chơi là phương pháp thả lỏng tinh thần của Đỗ Thiên Hải. Mặc dù không ít người chất vấn những thứ trò chơi ích trí này chỉ biết gia tăng gánh nặng đại não, nhưng hắn chính là muốn lợi dụng phần cần thiết này để "Chuyên tâm", tạm thời để cho suy nghĩ hoàn toàn nhanh nhẹn công việc ở nơi đây, thứ vị trong trò chơi có thể cân bằng tâm lý, sẽ giúp công việc của hắn càng có hiệu suất.

Hắn đã lường trước cô gái tên là Đông Ánh Thần đã nhiều lần quấy rầy, hắn tự hỏi, cũng không muốn nghĩ đến cô gái này không mời mà tới, trực tiếp chạy vào trong phòng làm việc của hắn như chỗ không người. Hắn không có gọi bảo vệ kéo cô ra ngoài, hắn còn chịu nghe kế hoạch mà cô nói này giờ là đã nhường lắm rồi, đã vậy cô còn không biết cảm ơn. . . .

Hắn nói tất cả phải chờ hắn ghép mấy tấm hình này thành bức tranh sẽ cho cô thời gian nói chuyện, lời này có khó hiểu như vậy không?

"Không, tôi không vội, xin anh cứ tự nhiên." người đàn ông này trong tay nắm giữ công ty cô, có thể tồn tại hay không một đường sống. Ở vị trí yếu thế Đông Ánh Thần đành phải hạ thấp tư thái, cô nặn ra một nụ cười rất có tính nhẫn nại, làm bộ mình như không có lịch trình khác, cũng không vội vã đi làm chuyện khác.

Dù sao chuyện trong công ty còn có thể đợi giải quyết so với "Long Đăng" là cô hiện tại gặp nguy cơ lớn nhất, mà cô thật vất vả mới nhìn thấy hắn trước mặt, có thể nào bởi vì không ưa thái độ nhân nhả trong công việc của hắn mà quay đầu rời đi.

Chờ thì chờ chứ sao, chỉ cần có cơ hội giải quyết vấn đề khó khăn này, cho dù có tốn thời gian cả ngày, cô cũng thắp từng hắn đến cuối!

"Vậy mới đúng." Hắn giương môi, đem một tấm hình đặt chính xác vị trí bức tranh, một câu hai ý nghĩa địa thậm chí đây mới là "Có việc cầu người" nên có thái độ như thế —— mặc dù cô căn bản còn không có cơ hội mở miệng nói rõ ý mình, nhưng hắn đã biết trước cô gái này tìm đến hắn nhất định muốn cùng "Long Đăng" nói chuyện công ty nhà cô và thương lượng vụ kiện có liên quan đến tòa án, cho nên thái độ đối với hắn đã mềm một chút, tận lực phối hợp yêu cầu của hắn, không dám chọc hắn không vui.

Hai mươi phút tiếp theo, cô không nói một tiếng, giống như rèn luyện tính nhẫn nại giống như ngồi nhìn hắn tìm từng tấm hình, từ từ hợp lại thành một bức

tranh ——

". Rót cuộc tìm được người." Đỗ Thiên Hải đề xuống dự tính hợp lại một tấm mảnh ghép cuối cùng lại thành bức tranh, ngẩng đầu, duỗi lưng dài thật mỏi, lấy ly trà lên uống một hớp.

"Xin hỏi, tôi hiện tại có thể nói chuyện sao?" Nhìn hần dường như "Xong việc", Đông Ánh Thần mới mở miệng hỏi hần.

"Có thể, bất quá xin nói ngắn gọn, tôi còn có rất nhiều chuyện bận rộn." Đỗ Thiên Hải nhìn đồng hồ đeo tay một chút, đáng vẻ bắt đầu bận rộn, muốn cô hãy bớt sàm ngôn đi, đừng chậm trễ thời gian quý giá của hần.

Bất quá, hần nghĩ lời cô có thể nói chắc cũng chỉ là "Nói nhảm" mà thôi, bởi vì hần nhớ được có lần hần đã đem lời rất rõ ràng nói xong với cô, tất cả công việc cũng nói xong rồi. Hôm nay cô lại cầu xin hần thêm một lần, chuyện cũng sẽ không thể thay đổi. Mặc dù hần từ trước đến giờ tôn trọng cuộc sống tự do trôi qua theo ý thích, nhưng về phương diện công việc hần luôn luôn giải quyết theo việc chung, không có thể thương lượng đường sống.

"Tốt, tôi sẽ." Cô lộ ra vẻ cười nhạt, nghĩ thầm mình cũng không muốn lãng phí thời gian, so với hần hơn vội vã hơn cô sớm một chút giải quyết chuyện này.

"Về việc lần trước chúng ta nói tới——"

"Chờ một chút." Đỗ Thiên Hải lấy ra điện thoại cầm tay, nhưng ngay sau đó lại nói. "A, bảo bối."

Hần lộ hàm răng trắng nõn, chân dài khẽ nhướn lên, dựa ra phía sau một chút, không e dè mình đang ở trước mặt Đông Ánh Thần cùng tình nhân hần huyền, tình thoải liên tục.

"Em nhớ anh đến ăn không ngon a? Thật đáng thương nha. Có, anh dĩ nhiên cũng có muốn, bảo bối, chờ anh tan việc lập tức đi tìm em, nhưng em cũng đừng ăn mặc quá gợi cảm, vậy sẽ hại anh chảy máu mũi. " Hần không coi ai ra gì trên chộc tình nhân của hần, kế hoạch hẹn hò ban đêm.

Mất hạnh của Đông Ánh Thần lạnh nhạt lườm, im lặng không lên tiếng ngồi ở đối diện hần. Mặc dù vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng đang dần gọn sóng, cảm giác mình sắp nôn ra máu.

Chương 1.2

Người đàn ông này trong mắt như không có người! Một khắc trước mới chịu cho cô nói ngắn gọn, bày ra một dáng vẻ bận rộn, nhưng bây giờ lại đem cô gạt sang một bên nghe hần nói chuyện yêu đương, trong nháy mắt biến thành tình thánh trong miệng đầy lời ngon tiếng ngọt, hần cho là thời gian của cô không phải là thời gian sao?

Cô theo dõi hần nụ cười tùy tiện của hần, bỗng nhiên lại có cảm giác bị chơi đùa, cảm thấy hần nói không chừng là cô ý muốn coi thường sự tồn tại của cô, làm cô biết địa vị mình đến cỡ nào bé nhỏ không đáng kể, căn bản không đáng để hần đặt trong mắt.

Tình cảnh trước mắt thật khó khăn. Bởi vì cô đáp ứng giúp em trai trở lại tiếp nhận kinh doanh công ty. Trong hai tháng này cô đều hướng người cúi đầu chung quanh, đã nhìn không ít sắc mặt mọi người, cũng nghe rất nhiều lời nói lạnh nhạt. Có lẽ cùng cùng với những người mắng xối xả cô, người đàn ông này không tỏ thái độ kêu ngạo với cô, coi như là rất có "Phong độ".

A. . . Cô ở trong lòng tự giễu, vừa nghĩ tới "Long Đằng" là chủ nợ lớn nhất của công ty cô, cho dù có nhiều bất mãn hơn nữa cũng có thể nhịn được, trong lòng biết rõ mình bây giờ cũng không có nửa điểm đắc tội tiền vốn của hần.

"Đông tiểu thư, cô rút cuộc có chuyện gì muốn?" Cúp điện thoại, lại thấy cô thất thần không nghe được câu hỏi của hần. Điều này làm cho khẩu khí Đỗ Thiên Hải có chút không kiên nhẫn.

"Xin lỗi." Cô hoàn hồn, vào thẳng vấn đề. "Nhắc tới hợp đồng lần trước——"

"Chờ một chút, tôi cho là chuyện kia sớm đã có kết luận. Cô có thể không biết con người của tôi không quá thích đem thời gian lãng phí vào những chuyện trên." Hần lần nữa cắt đứt lời của cô. Mặc dù trên mặt nụ cười chân thành, trong lời nói lập trường nhưng hết sức cường ngạnh.

Nếu công ty của cô và "Long Đằng" ký hợp đồng nhưng không cách nào đúng hạn giao hàng, cho nên phải trả tiền vi trái hợp đồng. Hần đại diện cho tập đoàn nói về làm trái hợp đồng, dùng đến pháp luật để giải quyết chuyện này cũng là chuyện đương nhiên. Hôm nay ngoại trừ trả tiền lại, hần không cho là còn có gì có thể thảo luận trong đó.

"Anh đã nói chỉ cần tôi có thể lấy được vật thể chấp, anh sẽ hủy tiền lãi với công ty." Cô nhắc nhở, hy vọng hần không phải là người mau quên.

"Là suy nghĩ hủy bỏ." Hần thanh minh mình chỉ nói là có khả năng này, vốn dĩ "Xí nghiệp Đông thị" lúc này tài vụ của công ty rất nhỏ căn bản là không trả nổi.

"Tôi rất thích nghe một chút ý kiến của Đông tiểu thư cuối cùng tìm được vật thể chấp có giá trị đến sáu ngàn vạn." Hần nhếch môi cười, không thể phủ nhận những lời này giống như rất vui đang chờ xem một màn kịch vui, bởi vì khoảng cách bọn họ lần trước gặp mặt đến nay mới trải qua không tới một tháng ngắn ngủn, hần rất hoài nghi cô có thể đột nhiên nghĩ ra vật thể chấp.

"Tôi với anh kết hôn." Cô bình tĩnh nói.

"Kết hôn?!" Hấn khó có thể tin nhìn về mặt cô không giống đang nói đùa, ngược lại giống như nghe được chuyện buồn cười, ngửa đầu tại chỗ cười to.

Hấn cười nhìn cô gái mi thanh mục tú, mặt cô gái như mỹ ngọc, lần đầu phát hiện một bề ngoài nghiêm túc lại có một mặt hài hước như vậy, lại có thể nói ra những lời hoang đường như thế.

"Đồng tiểu thư, tôi không nhớ rõ tôi có xin cưới nha." Cô không phải là bị món nợ khổng lồ áp lực bức cho điên rồi sao! Hi hi hi, thật thảm đó.

Nhìn về mặt Đỗ Thiên Hải vừa đồng tình vừa lắc đầu. Đồng Ánh Thần không khó suy đoán ý nghĩ của hấn lúc này, cho nên lại phải tốn hao nhiều sức lực khác chế cảm xúc pháp phòng trong lòng, an ủi mình có thể nhìn thì nhìn, ngàn vạn không thể vào lúc này đắc tội hấn. Ngàn vạn không được.

"Anh không có, nhưng nếu như anh kết hôn với tôi, có thể bớt đi ba ngày bị hai đầu cha mẹ thúc giục cưới, không cần lại bị buộc đi tham gia những buổi tiệc gặp mặt anh không có chút hứng thú nào." Cô kiên định, cô gắng dùng giọng bình tĩnh nói với người đàn ông kêu ngoạ về mục đích và nguyên nhân như vậy.

"Cô điều tra tôi?" Mây rậm của Đỗ Thiên Hải co giật, giọng nói sụp xuống, đột nhiên ý thức được cô lần này đến thì ra là cũng không phải là xung động làm việc, mà là có chuẩn bị mà đến.

"Chỉ là tốn một chút công." Cô sửa lại lời nói của hấn, cũng không phủ nhận mình quả thật tìm người lên điều tra bối cảnh của hấn để hiểu rõ, cố gắng tìm ra có điều thể có thuyết phục hấn buông tha cho việc kiện công ty.

Mà theo những điều cô thu thập xem ra trước mắt Đỗ Thiên Hải có thể sẽ có cần, mà cô có thể lấy được ra sự bảo đảm cũng chỉ có "Hôn nhân" mà thôi.

"Nếu đã tốn công như vậy cô hấn là cũng rất rõ ràng con người tôi có bao nhiêu giá trị bao nhiêu. Nếu cưới cô, tôi sợ tôi sẽ thiệt thòi chính là sáu ngàn vạn mà thôi." Hai tay hấn để sau ót, nói thẳng đề nghị này đối với hấn mà nói cũng không phải lời giao dịch. Chỉ là hai người cách xa khả năng kinh tế, cô gả cho hấn giống như đào được một mỏ hột xoàn, nhưng mà hấn đối với cô chưa hấn chỉ có sáu ngàn vạn, còn có thể tạo thành nhiều tổn thất hơn sau này.

Chương 1.3

Huống chi nếu cô quả thật có điều tra qua, nên biết hấn Đỗ Thiên Hải trừ tiền ra, không... thiếu nhất là phụ nữ, cho nên cho dù cô có vẻ thùy mị, dường như cũng có chút đầu óc, nhưng so sánh với cô, phụ nữ có điều kiện tốt có khối người. Nếu hấn thật muốn lấy vợ, không lo không tìm được "Bia đỡ đạn", cần gì trước không công tổn thất một khoản tiền này.

"Về điểm này, xin cứ yên tâm đi, tôi sẽ ở trước hôn nhân viết rõ giấy trắng mực đen tuyệt đối sẽ không lấy bất cứ tài sản nào của anh. Sau khi cưới cũng sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì của anh, chỉ cần anh hủy bỏ tiền lãi của công ty tôi, tương lai tôi sẽ trả đủ số tiền mà công ty thiếu, sẽ không để cho anh chịu bất kỳ tổn thất nào." Cô biểu đạt rõ ràng lập trường của mình, muốn hấn không cần phải lo lắng cô ham tài sản của hấn, chỉ hy vọng hấn cho cô nhiều thời gian hơn trả hết nợ khoản này tiền nợ.

"Cô muốn trả tiền sao?" Hấn còn tưởng rằng cô sẽ dĩ mở miệng hướng hấn "Cầu hôn", chính là vì không muốn trả tiền!

"Tôi vừa rồi đã nói, hôn nhân của tôi là dùng tới thể chân, không phải là gán nợ." Hai điều này là khác nhau.

"Ý chính là cô sau này còn có thể chuộc đồ lại sao?" Hấn cười hỏi, bắt đầu cảm thấy cô gái này có chút thú vị.

"Không sai, chờ tôi kiểm tiền trả hết nợ. Chúng ta sẽ ly hôn, đến lúc đó anh cũng có đầy đủ lý do thuyết phục cha mẹ của anh, nói anh căn bản là không phải là người đàn ông thích hợp hôn nhân, xin bọn họ không nên ép anh kết hôn nữa." Phương pháp kia vẹn toàn đôi bên, đối với hai bên đều có chỗ tốt.

"Nếu cô vĩnh viễn sẽ không trả hết số tiền thì sao?" Thấy cô nói xong lời thề son sắt. Đỗ Thiên Hải không phải không nhớ cô gái này ngoài điều tra hấn, có hay không tiện thể biết rõ tình hình công ty mình căng thẳng đến cỡ nào, cho dù khấu trừ khoản bồi thường "Long Đăng", cũng còn có các nợ nần chờ cô hao tổn tâm trí, mà cô cũng không tiếc dùng hôn nhân của mình, kiên trì giúp công ty khởi tử hồi sinh.

Thành thật mà nói, hấn tán thưởng tự tin của cô, nhưng lại phải hoài nghi cô là có đánh giá cao năng lực của mình quá hay không.

"Nếu tôi không trả hết số nợ lúc trước, bất cứ lúc nào anh đều có thể theo yêu cầu ly hôn, cũng sẽ không ảnh hưởng số tiền tôi phải trả." Cô cho là hấn lo lắng phải chăm sóc cô cả đời, chiếm lấy vị trí Nhị thiếu phu nhân Đỗ gia không tha, cho nên cũng đảm bảo hấn có rút lui cuộc hôn nhân này bất cứ lúc nào, mà cô chỉ nói điều kiện duy nhất có thể ly hôn còn lại là trả hết khoản nợ đã thiếu này.

"Nghe như vậy, thật giống như cô biến thành người chịu lỗ, làm sao bây giờ đây. Con người của tôi cũng không thích chiếm tiện nghi đàn bà." Hấn chông chênh, nheo lông mày lại, về mặt thay cô oan ức buồn rầu.

Song về mặt kia nhìn cô ở trong mắt nhưng tràn đầy hiềm nghi, làm cho cô cảm thấy chướng mắt.

"Thương nhân nói thương nhân, xin Đỗ tiên sinh không cần đề cập quá nhiều nguyên tắc tình cảm cá nhân, chỉ cần nói cho tôi biết anh có chấp nhận hay không chấp nhận vật thể chấp này không là được." Cô nói chuyện làm ăn khuyên hấn không cần lo ngại, nhanh chóng đưa ra quyết định, bởi vì ... việc này sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch của cô.

"Việc này sao. Dù sao kết hôn là chuyện đại sự, tôi lại không có kinh nghiệm, tốt nhất hay là đi về hỏi một chút ý kiến của cha mẹ tôi. Hơn nữa cô cũng cho là bọn họ nghe được tôi nói muốn kết hôn sẽ hớn hờ đồng ý, thật ra thì bọn họ đối với đối tượng kết hôn của tôi rất kén chọn, nhất là mẹ tôi." Hân đột nhiên từ lang từ biến thành hiểu từ, bày ra một dáng vẻ khúm núm đối với cha mẹ, tỏ vẻ hôn sự của mình còn phải nghe theo ý kiến cha mẹ. . . .

Cô trừng mắt! Lời nói dối hoang đường như vậy đến cả quỷ cũng không tin tưởng! Anh không có kinh nghiệm, chẳng lẽ tôi có sao?!

"Được, như vậy xin anh mau sớm cùng cha mẹ thảo luận hôn sự một chút, hy vọng sớm ngày nhận được câu trả lời chắc chắn của anh, không quấy rầy." Đông Ánh Thần ở trong lòng mắng to, cố gắng duy trì nụ cười trên mặt, đứng dậy cáo từ, tránh cho không nhận được lật cái bức ảnh vừa mới ghép xong kia ra, tại chỗ vạch trần chuyện bịa đặt của hân.

Theo như tài liệu trên tay cô và thực tế quan sát xem ra, hân rõ ràng chính là phản nghịch, làm theo ý mình trong mắt không có người nào, hình tượng "ngoan ngoan" hoàn toàn không dính nổi!

Bất quá, nếu hân đã tỏ rõ không muốn cho cô đáp án, cô nghĩ mình có ở lại với hân cũng chỉ là tốn thời gian là vô dụng, hay là trước trở về xử lý các nợ nần khác mới là vấn đề tốt.

"Cô đã nói với bao nhiêu người nói điều kiện thế chân như thế?" Lúc cô vừa ra đến trước cửa, hân đột nhiên hỏi lại.

Cô dừng lại bước chân, sừng sốt hai giây, quay đầu lại nói cho hân biết ——

"Chỉ có anh. Có chuyện gì sao?"

"Chẳng qua là tò mò. Cô đi thông thả, không tiễn." Hân nở nụ cười thoải mái, đứng dậy đi về phía bàn làm việc của mình, bắt đầu nghiên cứu lời nói vừa rồi hoàn toàn không có nhìn công văn.

Cô đi ra khỏi phòng làm việc của hân, đối với người đàn ông lại thêm một ấn tượng mới.

Không giải thích được.

Chương 1.4

Nửa tháng sau, Đỗ Thiên Hải chủ động hẹn Đông Ánh Thần gặp mặt, hơn nữa phương thức hẹn người của hân lớn rất lỏi, chỉ gửi tin nhắn báo cho cô nên xuất hiện thời gian, địa điểm. .

"Cô giống như đã biết tôi sẽ hẹn cô nha?" Lái xe một đoạn đường, hân nhìn ánh mắt của cô từ đầu đến cuối, không có gì mập mờ, hai mắt trong suốt giống như thủy tinh trong suốt không thấy bất kỳ biến hóa gì.

"Tôi luôn chờ anh cho tôi câu trả lời chắc chắn." Cô vốn là đang ở chờ điện thoại của hân, không hiểu tại sao bất ngờ nhận được.

Cũng nhìn thấy cả người hân thường bận âu phục giờ thì —— mái tóc đen, quần áo rộng rãi, cộng thêm một đôi mắt bất cần đời.

Thay đổi phong cách ở nơi này người đàn ông này trở thành một người phóng đảng, không bị khí chất hạn chế, để cho hân giống như là một người văn minh trở thành dã thú, hơi thở gia tăng không ít nguy hiểm, ngay cả dây chuyền màu bạc trên cổ cũng buộc không được dãn tính của hân phát tán.

Nếu như hân không phải là phó tổng tài "Long Đăng", không phải là chủ nợ số một của cô, trực giác của Đông Ánh Thần cô căn bản không lên xe của loại đàn ông này, tốt nhất vẫn giữ khoảng cách với hân một chút.

"Sao, là như vậy a, tôi còn tưởng rằng là bởi vì cô ngày hôm qua ở hành lang phòng về gặp phải mẹ tôi, còn thuận tiện cùng bà và bạn bè ăn một bữa cơm, trò chuyện đến trưa sao!" Hân khẽ hừ một tiếng, cười như không cười nhìn cô gái bên cạnh, trong mắt hiện lên một tia hài hước.

"Đó không phải là trùng hợp chứ, Đông tiểu thư?" Hân dự đoán hỏi cô, rất muốn biết cô gái nề nếp này nghe được lời của hân sau đó có phản ứng gì, trả lời thế nào.

Ngày hôm qua Đỗ mẫu đi dạo hành lang có trưng bày tranh ảnh, "Vô tình gặp gỡ" một cô gái tự xưng quen biết với con của mình, hai bên dùng một bữa trưa cùng nhau trò chuyện với nhau thật vui, về nhà sau Đỗ mẫu liền tiếp hỏi con trai mình cô gái kia và con mình cuối cùng là quan hệ gì, tiến triển đến giai đoạn nào, tương lai có tính toán gì không.

Đỗ Thiên Hải lỡ tai bị oanh nổ cả đêm, hôm nay dĩ nhiên muốn hẹn cô ra ngoài đem quan hệ hai người nói rõ ràng.

"Tôi nghĩ nếu như bác gái chán lời của tôi, tôi đây cũng không cần đợi câu trả lời chắc chắn của anh." Cô đơn giản đem mọi chuyện nói rõ, không có chút nào sợ hãi nhìn thẳng ánh mắt của hân, vẻ mặt không thấy nửa điểm chột dạ và kinh hoàng, cũng không còn phủ nhận gặp phải Đỗ mẫu là cô cố ý an bài.

Bởi vì nửa tháng cũng chưa thấy câu trả lời chắc chắn của hân, cho nên cô dứt khoát trực tiếp đi tìm mẹ hân thử một chút vận may, muốn xem thử ánh mắt chọn vợ Đỗ mẫu có đúng là nghiêm khắc như lời hân nói không. Được rồi, cô thừa nhận cử động lần này thật ra thì cũng bao hàm một chút ý nghĩ khiêu khích hân, bởi vì nếu như Đỗ mẫu đối với cô lưu lại ấn tượng tốt, sau này hân không thể lấy cha mẹ làm cớ cự tuyệt cô, không phải sao?

Đỗ Thiên Hải nhìn ánh mắt lóe lên ánh sáng của cô, ánh mắt hợp tình hợp lý, trên mặt trắng nõn còn có vẻ thông minh.

"Cô gái thông minh." Lòng mày hấn vừa mừng vừa rậm (HN:cái này ta phản đối>>< sao lại vừa mừng vừa rậm thế còn gì là đẹp a~~~~), môi mừng nhấp nháy, về mặt không nén nổi hào phóng có chút suy nghĩ.

Đột nhiên ném ra một câu như vậy, lời của hấn nghe như là chỉ dạy hơn là nghiền ngẫm, làm cho cô không hiểu hấn có ý gì. Câu "Thông minh" là khen cô, hay là châm biếm cô là người tính toán?

"Anh muốn dẫn tôi đi nơi nào?" Không biết đạo lý trong câu nói của hấn, cô có chút bướng bỉnh lại không thể mở miệng hỏi, ngược lại hỏi thăm mục đích bọn họ.

"Đem cô đi bán." Mối hấn nhếch lên, không đứng đắn trả lời cô.

Chương 1.5

"Làm phiền thay tôi tính giá tiền tốt một chút." Cô lãnh đạm trả lời, cũng hy vọng mình thật có thể trị giá một số tiền lớn. Mấy ngày nay cô đi khắp nơi tìm mọi người, ít nhiều gì cũng còn một đồng, còn thiếu nhiều lắm a.

"Ha ha. Không thành vấn đề, tất cả tính trên người của tôi." Hấn háng giọng cười to, không nghĩ tới về mặt nghiêm túc cô gái đó lại còn có thể giúp hấn cười lạnh nói.

Đây chính là chỗ làm hấn thấy cực kỳ hứng thú! Mọi người tính tình thận trọng, thoạt nhìn cô gái này có chút cứng nhắc, cũng không ngờ lại có thể làm một số cử động khiến người ngoài khó dự đoán, hấn càng lúc càng thấy thú vị.

Nhàm chán! Đáng cười như vậy sao?

Cô liếc mắt hấn một cái, cảm thấy ý nghĩ của người đàn ông này thật làm cho người ta khó có thể hiểu. Nếu là ngày nào đó nhìn thấu hấn, tám phần chính là cô có nghị lực phi thường.

Cô vịn cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài ngắm cảnh, dọc theo đường đi không nói thêm gì nữa.

Khoảng chừng hai mươi phút sau, bọn họ tới một quán bar chỉ dành cho hội viên, mở cửa được một nửa trong đó đã có một đám bạn bè của hấn, nam nam nữ nữ vừa thấy được hấn liền cao giọng chào hỏi, nhất là mấy cô gái trang phục nóng bỏng đặc biệt nhiệt tình.

"A Hải."

"Tiểu Hải."

"Hải."

Giọng nói không ngừng vang lên, lỗ tai Đông Ánh Thần quả thực giống như bị "tiếng sóng biển" bao phủ, ngay cả người cũng đắm con gái chen đến đây ra phía sau.

Cô cũng không lên tiếng, cứ như vậy yên lặng đứng ở phía sau, nhìn cùng một đám con gái lú lú nói chuyện, mới có người phát hiện sự tồn tại của cô.

"Cô ta là ai?" Có một cô gái xinh đẹp chỉ vào Đông Ánh Thần hỏi, giọng nói hiển nhiên không hề thân thiện.

"Đúng nha, cô ta là ai?" Mọi người ríu rít đưa ánh mắt phóng đến trên người cô. Đỗ Thiên Hải thuận tay ôm bà vai cô gái, cũng quay đầu lại nhìn cô.

Hấn nhìn cô, cô cũng nhìn lại. Đông Ánh Thần đối mặt mọi người với ánh mắt cười mà không nói, quyết định đêm này vấn đề để lại cho Đỗ Thiên Hải trả lời. Nếu hấn đưa cô tới nơi này, thì tất nhiên cũng đoán được có người hỏi vấn đề này.

Cô nhìn hấn, bản thân cũng rất muốn biết mình ở trong lòng hấn rốt cuộc là có thân phận và vị trí như thế nào. Về đề nghị của cô, hấn còn chưa có cho trả lời chắc chắn.

"Đây là. Giá trị con người Đông Ánh Thần tiểu thư rất cao, cho nên trừ tên của cô ra, tôi không thể tiết lộ nhiều hơn." Hấn làm động tác khoa trương giơ tay lên, long trọng giới thiệu tên của cô, nhưng mơ hồ nhất là thân phận của cô.

Mọi người thấy hấn "Diễn xuất" cho nên mọi người trong lúc cười to thật cũng cũng không cười nữa. Dù sao tất cả mọi người ra ngoài uống rượu là vui đùa mà thôi, không có ai quá tìm tòi nghiên cứu bối cảnh người nào.

Các cô gái Đỗ Thiên Hải còn ôm bên cạnh, dường như không phải rất để ý sự tồn tại của Đông Ánh Thần, cũng không đem lực chú ý dừng lại ở trên người cô.

"Hải, tới đây ngồi."

"Không, anh tới đây ngồi." Mấy người phụ nữ vì tranh giành chỗ ngồi của Đỗ Thiên Hải triển khai một trận tranh đoạt, diễn ra một lúc lâu mới quyết định vị trí của hấn.

Đông Ánh Thần ngồi đối diện hắn, nhìn hắn rất được hoan nghênh được hai cô gái xinh đẹp kẹp ở giữa. Về mặt giống như đã quen, cũng rất hưởng thụ vòng vây như vậy.

Tin tức thu thập quả nhiên không sai, người đàn ông này quả nhiên rất có duyên với đàn bà nha!

"Muôn uống gì?" Người đàn ông ngồi bên cạnh Đông Ánh Thần đi tới hỏi cô.

Cô suy nghĩ một chút, nói: "Coca."

"Sao?!" Miệng người đàn ông đó giống như con sò vừa nướng mở ra.

Chương 1.6

"Không được sao." Cô từ từ lớn tiếng nói thêm một lần, cho là đối phương là bởi vì âm nhạc quá ồn cho nên nghe không rõ. Thật ra thì cô vốn là muốn uống chút trà Ô Long, nhưng trong quán rượu chắc là không có.

"Cô đang ở đây nói đùa sao! Không ai tới nơi này uống nước giải khát." Người đàn ông châm chọc cười nói, nghĩ thầm nơi này cũng không phải là tiệm ăn nhanh, người nào không phải tới đây cũng uống rượu sao?

"Tôi chính là, tôi muốn uống coca." về mặt cô lạnh lẽo, kiên trì lựa chọn của mình, cô không thích cùng một đám người không quen thuộc uống rượu.

"Được, lấy Coca." Người đàn ông đó có cảm giác cô hòng bị đông lạnh, hậm hực đi giúp cô lấy đồ uống.

Đông Ánh Thần ngồi ở trên ghế ăn khoai tây, không có phát hiện người đàn ông nguy hiểm đối diện bởi vì nghe cô nói mà bật cười.

Coca?! Phụt.

Đỗ Thiên Hải cúi đầu cười khê, cảm thấy cô gái này thật rất ngoài dự đoán mọi người cười chút, chơi đùa quá tốt.

Ngon đèn mờ mịt, Đỗ Thiên Hải ôm cô gái bên cạnh, cùng một đám bạn bè nâng cốc chúc mừng, vừa nói vừa cười, nhưng lực chú ý của hắn cũng không ngừng nhìn về phía Đông Ánh Thần, lưu ý thấy hoàn cảnh nơi đây không hợp với cô ta.

Nét mặt của cô càng lúc càng nhàm chán, nhưng hắn khác thường lại cảm thấy cô càng lúc càng thú vị.

Một thời gian ngắn sau đó đi vào phòng rửa tay, hắn cũng sau đó rời đi chỗ ngồi.

Đông Ánh Thần từ phòng hóa trang bên trong đi ra, liền thấy Đỗ Thiên Hải đứng ở bên ngoài, hai tay đặt ở trong túi, dáng vẻ như đang đợi cô.

Cô đi về phía hắn, chờ hắn nói chuyện.

Hắn lộ ra một nụ cười anh tuấn, cô gái này rất thông minh.

"Cảm giác như thế nào?" Hắn hỏi cô.

"Ăn rất no." Cô nhàn nhạt trả lời, thật giống như uống quá nhiều nước có ga, dạ dày có chút khó chịu.

"Tôi hỏi cô thấy tôi và các cô gái khác ở chung một chỗ cảm giác như thế nào." Hắn cười nói, thật cảm thấy cô gái này rất—— hài hước.

"Ôm người khác là anh, tại sao muốn hỏi tôi có cảm giác gì?" Cô cảm giác kỳ quái hỏi ngược lại, chẳng lẽ hắn đưa cô tới nơi này chính là vì nhìn xem cô có phản ứng gì sao?

"Bởi vì tôi sau khi kết hôn vẫn muốn cuộc sống như vậy. Nếu như cô suốt ngày ở tại tôi cái nhau tôi sẽ chịu không được." Hắn đổi lại tư thế, chống phía sau vách tường cô, đem cô vây quanh ở trong ngực, khuôn mặt anh tuấn liền dán ở trước mắt cô, hai không khí quanh mình trở nên có chút mập mờ.

Cô lui về sau một bước nhỏ, dựa vào mặt tường, ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn tú của hắn cho nên có hai tình nhân tranh giành,neoh lại thu hút.

"Đỗ tiên sinh, tôi cảm thấy nên cho anh biết một chuyện."

"Xin nói." Hắn mỉm cười mê người.

"Hôn nhân của chúng ta ——tôi nói nếu như anh chấp nhận kết hôn với tôi. Vậy cũng chỉ là một như cầu giao dịch mà thôi, không liên quan bất cứ tình cảm nào, cho nên anh có thể tiếp tục cuộc sống mà anh thích, tôi nói rồi tôi sẽ không can thiệp bất cứ chuyện gì của anh." Cô thận trọng nói rõ lập trường của mình, muốn hắn ngàn vạn chớ suy nghĩ quá nhiều, bọn họ trong lúc này không có tồn tại bất kỳ một chút điểm lãng mạn hay ôm ấp tình cảm, cho dù kết hôn cũng là việc thường mà thôi.

"Cô có biết hay không cô bây giờ nhìn lại rất giống một người?" Hắn nhẹ nhàng quan sát cô, về mặt tính tế đoan trang có thoa tí phần, môi thoa son đỏ.

"Người nào?" Cô hỏi.

"Anh tôi." Hắn thu hồi nụ cười, thân thể đứng thẳng, vẻ mặt không thú vị đi trở về.

Cô không hiểu sao theo sát hắn trở lại phòng, lần này hắn chủ động mở miệng ——

"Các vị, tôi có sự kiện muốn tuyên bố."

"Hôm nay cậu mời khách." Mọi người lập tức ồn ào, chỉ có tính cảnh giác cao các phụ nữ mới nghĩ ra tình huống khác thường, bởi vì hắn đi theo Đông Ánh Thần rồi đi, rồi cả hai cùng nhau trở lại.

"Không thành vấn đề, hôm nay tất cả chi phí đều do tôi tính, bởi vì tôi muốn kết hôn." Hắn đột nhiên xuất hiện tuyên bố, cũng không để ý mọi người có chuẩn bị hay không.

"Cái gì?!" Hiện trường quả nhiên một mảnh kinh hô liên tục, còn kèm theo mấy tiếng động của ly rượu rơi xuống đất, hơn nữa thấy phản ứng của phái nữ là lớn nhất.

Nhưng Đỗ Thiên Hải cười như bình thường, bàn tay to ở phía sau chụp tới ——

"Cô ấy, chính là cô gái tôi muốn kết hôn." Hắn lớn tiếng tuyên bố tin vui, đem Đông Ánh Thần phía sau kéo vào trong ngực, tùy ý ôm cô, thân mật ở bên tai cô nói nhỏ: "Đông Ánh Thần tiểu thư, tôi chấp nhận lời cầu hôn của cô."

Tin tức tới quá đột ngột, cả người trong cuộc Đông Ánh Thần cũng bị hắn không báo trước dọa cô hết hồn, bất quá so với mọi người cô lại khôi phục như cũ sớm hơn, ngửa mặt nhìn hắn nở nụ cười vui vẻ ——

"Sáng mai tôi gọi luật sư đến tìm anh."

"Bà xã tương lai, em quả thật làm anh mất vui."

Mở miệng ngâm miệng cũng là chuyện của công ty. Cô gái này quả thật là phiên bản của anh hai không sai à nha !

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Hấp Dẫn Mê Hoặc Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Ba tháng sau, Đỗ Thiên Hải và Đông Ánh Thần với số ít bạn chí thân chứng kiến nghi thức cử hành kết hôn đơn giản.

Tuy nói buổi hôn lễ này chuẩn bị ba tháng, nhưng kỳ thật trong ba tháng này chú rể cùng và cô dâu cũng không có cùng xuất hiện, bọn họ ký xong hợp đồng sau mạnh ai bận rộn việc của mình, trừ ngày cùng nhau ra mắt gia trưởng hai bên. Ngay cả thử lễ phục cũng là một thời gian riêng của cá nhân, dường như đem cả quá trình hôn lễ cũng giao cho công ty. Dù sao có tiền thì dễ làm, người gặp gỡ nghề nghiệp như thế nào thì hoàn toàn không có ý kiến người mới cũng mừng rỡ dễ dàng kiếm tiền.

Sau khi hôn lễ kết thúc, bọn họ trở lại nhà họ Đỗ, cha mẹ anh vì con mình nên mua căn hộ trong khu nhà cao cấp làm tân phòng, cũng hơn một năm trước con trai lớn của nhà họ Đỗ kết hôn cũng ở đối diện, bắt đầu cuộc sống tân hôn của bọn họ——

"Anh muốn ngủ ở nơi này sao?" Đêm tân hôn, cô dâu tháo nữ trang, tắm rửa xong, cách một chiếc giường lớn hỏi chú rể.

"Nếu không em cảm thấy anh phải ngủ ở chỗ nào?" Đỗ Thiên Hải cười mỉa hỏi ngược lại cô, cảm thấy thân là chú rể mình hẳn là không có đi sai phòng, nhận lầm giường.

"Thành thật mà nói, em cảm thấy được chúng ta không nên ngủ ở cùng nhau, anh rất rõ ràng giữa chúng ta là quan hệ như thế nào." Đông Ánh Thần thẳng thắn nói ra ý nghĩ bản thân. Hai người bọn họ mặc dù trên danh nghĩa là vợ chồng, nhưng trên thực tế cũng không tính quá quen thuộc, ngủ ở cùng nhau chẳng phải khó xử sao.

"Rất rõ ràng. Chúng ta là vợ chồng mới nha! Có muốn hay không anh cảm hôn thú cho em xem?" Hắn cố ý giả bộ ngốc, từ trước đến giờ không có thông cảm với người có lòng tốt.

Thành thật mà nói, thấy cô càng không được tự nhiên, hắn liền càng cảm thấy bọn họ phải là ngủ cùng nhau mới đúng.

Đông Ánh Thần nhẹ chau lại hai hàng lông mày, nhìn còn giống như là không có phải biết, cho nên lần nữa nhắc lại: "Xem ra hôn thú và biên lai mượn đồ không có khác biệt, em không phải đã nói hôn nhân của chúng ta chỉ là một cái cọc theo nhu cầu giao dịch ——"

"Không liên quan bất cứ tia cảm tình nào." Hấn thay cô nói xong, không quên là cô chủ trương, bởi vì đó cũng nguyên nhân hấn quyết định cưới cô. So với những cô gái kia suốt ngày nói thương, hấn cho là cô gái này trực tiếp tìm hấn nói tiền, như vậy mới thích hợp làm vợ hấn hơn. Hai bên đem điều kiện nói gộp lại, mọi chuyện đều tốt.

"Anh nhớ được là được rồi." Cô thở phào nhẹ nhõm, may là nhờ hấn còn nhớ rõ chuyện ba tháng trước.

"Bất quá có hay không tình cảm là một chuyện, có ngủ hay không ngủ chung một chỗ lại là một chuyện khác. Anh không nhớ rõ anh có đáp ứng em, sau khi kết hôn không cần thực hiện nghĩa vụ giữa vợ chồng." Hấn cười xấu xa, tầm mắt âm áp nhìn về phía người cô quét một lần.

Thấy dáng vẻ nghiêm túc của cô, hấn liền không nhịn được nghĩ đến chuyện không đứng đắn kích thích cô gái có trái tim bảo thủ.

"Nhưng mà." Cô theo bản năng nín lấy đồ ngủ, hơi nghiêng đi người, muốn né tránh ánh mắt "Có sắc" của hấn.

"Nhưng mà cái gì? Chẳng lẽ em cầu hôn trước với anh cũng không nghĩ tới những chuyện này?" Hấn giả bộ dùng giọng kinh ngạc, khiến cô lộ vẻ bối rối.

Đồng Ánh Thần nhất thời cứng họng, thật ra thì lúc trước cô thật đúng là không có cẩn thận nghĩ tới phương diện này. Một mặt là bởi vì mấy tháng nay cô đều nghĩ cách cải thiện công ty vận chuyển tình hình buôn bán, về mặt khác là bởi vì hấn đã nói sau khi cưới có tiếp tục quen với đám đàn bà kia, theo trực giác của cô cho là hấn không muốn cô thực hiện "Nghĩa vụ" này.

"Trời ạ, em không phải chỉ cho là chỉ cần đắp chường mực, đem hành lý chuyển tới đây ở. Chuyện gì đều không cần quản, không cần làm, có thể dễ dàng chối cãi những chuyện kia sao?" Biết rõ cô không phải như vậy, nhưng hấn lại đem lời nói khoa trương hơn, làm cô hình dung mình là cô gái có ý định chiếm tiện nghi nhưng lại lên nhầm tàu cướp biển ngược lại biến mình là người bị hại.

"Em không có nghĩ như vậy!" Cô vội vàng làm sáng tỏ mình cũng không phải loại người này. Hiện tại chữ tín đối với cô mà nói là vô cùng trọng yếu, huống chi trước mắt cô cũng đang chuẩn bị muốn đưa cho hấn khoản tiền thứ nhất.

Chương 2.2

"Có cũng không còn quan hệ. Nếu như em hiện tại hối hận, chúng ta ngày mai sẽ có thể đi làm thủ tục ly hôn, hủy bỏ khoản giao dịch này. Dù sao mua bán đều có bảy ngày giám định và thương thức. Anh cũng vậy sẽ không cùng với em so đo hôn lễ này tốn bao nhiêu chi phí, chỉ cần em đem số tiền anh cho em mượn toàn bộ trả lại hết là được."

Hấn làm bộ không sao cả nhún nhún vai, cho cô cơ hội lật lọng, chỉ cần cô đem danh nghĩa cá nhân trả hết toàn bộ nợ nần. Hấn cũng vui vẻ toan tính lập tức khôi phục độc thân.

Nói xong, hấn vén chăn lên, c hậm rãi leo lên giường.

"Không, em không có hối hận." Cô trước giờ chưa từng hối hận. Hấn rõ ràng biết cô hiện tại không có nhiều tiền như vậy, dĩ nhiên không thể nào có lựa chọn thứ hai, nếu không ban đầu cũng sẽ không cần nói yêu cầu kết hôn với hấn.

"Nhưng anh không có ép em đó." Nói thì nói như thế, khoe miệng hấn nhếch lên lộ nụ cười tà, quả thực giống như hải tặc bức người nhảy xuống biển.

Cô nhìn khuôn mặt anh tuần mang theo khí chất ác ma kia, trong lòng không khỏi "trợn mắt".

"Đúng, anh không có ép em." Cô rất tự nguyện địa mỉm cười, chạy đến giường nằm xuống. "Đến đây đi ——"

Hấn sững sốt, ngồi ở trên giường nhìn cô lại có hành động như vậy.

"Muốn cũng nhanh nha! Anh không phải muốn em cố gắng thực hiện nghĩa vụ vợ chồng sao?" Cô nhận mệnh nhắm mắt lại, hai tay nắm chặt lại, chuẩn bị mặc hấn định đoạt, tốc chiến tốc thắng.

Đúng vậy a, là cô yêu cầu cùng hấn kết hôn, dĩ nhiên muốn làm nốt nghĩa vụ vợ chồng!

Đỗ Thiên Hải nhìn cô vợ bên cạnh nằm thành chữ "hỏa", cả người cũng "Hưng phấn" lên.

"Phụt—— ha ha ha." Hấn ôm bụng cười thoải mái, cười đến gió bão nước mắt. Thật không rõ cô gái có nể nếp này vì sao có thể sáng tạo ra điều thú vị như vậy nha.

Trời ơi, cô gái này thật là khéo! Nhìn cô ngưỡng mặt lên, vẻ mặt dũng cảm, toàn thân cứng ngắc cái này gọi là nghĩa vụ sao? Căn bản là "Kháng khái vì nghĩa" nha!

Đỗ Thiên Hải vừa cười vừa lau nước mắt, hay là cô gái này lần đầu lên giường cùng hấn tưởng như lên đoạn đầu đài. Cô đang gắng gượng, biểu hiện quá rõ ràng, thật sự làm hấn bị tổn thương tự ái phái nam a.

"Cười cái gì?" Cô mở mắt nhìn hấn, không hiểu mình đã có thành ý phối hợp yêu cầu của hấn, tại sao lại đổi lấy một trận cười to của hấn.

"Không có gì, chẳng qua là cảm thấy em rất thú vị." Nhìn vẻ mặt thành thật của cô, đầu hấn tự nhiên cảm thấy nghiêm túc cũng là một cá tính con người.

Nghiêm túc đáng yêu, thú vị thận trọng. Hấn đột ngột dùng những từ này để hình dung, ở trên người cô gái này dường như cũng khiến hấn đặc biệt vui vẻ.

Rất thú vị. Hấn là có ý gì? Nghe hình như là tổn thương cô!

Đồng Ánh Thần cảm thấy lời nói và cách làm việc của người đàn ông này làm cô đoán được, càng nghĩ càng khó hiểu.

"Bất quá ——" Hấn đột nhiên nhào tới trên người cô, khuỷu tay chống bên cạnh cô, chóp mũi gần như đụng phải mũi cô. "Hôm nay ngủ thanh khiết đi, chờ anh muốn tiến thêm một bước thì sẽ nói cho em biết, bà xã."

Hấn anh khí bức người khuôn mặt treo nụ cười khinh bạc, hơi thở ấm áp lướt nhẹ qua môi của cô, sinh ra nhàn nhạt mùi bạc hà thơm ngát.

Đồng Ánh Thần ứng phó không kịp cảm giác cả người căng thẳng, một lòng muốn thoát khỏi tình cảnh này.

". Đó." Cô chải lại mái tóc, không nhìn khuôn mặt anh tuấn bức người, cố giữ vững bình tĩnh chờ hấn nói dứt lời tự động rời đi.

Không lường trước hấn chuyển động tay, tạo ra một chút khoảng cách, về mặt lập tức nghiêng ngẫm nhìn cô.

"Làm sao em đồ mặt?" Ngón tay chạm vào khuôn mặt đỏ bừng, trong mắt nổi lên một tia hài hước.

"A. Anh biết, không cần như vậy xấu hổ. Nếu như em muốn, phương diện này anh cũng có thể hết sức phối hợp." Vừa nói, hấn bắt đầu động thủ cời đồ ngủ của mình.

Cô khăn trương miệng hít một ngụm khí, lập tức dùng sức đẩy hấn ra ——

"Em không muốn! Mau ngủ đi." Cô nhanh chóng chui vào trong chăn, tắt đèn đầu giường, một chút cũng không muốn cùng hấn thực hiện nghĩa vụ vợ chồng.

"Thật không muốn sao?" Giọng nói mê người của hấn hỏi, bình thường hấn rất ít phối hợp người khác, hôm nay khó được hào phóng như vậy nha.

Cô đem chăn kéo đến cằm, định xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía hấn, mãnh liệt biểu đạt mình thật không cần ý tốt của hấn.

"Một đêm yên tĩnh." Hấn cũng tắt đèn, nhắm mắt lại.

Trong bóng tối, truyền một tiếng cười trộm.

Đêm tân hôn, hấn thật là không có tâm tình nhưng ngoài ý muốn rất vui

Đồng dạng, hấn cũng không có hối hận cưới cô gái này.

Chương 2.3

Chớp mắt một cái, cuộc sống sau khi cưới đã qua hơn phân nửa năm, nhưng thay vì nói Đỗ Thiên Hải và Đồng Ánh Thần đúng là vợ chồng, không bằng nói bọn họ ở chung dưới một mái nhà, sống chung hòa bình "hai người ở chung".

Trên căn bản nửa năm qua cuộc sống hai người bọn họ như cũ không có cùng xuất hiện, động lẫn nhau cũng không nhiều. Ngoại trừ hấn muốn trêu chọc cô, làm hại cô đỏ mặt tím đập ra, cho dù hai người đồng thời ở trong nhà, đa số cũng là ở trong không gian riêng của mình hành động, thí dụ như một người ở thư phòng lên mạng, một người ở trong phòng khách xem ti vi, hoặc là một người đã lên giường ngủ, người còn lại không có về nhà. Tóm lại đây là nguyên tắc không quá nhiều đối phương làm việc và nghỉ ngơi, mọi việc mình nhìn làm, trải qua cuộc sống bình an vô sự.

Tối hôm đó, Đồng Ánh Thần đứng ở trước lò gas nấu bữa ăn tối, trong tay cầm chén súp tiêu, đầu óc còn vừa nghĩ chuyện của công ty.

"Em đang ở đây nấu cái gì?" Một giọng nói trầm thấp đột nhiên lướt qua tai cô, làm cho cô sợ đến cả người chấn động, chén canh tiêu trong tay cũng không phải là ——

"Cẩn thận!" Hấn nhanh tay lẹ mắt cầm lấy chén súp tiêu sắp rơi xuống, một tay ôm cô, làm cho không có bất người nào bị thương.

"Làm gì không nói một tiếng dọa người nha?!" cô đoạt lại chén tiêu, kinh hồn chưa định nhìn hấn, hoàn toàn không có ngờ tới thời gian này hấn sẽ trở về.

Bình thường hấn về nhà so với cô thì chậm hơn mấy tiếng, nhưng bây giờ mới hơn bảy giờ mà thôi.

"Anh đâu có! Là em không biết đang suy nghĩ gì nghĩ đến nhập thần như thế, mới có thể không nghe thấy tiếng bước chân của anh, ngay cả anh trở về cũng không biết." Hấn rõ ràng quang minh chánh đại mở cửa, đóng cửa lại vào trong phòng bếp, cô nói cứ giống như hấn từ cửa bay vào không bằng.

Nhìn cô nghe mà không nghe thấy, hấn lo lắng ngày nào đó có trộm vào nhà mà cô không hề hay biết!

"A. . . Anh cũng không cần dựa vào em gần như vậy nói chuyện, cách xa nói cũng được." Cô sờ lỗ tai của mình, cảm thấy có người dán tại bên tai cô nói chuyện cảm giác quái dị.

"Đó là vùng miễn cảm của em sao?" Hấn mỉm cười ám muội, nói rõ hơn là đùa giỡn phụ nữ đang hoảng.

Cô tức giận thoáng nhìn, không để ý tới vấn đề này, xoay người sang chỗ khác tiếp tục nấu bữa ăn tối. Chung đụng càng lâu cảm thấy người đàn ông này nói chuyện thật là không có mấy câu đúng đắn.

"Mới vừa đang suy nghĩ gì? Chẳng lẽ là đang suy nghĩ về anh sao?" Hấn cố ý tiến tới bên người cô, để tay lên vai cô, ở bên tai cô đặt câu hỏi. Không biết tại sao chính là đặc biệt thích về mặt "Chánh khí" của cô vén lên một điểm nhỏ nhỏ rung động, nhìn đáng vẻ cô bị chọc cho vừa thẹn vừa giận tóm lại rất thú vị.

"Đúng vậy." Cô rút cổ, ngoài dự đoán mọi người thừa nhận.

"Thật sao?!" Hấn không nghĩ tới mị lực của mình đã ảnh hưởng đến cô như vậy! Chẳng lẽ cô đã bắt đầu có tình cảm với hấn rồi?

"Ừ." Cô đem mì sợi bỏ vào trong nồi, điều chỉnh lò lửa, ngừng đầu hỏi hấn: "Em hôm nay có chuyển một khoảng tiền cho anh, anh có nhận được không?"

"Có." Hấn gật đầu, nghĩ thầm cô tại sao đột nhiên nói sang chuyện khác.

"Vây thì tốt, em mới vừa rồi còn đang suy nghĩ buổi chiều nên gọi điện thoại cho anh để xác nhận. Mặc dù bây giờ có thể trả lại cho anh không nhiều lắm, bất quá chờ công ty vận hành từ từ lên quỹ đạo, sau đó em sẽ xem tình huống điều chỉnh số tiền. Trước mắt em có một số tiền hàng phải thu trở lại, hôm nay đã với một khách hàng." Cô thao thao bất tuyệt nói chuyện mình vừa mới nghĩ ra, thuận tiện đem tình hình trước mắt của công ty đại khái báo cáo nhanh người cho vay là hấn biết, để hấn không cần phải lo lắng không thể thu tiền trở lại.

Thì ra là đây chính là cái gọi là "Nghĩ đến hấn" nha.

Đỗ Thiên Hải khoe miệng khê co rút, thu hồi cánh tay khoát trên vai cô, lần nữa từ trên người cô cảm nhận được mị lực phái nam thất bại. Huống chi hấn vừa mới từ công ty trở về mà thôi, hiện tại có cảm giác bước vào...một công ty khác, thật là càng nghe càng muốn đánh nhau.

Hiện tại đến phiên hấn muốn nói sang chuyện khác!

"Wow, thơm quá. Thấy rất ngon nha?" Hấn cắt đứt lời của cô, cúi người ngửi thấy mùi thơm nóng hổi.

"Ừ, có thể." Cô kiểm tra độ lửa, lập tức tắt lửa, thiếu chút nữa tự nấu quá ...

"OK, em đi lấy chén đĩa, anh bung lên bàn." Hấn tự động đòi giúp đỡ, cảm thấy nồi nước trước mặt so kế hoạch trả tiền của cô càng càng làm hấn cảm thấy hứng thú.

"Không cần." Về mặt cô lộ vẻ do dự gọi lại hấn lại.

"Tại sao?"

"Bởi vì anh không nói muốn trở về ăn, cho nên em không nấu nhiều lắm." Cô rất thành thực nói cho hấn biết, hơn nữa đây chẳng qua là cô tùy tiện nấu đại buổi ăn tối để lấp đầy bụng, có thể cũng không hợp khẩu vị của hấn.

"Đừng lo lắng, anh chỉ ăn vài đĩa thôi, sẽ không làm em đói bụng." Hấn vừa cố ý cười giỡn với cô, nói xong thấy cô giống như không nhớ cùng người khác chia sẻ thức ăn, nhưng thật ra hấn có hẹn với bạn, ra cửa tự nhiên muốn ăn cái gì.

"Em không phải có ý đó." Cô nhìn hấn nói.

"Mau đưa chén ra." Hấn làm như không có để ý đến cô, phối hợp đem thức ăn để lên mặt bàn.

Hấn lập tức thừa dịp ăn một ngụm nóng.

"Khá ngon. Anh không nghĩ tới em còn có mặt này nha." Hấn khen ngợi tay nghề của cô, hấn cảm thấy chén canh mì này vượt qua tưởng tượng của hấn.

"Thật?" Cô không nghĩ tới hấn sẽ quen với mùi vị bình thường như vậy.

"Ừ, mùi vị vượt qua phong phú. Cái này gọi là cái gì?" Hấn uống một ngụm canh nóng, khẩn cấp muốn biết tên của món cánh này, trước kia chưa từng ăn qua.

". Nói chung là thập cẩm." Cô có chút chột dạ nói. Nhìn hấn ăn được vui vẻ như vậy, thật sự không muốn nói với hấn chén kia chẳng qua là đồ ăn còn dư buổi trước, cộng thêm một chút đậu hũ, rau nấu chung mà thành, ngay cả tên cũng là nàng nói đại thôi.

"Thật ăn thật ngon." nhưng hấn tin là thật, còn tưởng rằng đây là một món bình dân, mùi vị rất ngon, bắt tri bất giác đã nuốt nhanh vào miệng.

"Ăn chậm một chút, rất nóng." Cô không sợ hấn ăn hết chỉ sợ hấn bị phỏng. Mặc dù đáng vẻ hấn ăn một ngụm lớn làm cho cô cảm thấy thành công.

Trải qua đoạn thời gian chung đụng, cô phát hiện Đỗ Thiên Hải cũng không phải là người đàn ông khiến cho người ta chán ghét. Mặc dù hắn thường xuyên nói lời làm cô trừng mắt, cá tính càn rỡ lại có chút không theo quy tắc làm việc. Thật giống như là thế giới chuyển động vòng quanh hắn. Nhưng đồng dạng, hắn người này cũng theo hứng tự nhiên, hài hước khôi hài, bởi vì nhiệt tình thích tự do, cho nên cũng cho cô không gian tương đối. Cô mượn một số tiền lớn làm mất đi mà chưa trả được phân nửa thật là áp lực.

Nói thật, nếu để hắn làm chồng nhìn lại hắn thật ra thì coi như là người đàn ông tốt bụng có thể chung sống. Cô nghĩ đến quan hệ hiện tại, hai người bọn họ hẳn là có thể cùng hòa thuận sống chung đến nay, đến lúc đó lại tách ra.

Chương 2.4

Cô nhai từ từ, không tự chủ nhìn đáng về hắn ăn khẽ cười, cũng nhìn thấy bộ ngực hắn có đeo một viên kim cương, tạo hình rất khác biệt là dây bạch kim

"Anh chọn viên kim cương đó nhìn rất đặc biệt." Cô thuận miệng nói, cảm thấy hắn rất thích thứ đó, từ ngày bọn họ biết đến nay chẳng bao giờ thấy hắn lấy xuống qua, là người duy nhất trong lòng hắn.

Hắn bỗng nhiên dừng động tác, cầm viên kim cương lỏng lẻo

"Đây là một lễ vật rất đặc biệt, nó đối với anh có ý nghĩa trọng đại" dùng tay che lại ánh sáng của viên hột xoàn kia, ánh sáng trong mắt hắn xẹt qua một tia âm thầm

"Là vị hôn thê của anh tặng?" Cô vừa nói ra, ánh mắt âm u lập tức quét về phía cô ——

"Em ngay cả chuyện này cũng tra xét?" Sắc mặt hắn giãn hờn, lập tức đoán được là từ đâu cô biết được chuyện này. Hừ, những tin kia còn điều tra thật cẩn thận. . .

"Xin lỗi." Lời nói vừa rồi vừa ra khỏi miệng. Cô đã nghĩ đến mình không nên ở trước mặt hắn nhắc tới này đoạn thương tâm này.

"Xin lỗi cái gì! Em rốt cuộc đã điều tra được bao chuyện liên quan đến cô ấy?" Thần sắc hắn biến đổi, giống như xúc động ẩn hình khác bị mở, đột nhiên nổ tung một trận lửa giận, thẳng đốt hướng cô.

Đồng Ánh Thần nhất thời giật mình đột nhiên, hoàn toàn không nghĩ tới hắn lại giận như vậy.

"Em Em chỉ biết anh từng có vị hôn thê, lúc bốn năm trước do ngoài ý muốn cô ấy bất hạnh mất mạng." Cô nói thật với hắn, về mặt xin lỗi nói cho hắn biết mình chỉ biết như vậy thôi. Ban đầu nếu không phải công ty hết đường xoay sở, cô cũng không toan tính dò xét tư ẩn người khác, lại càng không hiểu được nhắc tới chuyện này sẽ làm hắn tức giận như vậy.

"Những thứ này là đủ rồi! Đến đây chấm dứt, sau này đừng nữa tìm người điều tra chuyện của anh và cô ấy nữa, cũng không được ở trước mặt anh nhắc đến chuyện cô ấy. Nếu không anh sẽ suy nghĩ lại hợp đồng của chúng ta" Hắn lớn tiếng cảnh cáo, để đưa xuống liền tức giận rồi đi. Đó là bí mật cất sâu trong lòng hắn, ai cũng không được nhích tới gần!

Đồng Ánh Thần nhìn đáng về giận dữ kia, quả thực không cách nào đem hắn cùng người vừa cười trước đó là một. Kết hôn hơn nửa năm tới nay, cô lần đầu tiên nhìn thấy hắn phát hỏa lớn như vậy.

Hắn xa lạ tức giận và lạnh lùng uy hiếp, tất cả đều làm cô có chút không biết làm sao.

Không có mấy phút đồng hồ, Đỗ Thiên Hải giống như một trận Bạo Phong thổi qua phòng khách ——

"Anh muốn đi đâu?" cô đuổi theo ra trước hỏi, lo lắng hắn kích động ra cửa sẽ phát sinh cái gì ngoài ý muốn.

"Anh đi đâu cần phải báo cáo với em sao?" Hắn quay đầu lại cũng là vẻ mặt không khách khí rống giận, cảm thấy cô đã vượt qua bốn phận nên có.

"Không cần, lái xe cẩn thận một chút." Cô chỉ nói những lời này, lẳng lặng đi trở về bàn ăn, biết hắn bây giờ giống như con nhím xù lông, cái gì cũng nghe không lọt, mà cô quả thật cũng không quyền can thiệp đến cuộc sống hắn.

Trong nháy mắt, trong lòng hắn dường như mơ hồ hiểu được sự quan tâm của cô.

Nhưng suy nghĩ đó lập tức một trận hỏa đốt thành tro bụi, lại đem hắn biến trở về một quả cầu lửa, hướng ra ngoài gào thét đi.

Bên trong nhà đột nhiên quy về một mảnh sự yên lặng. Một bữa ăn tối, cuối cùng cũng đột nhiên tan rã

Chương 2.5

Trời vừa rạng sáng, Đỗ Thiên Hải uống say như chết, bị hai người nào đó nâng vào nhà cửa.

"Xin lỗi a, chị dâu, chúng tôi cũng có khuyên hắn uống ít một chút, nhưng là hắn hôm nay thật giống như xảy ra chuyện không vui, khuyên cũng khuyên không nghe." Trong đó một người bạn thay hắn xin tha thứ, sợ chọc bạn tốt tức giận.

“Cám ơn các anh trẻ như vậy còn đưa anh ấy trở về.” Cô hướng hai người nói cám ơn, trong lòng biết vì nguyên nhân gì chồng mình uống rượu say.

“Đừng khách khí, anh ấy giao cho chị dâu, chúng ta đi trước.”

Đồng Ánh Thần đưa bọn họ ra cửa, lại trở về phòng khách, nhìn người đàn ông nằm trên ghế sofa.

Đây là lần đầu tiên Đồng Ánh Thần nhìn thấy hần uống thành như vậy, cả người tê liệt ngã xuống ở trên ghế sofa, dường như say đến bất tỉnh nhân sự, thật giống như tất cả rượu đều bị hần uống hết, xem ra hần là thật rất dễ ý người khác nhắc tới vị hôn thê đã qua đời.

“Nhìn anh như vậy, em không so đo với anh.” Cô cầm lấy khăn lông ướt tới thay hần lau mặt, lau tay, không nhìn được phát chút ít bức tức. Vốn đang cảm giác mình bị chửi được có chút buồn bức, dù sao cô cũng không phải là cô ý muốn nhắc tới chuyện thương tâm của hần, hần cần gì như vậy đối với cô giận dữ như thế, hại cô bữa ăn tối thấy không ngon.

Bất quá thấy hần uống đến say mềm, khẳng định nhận chịu nhiều đau đớn, so sánh với cô còn khó chịu hơn nên hờn dỗi trong lòng cô cũng tan thành mây khói.

Một lát sau, cô mang tấm chăn đắp lên người hần, tránh cho hần cảm lạnh.

Không có biện pháp, hần say thành như vậy, kéo cũng bất động, tối nay chỉ có thể để cho hần ngủ một đêm trên ghế sofa.

“Tại sao đối với anh như vậy.” Cô đang muốn rời đi, đột nhiên nghe giọng hần khàn khàn lắm bầm.

Cô đứng ở bên ghế sa lon, nhìn thật giống như ở nằm mộng, vẻ mặt thống khổ gào lên: “Tiểu Mẫn. em gạt anh. Không cho phép đi.”

Tiểu Mẫn? Hình như là tên của cô ta. Là vị hôn thê của hần sao?

Đồng Ánh Thần không khỏi phỏng đoán, tầm mắt chuyển qua cổ của hần. Mặc dù biết làm như vậy đối với người “say” không tốt, nhưng cô bị lòng hiếu kỳ điều khiển, cô đưa tay dò hướng xem sợi dây chuyền kia, lật qua nhìn.

Quả nhiên trên có khắc “Mẫn” Anh vẫn ghép vắn, chắc là bốn năm trước, cho nên trong miệng hần “Tiểu Mẫn” chính là vị hôn thê không sai.

“Không thể. Tiểu Mẫn.” Phảng phất cảm giác được nhiệt độ trước ngực. Đỗ Thiên Hải nắm chặt tay Đồng Ánh Thần không buông ra, mạnh đến nỗi cô phải buông sợi dây chuyền kia ra.

Cô nhìn hai hàng lông mày của hần nhũn chặt, không hiểu được hần hần thấy ác mộng đáng sợ như thế nào, nhưng giờ phút này lòng của cô cũng giống như hần khẽ lay động không khỏi nín chặt, thật giống như lấy nhiệm giấc mộng sâu bi của hần.

“Anh còn rất yêu cô ấy phải không.” Cô xoa lên lông mày của hần, thăm hỏi, không nghĩ tới người đàn ông này đối với chết lại có vết thương sâu như vậy, chuyện cách nhiều năm còn thấy ở trong mơ, cô nhìn ra được hần đối với người con gái kia tình sâu vô cùng.

Thì ra là, này cá tính hào phóng, bướng bỉnh của Hoa Hoa Công Tử (Play Boy), trong xương thật ra là khó quên tình cũ! Bình thường luôn thấy đáng vẻ bất cần đời, còn tưởng rằng hần đối với chuyện tình cảm không để ý, không nghĩ tới đa tình chẳng qua là giả bộ không quan tâm, trong lòng của hần lại cất giấu một “Bí mật tình nhân”.

“Tiểu Mẫn.” Hần khẽ gọi đối với tình cảm chân thành là không bỏ, tất cả bi thương phản ứng lông mày nhũn lại, rượu còn cũng tê dại không làm hần đau khổ cầm chặt tay cô, hại trong lòng của cô cũng giống như đau.

Không biết tại sao, nhìn hần buồn bức đáng vẻ không vui, Đồng Ánh Thần cảm thấy so với đối mặt hần gặm thết giận dữ còn khó chịu hơn, hình như là đối với hần mất đi tình cảm chân thành đau đớn cảm thấy thương tiếc, lại chỉ có thể ngồi ở một bên nhìn hần đau khổ, không thể một tay kéo hần ra khỏi ác mộng này, an ủi hần.

Lần đầu tiên, cô phát hiện người đàn ông này cũng có lúc yếu ớt như thế, mà điều duy nhất cô có thể làm là đứng như vậy để cho hần nắm tay, nghe hần đứt quãng gọi tên người yêu, hy vọng hần có thể nhanh thoát khỏi cảnh hành hạ trong mơ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô không biết mình ngồi ở bên ghế sofa bao lâu, chỉ cảm thấy đầu càng lúc càng trống rỗng, mí mắt càng lúc càng nặng, cổ cũng càng lúc càng mỏi. Không bao lâu, cô nằm ở bên cạnh hần, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Chương 2.6

Sáng sớm hôm sau, Đỗ Thiên Hải từ từ mờ sáng tỉnh lại, tứ chi cứng ngắc không thể trở người, lại phát hiện có người gác ở bên cạnh hần.

Hần tròn to ánh mắt sương mù, thấy rõ ràng dung mạo người nọ biết rõ mình đang ở chỗ nào, hồi tưởng lại chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Tỉnh rượu, trong lòng cũng bình tĩnh, hần nằm nghiêng ở trên ghế sofa, trên người có đắp chăn. Trong lòng bắt đầu toát ra một tia ánh sáng, nhìn Đồng Ánh Thần nằm úp sấp ngủ ở bên người, cùng với khăn lông ở trên bàn hần cảm thấy tối hôm giận giữ đối với cô có chút quá.

Thật ra thì tại lý trí dưới tình huống, hần biết Đồng Ánh Thần không phải là loại người thích dò tư âm người khác, nhưng nhắc tới đoạn hần từng yêu thật

sâu, cũng đã thương thật sâu, hẳn mới trở nên miễn cảm như vậy, dễ dàng bị chọc giận như vậy.

Quá khứ của hắn và Tiểu Mẫn, tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào đi dò hỏi. Cho nên cho dù hắn đối với cô hung dữ như vậy, để cho cô hiểu được sau này ngàn vạn đừng kích thích chỗ đau nghiêm trọng của hắn.

"Còn tưởng rằng em rất thông minh." Hắn nhếch môi cười một tiếng, đưa mắt nhìn gương mặt trầm tĩnh ngủ, nhìn về mặt cô thông minh và bình thường cũng cảm thấy cô làm việc đâu vào đấy, đầu óc linh hoạt, làm sao có giống như đồ ngốc dựa vào nơi này ngủ cả một đêm, chăm sóc hắn, đối với người đàn ông say rượu giận dữ không còn biết cái gì.

Theo lý thuyết, cô hẳn là cảm thấy rất tức giận, đem hắn nhét vào phòng khách mới đúng, nhưng cô lại tốt bụng vậy đối xử tử tế hắn, hại lương tâm hắn bị khiển trách.

"Ngu ngốc." Hắn vỗ về dung nhan xinh đẹp của cô, nhẹ quở trách hành vi của cô, nhưng trong lòng nảy lên một lời nói xin lỗi và cảm ơn, không nghĩ tới cô gái nghiêm túc như vậy, trong lòng lại mềm mại, làm cho người ta cảm động.

Hắn không tự chủ ở trên trán của cô ấn xuống một nụ hôn mềm mại, cũng không có phát hiện về mặt mình trĩu mến ngưng mắt nhìn cô. Hắn chỉ cảm thấy trong lòng rất ấm áp, rất bình tĩnh.

Có cô chăm sóc, khiến cho hắn cảm thấy an lòng.

Một đạo ánh mặt trời chói mắt chiếu xạ ở trên mặt Đông Ánh Thần, làm cho cô phải mở mắt ra.

Híp mắt, cô nhìn trên ghế sofa đã không có một bóng người.

Cô dựng thẳng lưng, giật cổ, xoa hai bờ vai, lúc này mới phát hiện trên lưng choàng chăn.

Cô theo bản năng nhìn hướng bên cạnh một chút, nghiêng người vừa phát hiện trên bàn bày một phần bữa ăn sáng, trên đó còn có một miếng giấy nhắn lại. Cô nhìn lại ——

Trong nhà có giường, tại sao ngủ ở trên sàn nhà?

Nhìn vậy thấy chữ viết của hắn, cô nhẹ cười một tiếng, nghĩ thầm người đàn ông kêu ngạo này ngay cả quan tâm cũng biểu hiện kiêu ngạo như vậy, biết rõ cô vì sao có giường không ngủ, rõ ràng là muốn biểu đạt trong lòng đối với cô có chút áy náy, nhưng tờ giấy được viết không khách khí.

Cô mỉm cười, cảm thấy đây thật đúng là phong cách của hắn.

Ánh sáng chói lọi, cô xoa đôi chân tê, ăn bữa ăn sáng hắn mua, nghĩ tới người đàn ông kia xem như có chút lương tâm. Trong lòng thế nhưng cảm thấy một tia khoái trá, và ấm áp.

Không thể nào?! Chẳng mình đối với hắn.

Cô nhai lấy thức ăn, trong đầu đột nhiên nhảy vào một ý nghĩ không hay, hồi tưởng hôm qua đối với hắn đau lòng cùng hôm nay vì hắn mà vui vẻ, xem ra trong lòng mình bị hắn ảnh hưởng.

Không ổn!

Ngủ một giấc, cô rõ ràng phát hiện mình đối "người ở chung" có cảm giác, dường như đã biến đổi, trong lòng có dấu hiệu biến hóa. . . .

Ai, kết hôn không quá nửa năm, cô đã có thể xác định ——

Đỗ Thiên Hải thật sự là người đàn ông vô cùng nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Hấp Dẫn Mê Hoặc Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Hôm nay, hai ông bà lão nhà họ Đỗ vừa mới du lịch nước ngoài trở về liền nảy ra ý kiến mới, mời hai con và vợ chồng mình cùng nhau đi ra ngoài dùng cơm, bởi vì con dâu lớn trước mắt còn ở nước ngoài, cho nên tham dự cũng chỉ có một người là Đông Ánh Thần, cô nói xong với Đỗ Thiên Hải, chờ hắn tan việc sẽ tới công ty đón cô cùng đi bữa tiệc.

"Em mặc như vậy đi ăn cơm sao?" Vừa lên xe, Đỗ Thiên Hải liền ngó chừng trên quần áo trên người cô, hơn nữa còn là màu xám, trang điểm đơn giản, thoạt nhìn thật sự rất cân trọng, như muốn đi nói chuyện làm ăn.

"Em hôm nay tương đối bận rộn, không có thời gian trở về thay." Cô có chút ngượng ngùng nói, biết mình ăn mặc như vậy có chút không thích hợp, bắt quá tại vì buổi trưa mới nhận được điện thoại của Đỗ Thiên Hải hẹn cô đi ăn cơm, cô cũng không kịp chuẩn bị thay đổi quần áo, mới vừa rồi còn tạm thời hủy bỏ một cuộc hội nghị.

"Anh không có nói em phải về nhà đổi lại." Hần cười nói, đạp xuống chân ga, chạy nhanh đi.

Trên đường, xe còn chưa đến phòng ăn, liền dừng lại bên đường.

"Tại sao dừng xe?"

"Để thay quần áo." Hần nói xong cũng xuống xe, đi qua bên kia thay cô mở cửa xe.

Cô vốn là có chút đầu mối, cho đến cùng hần đi tới một cửa hàng bán trang phục, mới phát hiện dụng ý của hần.

"Không cần như vậy đâu, mua một bộ quần áo mới sao, hơn nữa hiện tại đã đã hơn bảy giờ, cha mẹ có thể nhanh đến phòng ăn." Cô cảm thấy không có cần thiết lãng phí số tiền này, huống chi hẹn bảy giờ rưỡi ăn cơm, cũng không nên để cho trưởng bối chờ bọn hần.

"Không tốn bao nhiêu thời gian, nơi này cách phòng ăn vừa không xa, hơn nữa anh bảo đảm họ nhất định sẽ đến trễ hơn chúng ta." Hần đối với công việc thất thường có lòng tin, hần hiện tại khẳng định ngay cả cửa phòng làm việc cũng còn không có bước ra, tuyệt đối là vượt qua bảy giờ rưỡi mới có thể đến phòng ăn.

"Nhưng mà." Cô vẫn là cảm thấy không có này cần thiết, trang phục cửa hàng này nhìn cũng không hợp mắt.

"Đừng nên cự tuyệt tâm ý của ông xã." Hần không để cho cô có cơ hội nói chuyện, hần ôm eo của cô đi vào trong tiệm, cô dè dặt đứng ở chỗ này do dự, ngược lại lãng phí thời gian.

Vừa vào cửa tiệm, hần lập tức muốn nhân viên cửa hàng chọn giúp cô mấy bộ quần áo thích hợp, kêu cô đi thử, còn mình thì đi đến khu nghỉ ngơi bên kia đợi chờ.

Nhân viên cửa hàng nhìn thấy khách lớn tới cửa, dĩ nhiên cũng rất nhiệt tình chiêu đãi hai người.

"Tiểu thư, quần áo này hợp với cô lắm, mời cô từ từ mặc thử, có cái gì cần phục vụ cứ nói một tiếng." Nhân viên cửa hàng đưa cô sáu, bảy bộ quần áo, một mực cung kính đưa Đông Ánh Thần vào trong phòng thay quần áo rộng rãi.

Cô gạt đầu, để cho nhân viên cửa hàng thay cô kéo rèm vải, chuẩn bị thay quần áo.

Thay một bộ phông khoáng bằng bạc, cô nhìn thấy trong kính hoàn toàn không giống mình, trong lòng có cảm giác vui sướng, cảm giác được vui vẻ khi "con gái vui mừng vì được người khác phái tặng", nhất là nghĩ tới đây là Đỗ Thiên Hải muốn tặng quần áo cho cô, xuất phát từ tâm ý của hần, hơn những quần áo này số tiền cứ tăng lên. Mỗi lần đổi lại một bộ, khoe miệng của cô liền không tự chủ giương lên, mang theo nụ cười ngọt ngào.

Đến bộ quần áo thứ tư, bởi vì đường cắt hết sức vừa người, khóa kéo sau lưng làm cho cô khó kéo lên, kéo được một nửa liền quyết định tìm nhân viên cửa hàng giúp đỡ.

Cô nhẹ hô một tiếng, bên ngoài không có trả lời, cho nên cô liều mình đi ra màn che đi tìm nhân viên cửa hàng, dù sao mấy khu vực quanh đây cũng là phòng thay quần áo, nhân viên cửa hàng có lẽ không đi xa.

Quả nhiên, cô vừa đi đến nơi khúc quanh liền nghe được hai nhân viên cửa hàng đang nói chuyện ——

"Những quần áo này cầm lại cho vị tiểu thư kia mặc thử, tôi ở lại đi giúp cô ấy chọn một trang sức." Một vị nhân viên cửa hàng vừa chọn lấy mấy quần áo đưa tới đây.

"Đỗ tiên sinh thật là một người đàn ông hào phóng, mỗi lần đưa bạn gái đến, cũng mua nhiều quần áo như vậy đưa cho các cô." Vị này nhân viên cửa hàng nhận lấy quần áo lúc vừa nói.

"Đúng vậy, hiện tại kinh tế kinh tế đình trệ, giống như hần xài tiền ở trên người bạn gái càng ngày càng ít. Bất quá chưa có cô gái nào đối với hần khách khí, nếu không tiền thương của chúng ta sẽ phải thiếu một hơn phân nửa." Vị kia nhân viên cửa hàng cố ý đề thấp âm lượng, lấy khẩu khí vui vẻ nói.

Vị này nhân viên cửa hàng cười gạt đầu phụ họa, nhưng ngay sau đó giọng nói cũng nhốn nháo lên ——

Chương 3.2

"A, cậu đoán lần này cô gái ấy gặp gỡ bao lâu?"

"Nhìn dáng vẻ của cô ấy và Đỗ tiên sinh hoàn toàn không giống với, mình đoán có thể là."

Đông Ánh Thần không có nghe xong hai nhân viên cửa hàng suy đoán, liền vội xoay người đi trở về phòng thay quần áo.

Trước sau bất quá mười mấy giây thời gian, tâm tình của cô đã từ trên cao rơi xuống đáy cốc, khó chịu được chỉ muốn nhanh chóng cởi hết đồng quần áo này, rời khỏi chỗ này.

Cô trăm triệu lần không nghĩ tới Đỗ Thiên Hải lại có thể đưa cô đến cửa hàng này mua quần áo?! Nơi đây là chỗ hân và tình nhân thường xuyên đến mua.

Cho nên xem ra, cô và các cô gái hân gặp gỡ bên ngoài cũng không có bất kỳ khác biệt?

Cô khổ sở suy đoán mình địa vị của mình ở trong lòng hân. Dù thế là dạng nào, cô cũng chỉ là vợ hân trên "Danh nghĩa", hân lại đưa cô đến nơi này mua đồ, chẳng lẽ cũng không suy nghĩ thay lập trường của cô ở nơi này, còn có nếu như cô biết được chuyện này có cảm nhận ra sao?

Còn nếu là những nhân viên cửa hàng kia biết cô thật ra là vợ của hân. Thấy được Đỗ phu nhân bọn họ sẽ đồng tình với cô, hay là đang cười nhạo sau lưng cô không biết nữa?

Mọi chuyện cần thiết. Hân chẳng lẽ thật cũng không nghĩ tới sao?

Đông Ánh Thần càng nghĩ càng thương tâm, vội vội vàng vàng đổi lại quần áo của mình, thuận miệng nói với nhân viên bên ngoài cửa hàng "cám ơn", liền trực tiếp đi ra cửa tiệm.

Đỗ Thiên Hải phát hiện cô vội vã rời đi, cũng đi theo đi ra khỏi cửa hàng.

"Không chọn được quần áo hợp ý?" Hân nhìn thấy cô vẫn bận bộ đồ ban nãy.

"Không có." Những quần áo kia, một cái cô cũng không muốn mặc. Người đàn ông này thấy cô tức giận!

"Làm sao có thể, anh thấy có vài bộ rất hợp mà." Hân mới vừa rồi thấy nhân viên cửa hàng giúp cô chọn quần áo rất hợp với cô, đang mong đợi cô mặc ra ngoài để cho hân thưởng thức một chút.

"Cảm giác của anh hân là sai rất nhiều." Cô hiện tại cảm giác rất mệt mỏi! Bỏ lại một câu nói liền đi hướng xe.

Hân nhìn bóng lưng của cô, cảm thấy chuyện thật không đúng lắm, chẳng lẽ là.

"Ánh Thần." Hân gọi cô, cô không ngừng.

Xe hân đậu bên kia đường, hân cho là cô không nghe thấy giọng của hân, lại đuổi theo——

"Ánh Thần." Hân đi theo phía sau cô gọi cô, nhưng mãi không thấy cô quay đầu lại.

Bước nhỏ trở thành bước lớn, đang muốn đuổi theo cô, cô lại đột nhiên dừng bước, xoay người ——

"Đỗ Thiên Hải." Cô nhìn thẳng mắt của hân, cũng nhìn không được nữa bụng đầy nghi vấn, không nên tìm hân lên tiếng hỏi . . . không thể.

"Làm gì đột nhiên dừng lại?" Hân đứng mạnh lại, thiếu chút nữa liền đụng vào cô, hơn nữa ánh mắt cô lộ ra nguy hiểm, dường như mang theo một chút oán hận hỏi hân.

"Tại sao muốn dẫn em tới nơi này mua quần áo?"

"Bởi vì hợp ——"

"Em hỏi anh tại sao chọn cửa hàng này!" Cô không nhịn được hỏi.

"Bởi vì thuận đường a, hơn nữa cách phòng ăn không xa." Hân không chút suy nghĩ liền trả lời, chọn cửa hàng này, thuận tiện là bởi vì hợp với tuyến đường lái xe của hân.

Bởi vì hân đối với Đông Ánh Thần không lo lắng, cũng không giấu giếm chuyện ở nơi này với cô, cho nên trực tiếp dùng suy nghĩ Logic của phái nam, với lại cũng thấy nơi đây cách phòng ăn không xa, với lại phong cách nơi đây hoàn toàn phù hợp nhu cầu của hân.

"Tại sao, có phải đã xảy ra chuyện gì? Hay là đám người phục vụ có chỗ nào để em không hài lòng?" Đỗ Thiên Hải thấy cô mới vừa trực tiếp từ trong phòng thay quần áo lao ra, phỏng đoán có thể là chủ tiệm phục vụ cô không vừa ý, làm cho cô cảm thấy không vui.

Cô nhìn hân đáp, hơn nữa về mặt quan tâm ánh mắt của cô, trong lòng bỗng nhiên tràn đầy nỗi thất vọng buồn khổ khó tả.

". Không có chuyện gì." Cô nghĩ đến mình đối với hân chỉ là hôn nhân trên hợp đồng, cũng mới nhớ tới mình thật đúng là không có tư cách yêu cầu hân, hoặc trách cứ hân không lịch sự. Bởi vì ban đầu là chính cô đã nói, hân không cần để ý cô vợ này, bọn họ trong lúc đó chẳng qua là giao dịch.

Không dám nói ra khỏi miệng, cô cho dù "Có việc" cũng là tự mình tìm, trách được người nào?

Về mặt em hơi lạ nha! Hấn cảm thấy ánh mắt của cô có chút buồn bực, rõ ràng có chuyện.

Chương 3.3

Nhưng cô không có kiên trì, cũng không để cho hấn hỏi ——

"Em nói không có chuyện gì là không có chuyện! Đi thôi, chúng ta đã trễ rồi." Cô chỉ vào thời gian, muốn hấn nhanh lên một chút lên xe, đừng làm cho trường bối chờ quá lâu.

Vì tới nơi này còn đối với trường bối thất lễ, thật rất không đáng giá.

Com nước xong, đã vượt qua chín giờ rưỡi tối.

Đỗ Thiên Hải cùng vợ ra khỏi phòng ăn, chuẩn bị tản bộ đến bãi đậu xe lấy xe, dọc theo đường cô vẫn vuốt cổ mình, thỉnh thoảng cúi đầu mỉm cười.

"Sợi dây chuyền đó tốt vậy sao?" Đỗ Thiên Hải nhìn cô thật giống như rất hài lòng sợi dây chuyền đeo trên cổ..

Mới vừa com nước xong mẹ hấn tặng một chuỗi trân châu cho cô, nói là lần đi du lịch mua lễ vật cho cô. Anh hai giúp vợ mình nhận lấy, mẹ chồng còn giúp cô đeo lên.

"Ừ, rất đẹp, cha mẹ đối với em thật tốt." Cô cảm động nói, vuốt viên trân châu mượt mà, cảm nhận được chính là một phần tâm ý trân quý của trường bối.

Bởi vì mẹ của cô qua đời sớm, từ nhỏ quan hệ với cha cũng không được khá lắm, cho nên đối với cha mẹ chồng có phần thương yêu cảm thấy thật ấm áp, nhận được lễ vật bọn họ cũng đặc biệt vui vẻ.

"Chỉ là một sợi dây chuyền bình thường mà thôi." Về mặt hấn "Không có gì lớn".

Nhìn cô đối với trân châu nho nhỏ kia yêu thích không rời buông tay, sau khi đeo lên mặt mày hớn hờ chỉ lo cùng mẹ nói chuyện phiếm, giúp ba mẹ gấp đồ ăn, ngay cả ăn com cũng không nhìn hấn mấy lần, làm cho hấn cảm thấy có chút không thoải mái.

Hấn vốn là muốn đưa cô mua quần áo, chỉ là cô không nên "Tông cửa xông ra" hơn nữa còn không giải thích, vừa không nói rõ nguyên nhân?!

"Trong mắt của em, sợi dây của anh cũng bình thường thôi." Thấy đáng vẻ xem thường sợi dây chuyền của, cô cũng có chút buồn nôn "Coi rẻ" đồ của hấn, làm hấn hiểu được không phải là chỉ có của hấn mới có ý nghĩa vô cùng, đáng được coi trọng.

Hấn coi trọng đồ đạc của mình, cũng nên tôn trọng đồ người khác coi trọng.

"Anh nói rồi không cho phép em ở trước mặt anh nhắc tới chuyện của cô ấy." Sắc mặt hấn lập tức nghiêm nghị, về mặt cứng rắn nhắc nhở cô, ánh mắt lạnh thấu xương.

"Em nhắc tới người nào? Em chỉ là nói sợi dây chuyền mà thôi." Cô cũng không yếu thế cãi lại.

"Em Em bây giờ muốn gây lộn với anh có phải hay không?" Hấn quát mắt ngó chừng cô, cảm thấy cô căn bản là muốn khiêu khích hấn.

"Không có."

"Không có mới là lạ!"

Đừng tưởng rằng hấn không hỏi thì không biết trong lòng cô đang giận, cả buổi tối thái độ đối với hấn và bình thường có chút khác nhau, thật giống như đột nhiên trở nên kỳ dị

"Là kỳ sinh lý sao?" Hấn đoán. Nếu như là, hấn thông cảm cho tâm tình của cô không ổn định.

Cô liếc hấn một cái, thật muốn cầm giày cao gót gõ đầu của hấn.

"Về nhà sao." Cô quay đầu, không muốn tiếp tục trận tranh chấp này, cùng hấn nói chuyện lại càng không vui.

"Không nói không cho phép đi!" Hấn hét với cô, hôm nay cô luôn bỏ lại một mình hấn rồi khỏi, để cho hấn có loại cảm giác không được nhìn trong mắt.

Cô ngừng một chút. xe chỗ nào....

"Đông Ánh Thần, em đứng lại đó cho anh." Hấn hét càng lớn tiếng.

Cô cũng không có ngừng lại, trong lòng cũng không phải là thật cao hứng, tại sao phải muốn cô biết điều một chút quay đầu lại, hấn cho hấn là ai vậy!

Thấy cô còn không ngừng lại, hấn định mở ra cước bộ đuổi theo, mấy bước liền vượt qua cô ——

"Anh kêu em đứng lại!" Hấn nóng lòng vươn tay muốn bắt bả vai của cô, nhưng bởi vì cô đột nhiên quẹo cua, không cẩn thận mất chính xác, xé đứt sợi dây chuyền của cô——

Trong phút chốc, cả xâu chuỗi trân châu màu trắng giống như trận bột nước tăn ra, có một ít rơi ở bên chân, có ít lăn ra ngoài đường, có một ít thì trực tiếp lăn xuống khe rãnh

Hai người cũng ngậy ngẩn cả người, nhất là Đông Ánh Thần, cô cúi đầu nhìn mấy viên trân châu rơi xuống, trái tim cũng ngừng mấy nhịp, sau đó phân không rõ là giật mình, khổ sở hay là tức phức trong lòng giận tạp đồng thời xông lên, đáy mắt cô nổi lên thật mỏng lệ quang.

"Cho nên Anh đã bảo em đừng đi nữa, ai biểu em không nghe?" hấn cao ngạo không cách nào lập tức không kiên nhẫn tới nói xin lỗi, nhưng giọng nói chột dạ đã để lộ ra hấn áy náy và đuối lý.

Nhìn hốc mắt cô hiện hồng, mí mắt đôi môi, vẻ mặt khổ sở. Trong lòng của Đỗ Thiên Hải liền giống như bị người ta đánh một đấm, vừa buồn bực vừa đau.

Hấn ngồi xổm xuống nhặt lên vô số viên trân châu rơi là tả, ở trong lòng một lần lần tự trách mình quá kích động, cuối cùng đem nhặt về trân châu bỏ vào khăn tay, đưa trở về trong tay cô.

Mấy giọt nước mắt cũng giống như mấy viên trân châu nằm ở trong lòng, hấn đau lòng ngừng đầu lên.

"Ánh Thần."

"Em tự mình về." Cô lau đi nước mắt trên mắt, đưa tay khăn thu vào trong túi.

"Không được, em và anh cùng nhau trở về." Thấy đáng vẻ của cô như vậy, hấn làm sao yên tâm làm cho cô đi một mình.

"Em hiện tại không muốn đứng ở ven đường cho gây lộn, cũng không muốn ngồi ở trong xe gây lộn." Cô không thích cãi nhau, cũng không muốn kéo giọng to cái và với chồng, cho nên tạm thời nhìn không thấy thấy hấn để tĩnh táo thời gian. Nếu không cô có thể thật có thừa dịp hấn lái xe lúc cầm giầy cao gót gõ đầu của hấn, giống như bà điên nổi đóa.

Hấn đã biết sợ đưa tay kéo cô lại lần nữa, có hơn kích thích tâm trạng của cô, cho nên cũng chỉ có thể cho cô đi.

Nhìn cô từng bước đi xa, hấn phát hiện mình thật không thích loại cảm giác nhìn cô rời đi.

Nhưng hấn lại càng không thíchkhông thể để cô lại bên cạnh mình.

Chương 3.4

Hôm sau, Đỗ Thiên Hải muốn đền bù đêm trước lỡ nằng vô ý xé đứt dây chuyền của cô, cho nên đi mua một sợi dây chuyền trân châu giá trị không rẻ trở về đưa cho Đông Ánh Thần, muốn biểu đạt lời xin lỗi, làm cho cô bớt giận, tâm trạng chuyển tốt.

Nhưng cô chẳng qua là hứng thú nhìn thoáng qua trong hộp trang sức, ngay cả đựng cũng không đựng trực tiếp cự tuyệt, nói cô không cần.

Bị tát một chậu nước lạnh vào đầu, hấn cũng có chút mất hứng.

"Tại sao không lấy? Chẳng lẽ đưa sợi dây chuyền ấy mới so với cái kia sao?" Vì bày ra thành ý, hấn còn đặc biệt chọn lựa một sợi dây cao cấp hơn đưa cho cô, không nghĩ tới cô có phản ứng này.

Đều là dây chuyền trân châu, vì sao cô nhận được cha mẹ đưa thì tươi cười rạng rỡ, nhận được hấn đưa thì mặt không chút thay đổi, thật giống như chỉ cần là hấn đưa đồ là cô không hài lòng.

"Nếu như em xé đứt dây chuyền của anh, lại đi mua một tốt hơn, đáng quý hơn trả lại cho anh, anh có tiếp nhận sao?" Suy bụng ta ra bụng người, cô nhìn thấy sợi dây bạc trước ngực hấn, muốn hấn thử nghĩ xem mình có thể hay không tiếp nhận loại này "đẹp hơn quý hơn" nói xin lỗi, đừng tưởng rằng làm hư sợi dây chuyền trân châu, chỉ cần mua cái quý hơn sẽ không có chuyện.

Lần trước mua quần áo cũng vậy, hấn đối với sự việc trước mắt chẳng lẽ không đặt cô vào hoàn cảnh đó lo nghĩ một chút sao? Cho dù tặng quà cũng phải nhìn tình huống sao!

"Không nên cố ý chọc anh tức giận, sau này đừng về sợi dây chuyền đó nữa." Hấn chính thức báo cho cô biết đừng nói đến sợi dây chuyền đó nữa. Hấn không muốn nghe chuyện kích thích tới hấn.

"Tốt, xin hỏi anh còn có chuyện gì không cho phép em nói, dứt khoát một lần nói rõ ràng, tránh cho em không cẩn thận sẽ chọc tới anh." Nhìn thái độ của hấn đối với sợi dây chuyền nữa, càng làm cho cô cảm thấy tức giận bất bình, trong đó còn có một chút oan ức.

Tại sao hấn lại đem dây chuyền bảo bối đến nói liên tục? Tại sao hấn muốn đem tất cả chuyện liên quan đến Tiểu Mẫn bảo vệ được giọt nước không lọt, sau đó đối với cô bày ra một dáng vẻ phòng ngự, thật giống như đụng vào một chút gần sẽ phải nhe răng trợn mắt muốn nuốt cô? !

Cho dù cô không trân quý bằng người yêu trong trí nhớ hấn, cũng không trở thành kẻ thù của hấn!.

"Anh tính hỏi em muốn tính toán đến khi nào. Anh đã nói không cố ý làm đứt dây chuyền của em, cũng đã xin thứ lỗi, xin nhận lỗi, em còn muốn như thế nào?" Thấy cô vẫn mạnh mẽ, Đỗ Thiên Hải khẩu khí trở nên càng kém.

Hắn vốn không phải người có thể hướng người khác cúi đầu, hiện tại cũng đã hạ thấp tư thái chủ động cùng cô cầu hoà. Cô vẫn không chịu, hại hắn hỏa khí không ngừng tăng lên, nghĩ thầm mình đưa nàng sợi dây chuyền khác rõ ràng là từ ý tốt. Cô không thể giống như mấy cô gái khác vui vẻ nhận lấy trang sức quý báu rồi tha thứ cho hắn sao, càng muốn cùng hắn tức giận cãi vã, chẳng lẽ muốn cùng hắn day dứt mãi sao.

"Em nghĩ như thế nào là có thể như thế nào sao? Vậy anh làm sợi dây chuyền của em khôi phục nguyên trạng nha!" Cô tức giận rống lên. Hiện tại người làm sai người là hắn, tại sao phải còn đối với cô hồ to gọi nhỏ, chẳng lẽ đồ đạc của cô bị phá hư, ngay cả tức giận cũng không có quyền?

Chuyện Đỗ Thiên Hải không thể tin được khẽ cười, không nghĩ tới cô gái từ trước đến giờ lý trí cũng sẽ nói ra lời này "Đằm rông hang hỏ", quả thực không thể nói lý!

"Tính toán lại, em tận lực phát giận, chỉ là do em cao hứng." Hắn phiền lòng đem sợi dây chuyền nhét vào trong tay cô, bất kể cô có muốn nhận hay không nhận, dù sao đồ hắn là đưa ra, muốn ném đi cũng là chuyện của cô.

Cô không chấp nhận hắn nói xin lỗi coi như xong, nhưng đừng mơ tưởng hắn có ăn nói khép nép xin cô tha thứ, đó là chuyện hắn tuyệt đối làm không được!

Chiều nay, hai người vừa cãi vã không vui, cho đến lúc đi ngủ cũng không còn nói chuyện với nhau quá một câu

Chương 3.5

Trong một tháng kể tiếp, trong lòng của Đỗ Thiên Hải dường như cũng bao phủ một tầng áp suất thấp, liên tục tìm người uống rượu để trút bớt buồn bực cũng không tiêu tan được nỗi buồn bực trong lòng, ngược lại càng uống càng phiền.

Hắn không hiểu, không hiểu Đông Ánh Thần đến tốt cùng muốn giận đối hắn đến bao giờ mới bằng lòng bỏ qua, hơn cũng không hiểu mình tại sao lại bởi vì cô ấy mà không được tự nhiên mà cảm thấy phiền lòng nóng nảy. Rõ ràng cô ngay cả "Âm ỉ" cũng không âm ỉ với hắn, chẳng qua là dùng một thái độ xa cách đối với hắn, so sánh với ngày thường "Nghiêm túc" hơn một chút mà thôi, nhưng hắn vẫn cảm thấy so sánh giống như cô ấy đang đối với bệnh nhân tâm thần, càng làm hắn khó có thể chịu được!

Đây đối với hắn mà nói thật là một câu khó, bởi vì hắn không bao giờ để ý đến thay đổi của bất kỳ cô gái nào, cũng chưa từng bị các cô ảnh hưởng tâm tình của mình, chỉ trừ ——

Suy nghĩ lại! Đỗ Thiên Hải nắm sợi dây chuyền trong lòng, trong đầu hiện lên một khuôn mặt không thể quên được, nhớ tới một lần từng yêu một cô gái mãnh liệt.

Không, sẽ không, tim của hắn đã sớm chết, làm sao có thể sẽ đối với một cô gái khác có cảm giác, giống như năm đó sinh ra cảm giác yêu thương?

Hắn uống thả cửa một chén rượu mạnh, nhắc nhở mình Đông Ánh Thần và Tiểu Mẫn tuyệt đối là hai người khác nhau. Hắn không thể đem các cô lẫn lộn, cũng không muốn đối với cô gái nào có tình cảm sâu đậm như vậy nữa.

Đêm khuya, hắn mang theo trong đầu hỗn loạn và men say về đến nhà, quyết định tìm cô gái hại thần trí hắn mơ để ngã bài, đem lời nói rõ ràng ——

"Đông Ánh Thần, mau ra đây tiếp nhận lời xin lỗi của anh, không cho phép em giận anh, có nghe hay không?" Hắn ở trong phòng khách hồ to, cảm thấy cũng là bởi vì cô một mực cầu kinh, chỉ có cô mới có thể làm cho hắn tâm phiền ý loạn, suy nghĩ lung tung. Chỉ cần cô khôi phục dáng vẻ bình thường kia, hắn cũng sẽ không làm tưởng mình đối với cô có cảm giác ái kỷ kỳ quái gì đó.

Đông Ánh Thần từ trong phòng ngủ đi ra, cau mày nhìn hắn.

"Anh đang phát điên gì a?" Nhìn hắn say rượu. Đây rõ ràng không phải thái độ muốn xin lỗi người nha! Căn bản là tới cửa đòi nợ không kém nhiều lắm. Nửa đêm canh ba còn rống to, cũng không sợ âm ỉ đến người khác.

"Người nào điên. Anh không có say, anh không cho phép em giận nữa, có nghe được không!" Hắn đột nhiên chia về phía cô ra lệnh, đến nỗi bước chân điên đảo một chút ——

"Cẩn thận!" Cô lập tức chạy đến đỡ lấy hắn, tránh cho hắn một đầu đụng vào sàn nhà, sáng mai tỉnh lại vu khống cô lên đánh hắn.

"Tại sao ôm anh a?" Một mùi thơm thanh nhã xông vào mũi, khiến cho thứ hắn ý càng thêm tán loạn.

"Em giúp anh trở về phòng." Xú nha đầu, dám ôm hắn!

"Anh không có say." Trong miệng hắn hô, tay vòng qua vai cô, vốn cảm giác trên người cô mùi vị rất thơm, ôm cũng rất thoải mái.

"Đứng, anh không có say." Cô phí sức khiêng hắn đi về phía trước, trên đường đi một lần cô có ý muốn ném hắn lên ghế sofa, nhưng cuối cùng vẫn là không đành lòng, đỡ hắn trở về phòng.

Hừ, người đàn ông này hiện tại rốt cuộc muốn làm cái gì, trong vòng ba ngày hai lần uống rượu hành hạ thân thể của mình. Thật giống như hắn rất đau khổ, làm hại cô là "Người bị hại" ngược lại tìm có chút cho không đành lòng, cảm giác mình giống như người xấu buộc hắn uống say.

"Ngồi xuống." Cô không quá dịu dàng đưa đẩy hắn ngồi đến mép giường, nhìn hắn như vậy thật là thích thú.

Cô vốn là cũng đã quyết định không cãi với hắn sợi dây chuyền nữa, thế nhưng hắn chọn vào hôm nay uống say, cả người say khướt trở về tìm cô gây phiền toái ——

"Đưa tay ra." Cô xếp lại khăn lông giúp hắn lau tay, sau đó lại đổi khăn lông giúp hắn lau mặt.

Hai mắt Đỗ Thiên Hải xuyên thấu qua sương mù nhìn nhất cử nhất động của cô, cảm thấy mỗi động dịu dàng của cô cũng là động lòng người như thế, hết lòng chăm sóc hắn dịu dàng như nước.

Gương mặt thanh lệ kia, ánh mắt chuyên chú, tất cả đều tản ra một ánh sáng dịu dàng, làm cho hắn càng nhìn càng mê mẩn. Trong lòng không tự chủ bắt đầu sinh cảm giác nho nhỏ xôn xao.

"Anh khát quá." Giọng nói hắn trầm thấp mang theo một ít khàn khàn, cổ họng khô khản thốt ra.

Cô lập tức đem đến ly nước ấm cho hắn, nhìn ánh mắt mơ hồ, cũng không nhúc nhích, không thể làm gì khác hơn là vịn hắn, từ từ đưa nước vào trong miệng hắn.

Đỗ Thiên Hải thừa dịp uống nước không ngừng đưa mặt gần hơn nhìn khuôn mặt của cô, tình tế thương thức loại lòng mây trắng rằm của cô, điểm nhỏ trong mắt, chớp mũi khéo léo hợp với miệng anh đào.

Uống xong nước ấm xong cảm thấy dễ chịu, hắn ngược lại cảm thấy cổ họng hơn khô cạn, thân thể nóng rang!

Đồng Ánh Thần giúp hắn nằm xuống giường, cầm lấy khăn lông chuẩn bị rời đi ——

"Không." Hắn kéo đồ ngủ của cô, quyến luyến mùi thơm mê người kia.

"Em đi một chút vào phòng tắm sẽ trở lại." Cô kéo lại góc áo của mình, nghĩ thầm hắn làm sao vừa chửi cô xong say rượu thì lại kéo người ta không tha.

"Không được đi." Hắn ngồi dậy, kéo tay cô, chính là không chịu để cho dáng vẻ xinh đẹp mỏng lung trước mắt rời khỏi hắn.

"Em lập tức."

"Không cho phép đi ——" hắn đột nhiên đưa tay ôm cô, đem mặt chôn trên người cô, ngồi ở mép giường làm nũng lại như mê luyến ôm chặt người cô cọt xát...

Chương 3.6

"Đỗ Thiên Hải!" Cô kinh ngạc thấp giọng hô, nhìn hắn bình thường đùa với cô đùa chứ không có hôn, không biết hiện tại hắn đang muốn làm gì?

"Không cho phép em đi." Hắn kéo lấy đồ ngủ của cô xoắn lên cao, cúi đầu hôn lên bụng cô, nhẹ nhàng mút da thịt tỉ mỉ, tay trực tiếp vuốt ve vòng eo mảnh mai của cô, dọc theo phía sau lưng nhẵn nhụi của cô không ngừng vuốt ve.

"Chờ một chút!" Ý thức được hắn muốn làm gì, cô vội vàng kéo tay của hắn, nghĩ thầm hắn làm sao có đột nhiên có thú tính với cô a? Đây cũng quá. . . .

"Không được." Hắn bá đạo không để mất thời cơ, trực tiếp đem cô kéo lên trên giường, đặt ở dưới thân.

Cô không thể nhúc nhích nằm ở phía dưới thân thể rắn chắc của hắn, hai má đỏ bừng, nhìn ánh mắt mang tính xâm lược đánh giá cô.

Không biết có phải bởi vì uống rượu say quan hệ, hắn cười đến rất sâu nhưng ánh mắt nguy hiểm làm cho lòng người run rẩy.

Hắn xoa gương mặt đỏ hồng của cô, tay lướt qua cái gáy mảnh khảnh của cô, giống như quyết định nhìn trúng con mồi, đột nhiên cúi đầu hôn cánh môi hồng nhuận kia, điên cuồng tùy ý dây dưa xuống, đem tất cả mật ngọt của cô chiếm vào trong miệng, nhiệt tình rào rạt đem cô cuốn vào một dòng nước xoáy khó có thể kháng cự.

Cô một lần nữa dùng lý trí giãy dụa, nhưng không ngăn cản được nhiệt tình như lửa của hắn, không ngừng kích động nội tâm của cô chạm vào nơi mẫn cảm nhất, muốn cô buông lỏng bất kỳ suy nghĩ, chỉ cần đi theo cảm giác thân thể.

Cho nên cô như sóng biển hoàn toàn sa vào dục vọng. Hắn càng lúc càng cuồng dã trêu chọc, càng lúc càng nóng tiếp xúc đòi hỏi, cô chỉ muốn ở trong ngực hắn cảm thụ được người yêu vui vẻ ôm lấy, cho dù người đàn ông này làm cô biết thế nào là yêu thích.

Dục hỏa nóng bỏng đốt rụi sự che chắn của hai người, hai thân thể trần truồng ám muội trong không khí thật chắc quần giao, kích động lên một trận vong tình thờ dốc và tiếng rên rĩ rất nhỏ.

Không có ánh sáng ban đêm, cô thừa nhận thân xác đau đớn, không thể giữ lại thân thể và tim của mình, cùng người đàn ông cô yêu thương hợp lại làm một, cùng mây mưa, cuối cùng dựa vào một cánh tay ấm áp ngủ thật say.

Vẫn tưởng rằng đêm nay cô sẽ có một giấc mộng đẹp. Không nghĩ tới cô chưa kịp mơ, đã bị người khác dao động làm tỉnh giấc.

Nửa đêm, Đông Ánh Thần bị giọng nói yếu ớt đánh thức, mơ mơ màng màng mở mắt, phát hiện người đàn ông bên cạnh lại nói mớ ——

"Không cho phép đi. Tiểu Mẫn."

Một câu nói không xa lạ chút nào tên xuyên qua màng nhĩ, làm cả người cô chấn động, buồn ngủ hoàn toàn biến mất!

Cô nằm ở trong ngực Đỗ Thiên Hải, đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh như băng.

". Tiểu Mẫn. Tại sao."

Một tiếng nữa la lên, Đông Ánh Thần lui khỏi ngực của hắn, ngồi dậy, nhìn về mặt đau khổ của hắn. Trong tai quanh quẩn lời nói mớ đau khổ của hắn, trong đầu nhớ tới hắn mới vừa ôm mình kích tình.

Một chuỗi lệ nóng chảy xuống hốc mắt, lòng của cô đang sôi trào chuyển thành thê lương, ánh mắt lạnh như băng toát ra vẻ đau thương.

Thì ra là, cô chỉ là vật thay thế sao?

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trước mặt, cô cười khổ, cười nhạo mình hoang đường, làm sao có si tâm vọng tưởng đồ vốn sẽ không thuộc về cô, làm cho mình rơi vào tình huống khó khăn như vậy?

Đông Ánh Thần, cô tại sao làm cho mình đi tới một bước này?

Cô tự hỏi mình nhưng ngay cả chính cô cũng không có đáp án, chỉ có một trận đau lòng nhắc nhở cô đây không phải là mộng. Cô đã làm một vô cùng chuyện ngu xuẩn, ngây ngốc đem mình giao cho một người đàn ông say đến căn bản nhận biết cô là người nào, làm cho mình trở thành một vật thay thế hạ giá.

Được rồi, như vậy cũng tốt, hoàn toàn nhận rõ thân phận của mình sau. Sau này cũng sẽ không còn có bất kỳ ảo tưởng buồn cười nào nữa.

Mặt cô hàm chứa nước mắt cười khổ, im lặng đi xuống giường, đứng dậy đi về phía phòng tắm có vòi nước nóng, đứng ở vòi hoa sen nhìn xuống thân thể mình đầy dấu hôn, cô muốn rửa sạch tất cả dấu vết sau cuộc mây mưa với người đàn ông kia, không muốn lưu lại ở trên người bất kỳ dấu vết bị hắn hôn qua, những yêu thương trôi qua trí nhớ.

Giữa hai chân mơ hồ đau, cho dù tim không kịp xé nứt đau khổ.

Cô ngửa đầu, nước ở trên chân xối xả xuống, để cho bọt nước mạnh mẽ đánh tan nước mắt của cô ——

Ngày mai, cô sẽ không vì người đàn ông kia rơi xuống một giọt nước mắt, cũng sẽ không làm tim mình bị tổn thương.

Sau này, cô chỉ cần vì một cái mục tiêu mà cố gắng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Hấp Dẫn Mê Hoặc Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4

Một năm sau ——

Ánh nắng buổi sớm thấm thấu vào, trong không khí còn có chút ít lạnh lẽo, Đông Ánh Thần uống một ly cà phê nóng, mở tờ báo kinh tế ra, xem qua mấy thì tin tức.

Tiếng chuông điện thoại ở bên cạnh bàn đột nhiên vang lên. Cô nhìn lên đồng hồ treo trên tường, năm giờ bốn mươi tám phút, chuyển hướng điện thoại đi động —— không biểu hiện điện tới nữa số.

Lại tới nữa !

Cô than nhẹ, đón lên điện thoại đồng thời đã đoán được nội dung trong đó ——

"Muốn biết chồng của cô tới hôm qua ở nơi đâu qua đêm không?" Giọng nói quyến rũ của cô gái mang theo nồng đậm ý khiêu khích, rõ ràng là muốn

chúng tỏ sức mạnh đối với phu nhân nhà họ Đỗ.

Đồng Ánh Thần miễn cưỡng để xuống ly cà phê, nghĩ thầm những cô gái này thật đúng là không có sáng ý, sau ngày cưới cô nhận lấy không ít cuộc gọi tương tự, mỗi người lời kịch cũng giống nhau, không có gì hơn là "Thị ư", "Nhục mạ" và "Cầu khẩn" ba loại loại, đều không ngoại lệ.

"Cô xem ra rất giống như muốn nói cho tôi biết, tôi hiện thời cũng muốn nghe thử." Đồng Ánh Thần lạnh lạnh nói. Thật không hiểu được cô gái này là quá cần cù hoặc là quá rồi rãnh, gần đây ba hay năm cuộc gọi điện thoại cho cô, nhưng là lại từ không dám cho biết thân phận.

"Tiện nhân, cô đã không thương Thiên Hải cũng nhanh ký ly hôn, không nên trối hấn không tha!" Cô gái đột nhiên đổi thái độ, âm thanh la mắng, bắt mắt Đồng Ánh Thần dùng giọng nói giống như bố thí cho cô.

"Vị tiểu thư này, cô không thể lộ ra ngoài ánh sáng gặp ở đối tượng, nhưng phải biết đúng mực, một sáng sớm gọi điện thoại tới mở đài nói chuyện tình, còn làm vợ của hấn ăn điểm tâm Không biết hiện tại ở cô là ai vậy?" Cô bình tĩnh phản phúng đối phương không biết nặng nhẹ vừa không biết tự lượng sức mình, hiển nhiên ngay cả làm tình nhân người ta không biết quan tâm đúng quy cách.

Cái kia là do ông xã phong lưu phóng khoáng ban tặng. Đồng Ánh Thần sau khi cưới nhận được rất nhiều điện thoại không rõ lai lịch và ý xấu của mấy người đó, hôm nay trong lòng cô càng luyện càng tốt, ứng phó đến loại trình độ này coi như là thuận buồm xuôi gió, cười xe nhẹ đi trên đường quen.

"Cô! Cô." Tình nhân bị người vợ đó giáo huấn một bữa, quả thực tức đến phát run.

"Tôi là Đỗ phu nhân, còn có cái gì muốn nói cho tôi biết nữa?" Cô cố ý cường điệu "Tinh hợp pháp" của mình, không nên miệng nói ác, tự hạ phong cách, địa vị mất tài trí hơn người trong nháy.

"Họ Đồng, cô đừng chảnh như vậy! Thiên Hải căn bản không thương cô, hấn sớm muộn sẽ đem cô đuổi ra khỏi cửa, một cước đá ra đi!" Cô gái kích động rống to, nhắm thẳng vào Đồng Ánh Thần là một không được ông xã nuông chiều là cô vợ bị vứt bỏ, cuối cùng có một ngày bị bỏ rơi, đến lúc đó kết quả khẳng định thê thảm vô cùng.

"Vậy cô nên kiên nhẫn chút, từ từ đợi đến ngày đó. Tôi còn muốn ăn điểm tâm, không rảnh trò chuyện." Cô lười nói thêm nữa, trực tiếp cúp điện thoại, nhìn bữa ăn sáng trên bàn.

Ai, khó khăn lắm mới được ăn một bữa thoải mái ở nhà, đáng tiếc đang ăn cơm vui vẻ thì bị vừa một cú điện thoại cho làm hỏng.

Cô gấp tờ báo lại, cắn một miếng bánh mì nướng, uống chút xú cà phê, không tự chủ nghĩ tới cô gái vì Đỗ Thiên Hải mà chửi ầm lên với cô, trên môi nở một nụ cười bất đắc dĩ.

Nói thật ra, thật ra thì trong lòng cô còn có chút đồng tình với những cô tình nhân tranh giành Đỗ Thiên Hải, bởi vì các cô cái gì cũng không biết, ngay cả ghen tỵ với cũng không biết là sai lầm đối tượng, còn tưởng rằng đuổi cô đi khỏi danh hiệu phu nhân nhà họ Đỗ, là có thể hoàn toàn nhận được người tâm lòng của người đàn ông kia, độc chiếm hấn. Nhưng trên thực tế, tìm người đàn ông kia sớm bị một cô gái khác chiếm cứ. Khắc sâu trong nội tâm hấn vĩnh viễn tồn tại một không cách nào thay thế được, một đoạn tình cảm khắc cốt铭心.

Nghĩ đến như vậy, Đồng Ánh Thần cười ăn thêm phần bánh, vẻ mặt chuyển sang lạnh lẽo, hợp với mùi vị cà phê, trùng hợp mùi vị.

Nửa giờ sau, cô đổi quần áo, cột lại mái tóc dài, ở cửa trước cửa mang vào một đôi giày cao gót, mở cửa ra ——

Ngoài cửa một người đang đứng đó đưa tay muốn bấm mặt mã, chính là người đàn ông phóng đảng không kèm chế được, ông xã đào hoa của cô.

"Sớm như vậy đã ra cửa đi làm à? Bà xã." Đỗ Thiên Hải quay đầu, quét nhìn cô cả người trang điểm nhàn nhạt vẻ mặt thận trọng, vẻ mặt nở một nụ cười khách sáo, cảm thấy bà xã hấn toàn thân tản ra một cỗ khí thế không giận mà uy, thật là càng lúc càng có nữ cường nhân.

Chương 4.2

Điều này cũng khó trách, trong một năm này cô dường như cùng công ty kết hôn, cơ hồ mỗi ngày đi sớm về trễ, không ngừng mà làm thêm giờ, đem cuộc sống trọng tâm tất cả đều dồn trong sự nghiệp. Mà sự thật chứng minh công tác của cô năng lực cũng đúng là ưu việt làm cho người nhìn với cặp mắt khác xưa, chẳng những thật thành công cứu về công ty tràn ngập nguy cơ, còn đang ngăn ngừa trong vòng một năm khiến nó doanh thu tăng, đến nay đã bồi thường toàn bộ gần một phần ba nợ nần.

Cưới được một bà xã kiếm tiền không chịu thua kém, hấn thật là vinh hạnh a!

"Anh cũng giống như thế, sớm như vậy về nhà." Cô lờm sờ tóc rũ xuống trán của hấn, hai má mới mọc râu, trên người sơ mi, tùy ý mở rộng ống tay áo cùng cổ áo ——trên đó còn dính mấy dấu môi son xinh đẹp.

Người đàn ông tự cao như vậy! Luôn đề nguyên dấu vết hấn và tình nhân trắng đêm cuồng hoan về, không che dấu chút nào hành vi phóng đảng của hấn bên ngoài——

Gã cho một người đàn ông như vậy, cô "Tu đường" chắc không có tốt!

"Wow! khi nào em lại chú ý tới anh vào nhà, quả thật." Hấn che ngực, vẻ mặt được sủng ái mà lo sợ, không nghĩ tới cô còn chú ý trên người hấn. Không phải là ngại hấn còn "Quá sớm" trở lại, cảm thấy hấn xuất hiện ở ngoài cửa, sẽ không trở ngại mắt của cô sao?

"Bởi vì thời gian anh ở nhà không nhiều lắm, cho nên phải chú ý đến anh." Cô hồ hững nhìn phản ứng khoa trương của hắn, thăm chăm biến hắn ra cửa giống như lạc đường, về nhà giống như ngoài ý muốn, quả thực đem nơi này làm khách sạn.

"Cho dù cả ngày anh ở trước mặt em thì tôi đi lui, em không phải là cũng làm không nhìn thấy sao." Hắn đem gương mặt tuấn tú áp vào trước mặt cô, gần nhìn nàng xem ra vẫn đẹp như trước, nhưng lạnh lùng mặt hắn, nói thẳng cô đối với hắn thì làm như không thấy.

Nói đến kỳ quái, hắn vốn là cho là cô là cô gái cẩn thận như vậy, lại đem đêm đầu đêm quý giá cho một người đàn ông, hắn cho là trong lòng cô đối với người đàn ông kia có một tình cảm nhất định. Nhưng sau khi bọn họ phát sinh quan hệ thân mật, thái độ của cô đối với hắn ngược lại chuyển làm lạnh lùng, nói đêm đó triển miên chẳng qua là cảm xúc ngoài ý muốn, kêu hắn không cần để ở trong lòng.

Hmm, ngoài ý muốn?! Ngay cả hắn uống rượu say mọi người không nghĩ tới hắn tính trốn tránh trách nhiệm, cô lại thanh tỉnh còn nói cho miệng, còn giống như muốn đem chuyện tình đêm đó toàn bộ vứt bỏ không còn một mảnh, đây đúng là để cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn nha! Hơn nữa không cách mấy ngày cô lại đem giường đôi trong phòng chuyển thành hai giường riêng biệt, nói ngủ như vậy mới ngon giấc.

Nói xạo, cô này thật cho là hắn có góc nghếch không biết cô đang cùng hắn vạch rõ giới tuyến sao?

Nhiều lần, hắn cũng cố gắng muốn tìm cô hỏi nguyên nhân vì sao, thậm chí không nề mặt tới lấy lòng cô, nhưng là cô lại xem hắn như một cây đinh trong mắt, biểu hiện đối với hắn là chẳng thèm ngó tới, cũng chưa có sắc mặt nhả nhẹn với hắn.

Hắn là người trời sanh ngông nghênh, chưa từng có thói quen đặc biệt đi lấy lòng phụ nữ, làm sao chịu được việc bị người ta "lãng nhục"! Cho nên từ đó trở đi hắn cũng không hỏi có gì không vui, dứt khoát thu thập quần áo chuyển ra sang phòng khách, hoàn toàn vạch rõ giới tuyến với cô, hai người có cuộc sống riêng của mình, tạo thành trạng thái hiện tại lạnh như "Băng".

"Em đi làm." Đông Ánh Thần lạnh lùng mở cửa lớn, vòng qua hắn đi về phía cửa thang máy, đưa lưng về phía trên mặt của hắn về mặt cô mới xẹt qua cô đơn.

Không sai, cô làm hết sức xem như không thấy được hắn, bởi vì thấy hắn một chút cũng không có, vẫn là giữ một khoảng cách tương đối thì tốt hơn, không nhìn, không muốn, không nghe.

Hắn nhìn bóng lưng lãnh lẽo của cô, môi cười một tiếng, đi vào bên trong nhà ——

Bà xã lãnh đạm, hắn đã sớm tập mãi thành thói quen.

Mấy ngày sau, sắp tới giữa trưa, Đông Ánh Thần mới vừa khách hàng nói xong một khoản làm ăn, đưa đi khách đi, cùng với thư ký ở lại trong quán cà phê thảo luận.

Lơ đãng ngẩng đầu, cô nhìn thấy Đỗ Thiên Hải đang đi vào trong khách sạn, bên cạnh mang theo một cô gái ăn diện hợp thời trang, hai người đi tới bàn ngoài ngồi xuống, giống như thân mật trò chuyện.

Thần sắc của Đông Ánh Thần trầm xuống, nhưng ngay sau đó nói với thư ký bắt đầu sắp xếp lại văn kiện, chuẩn bị rời đi.

Cô và thư ký đi về phía cửa khách sạn, trên đường lại không thể không đi qua cái bàn chói mắt kia ——

"Cũng không phải là không nhận ra, ít nhất nên chào hỏi một tiếng." Đỗ Thiên Hải lên tiếng ngăn cản bà xã tựa dường như quên dừng bước. Mới vừa rồi cô cúi đầu bận rộn thu dọn đồ đạc, hắn liền thấy cô.

"Là anh sao? Ý không tốt, bởi vì bên cạnh anh có vị tiểu thư này quá xinh đẹp, đến nỗi em mới vừa rồi chỉ lo thương thức cô ấy, không cẩn thận quên mất anh tồn tại." Đông Ánh Thần ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hắn và cô gái bên cạnh, đem giả dối kinh ngạc thuyết minh rõ ràng.

"Không sao, tình hình này anh sớm đã thành thói quen." Hắn cũng nói từ trống rỗng, trong lời nói tỏ vẻ hắn bị cô quên không phải chỉ có một hai ngày, tuyệt không ngoài ý muốn.

Nhưng không biết tại sao, hắn mặc dù thói quen bị cô bỏ qua, nhưng từ đầu đến không cách nào đối với cô bỏ qua hay hoàn toàn quên được, mỗi lần nhìn thấy cô cố ý làm như không thấy hoặc không thèm quan tâm, trong lòng hắn còn giống như là biết có ý gì, tổng hội không nhịn được muốn đi nhắc nhở chính cô tồn tại.

"Hi, cảm ơn." Cô gái ở đây đành nhận lấy, cho là Đỗ Thiên Hải không để ý, còn có chút đắc chí về phía Đông Ánh Thần nói cảm ơn.

Hai vợ chồng đồng thời nhìn cô gái kia, lần đầu cô cảm thấy cô gái này thật là "Ngây thơ" làm cho người khác không nói gì.

"Giúp anh giới thiệu một chút nha?" Đỗ Thiên Hải dẫn đầu đáp lời đề nghị. Nhìn người đàn ông mặt tây phục đứng ở phía sau Đông Ánh Thần, vóc người cao gầy là người có văn hóa.

"Vị này là Trần Tín Vĩ, thư ký của em. Anh ấy là chồng của tôi, Đỗ Thiên Hải." Nếu hắn đã mở miệng, cô cũng chỉ tốt phối hợp với giới thiệu, trước mặt người khác cùng hắn duy trì lẫn nhau.

"Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, Đỗ tiên sinh." Trần Tín Vĩ đi trước đưa lên danh thiếp, nhột nhạt cười một tiếng, khẽ khom người, cử chỉ khách khí hữu lễ.

Nhưng Đỗ Thiên Hải thật giống như từ trên người hắn cảm giác được một cỗ không quá chân thành khách sáo, hơn nữa hắn nhìn mình chăm chăm trong ánh mắt dường như cũng mang theo vài phần đánh giá cùng châm chọc.

"Không dám nhận, bất quá ta danh tiếng dường như thật rất vang dội." Đỗ Thiên Hải thoải mái dựa lưng vào ghế một chút, đối với tiếng tăm của mình không chút nào khiêm nhường, thần thái bình thản ung dung lộ ra một cỗ khí phách vương giả.

"Đúng vậy a, mọi người đều biết Đỗ tiên sinh rất hiểu được cuộc sống thượng lưu." Trần Tín Vĩ mặt mỉm cười, tầm mắt lơ đãng từ bên cạnh hắn thoáng nhìn qua.

Lại một lần nữa, Đỗ Thiên Hải cảm thấy câu này nghe giống như người hâm mộ khen tặng, làm sao cũng giống như mang theo một tia chế nhạo. Chẳng lẽ làm bí thư đã lâu, nói chuyện hình thức cũng sẽ giống như người chủ sao?

"Vây cũng được, nhờ cưới được một bà xã tốt, anh mới có thể trôi qua những ngày thoải mái như vậy." Hắn đắc chí cười nói, nhìn lên người đứng ở bên cạnh bàn bà xã. Lời này, có lẽ cũng nói được có chút cổ ý.

"Cám ơn anh khích lệ." Đây là việc cô phải làm. Đông Ánh Thần cười nhạt một tiếng.

"Không khách khí." Đỗ Thiên Hải khẽ nghiêng đầu, cũng là cười đến sáng lóa như ánh mặt trời.

Hai vợ chồng trên mặt nụ cười bốn mắt nhìn nhau, trong đó ẩn hàm ngoại nhân sở không biết đầu sức cùng đầu.

Bất quá ngồi ở một bên cô gái nũng nịu nhìn không nổi nữa ——

"Thiên Hải, anh đã quên em rồi nha." Cô gái giả bộ oán giận, đem bộ ngực hướng trên người hắn dán lên, hoàn toàn không có đem Đông Ánh Thần tồn tại ở trong mắt.

"Anh làm sao có quên mất em, tự giới thiệu với bà xã anh đi." Hắn cũng không chút e ngại khoác vai cô gái, giọng nói có chút dụ dỗ, đáng vẻ của đại tình thánh .

Cô gái mềm mại gật đầu, ôm cánh tay hắn, nửa ngẩng đầu nhìn Đông Ánh Thần ——

"Này, tôi tên là Kay cùng với Thiên Hải là. Bạn tốt." Cô cố ý dừng lại, cười đến dương dương đắc ý, dùng giọng nói quyến rũ đem từ cuối cùng nói xong rất âm muội, hơn nữa thần thái uyển chuyển.

Ý vào Đỗ Thiên Hải dám ở trước mặt bà xã ôm mình, thái độ của cô càng cao ngạo hơn .

"Nhìn ra được hai người các người giao tình không tệ." Đông Ánh Thần tự nhiên hào phóng mỉm cười, nghĩ thầm người mù mới nhìn không ra hai người bọn họ không có giao tình ấy, quan hệ không tầm thường, nhìn chân của cô ấy muốn để lên người hắn.

Bất quá, còn có người hấp dẫn Đông Ánh Thần chú ý ——

"Bởi vì chúng tôi chơi rất thân, cho nên thường chạm mặt, cùng đi chơi. . . . Xin lỗi! Không có mời Đỗ phu nhân, cô không có để ý sao?" Cô trên miệng nói xin lỗi, khoác tay chồng người khác không thấy chút nào giận ra, ngược lại giống như đang lo lắng phu nhân chính thức có tức giận hay không.

"Sẽ không, tôi một chút cũng không giận ngại." Đông Ánh Thần không sao cả nói, còn có ý giải thích rõ ——

"Trên thực tế bởi vì tôi quá bận trong công việc, cũng thường xuyên lạnh nhạt chồng của tôi, để cho hắn cảm thấy một người rất nhàm chán, lúc này có bạn tốt như cô đến hắn vui đùa một chút, giải buồn cũng tốt, dù sao trời vừa sáng hắn sẽ trở lại bên cạnh tôi." Cô hết sức có lễ phép nhìn đối phương biểu đạt ý cảm ơn của mình, cô cao minh châm chọc bất quá là chồng cô nhàm chán cần giải sầu, vui đùa để giết thời gian mà thôi.

"Cô!" Sắc mặt Kay tại chỗ đại biến, tức giận bị người ta nhục nhã.

"Tôi sao?" Đông Ánh Thần lạnh giọng hỏi, ánh mắt lờ mờ lại, đáy lòng cũng toát ra một đám lửa giận, cũng muốn nhìn cô gái này có phải dám trước mặt Đỗ Thiên Hải nói năng lỗ mãng, cùng cô gây âm ỉ một đoàn.

Thật ra thì cô cũng không muốn đôi co với cô gái này, nhưng nếu như các cô ấy muốn dẫm lên trên đầu cô, có chủ tâm tìm cô gây phiền toái, cô sẽ không im lặng không lên tiếng để mặc người ăn hiếp!

". Cô không có hiểu lầm là tốt rồi." Kay không cam lòng nhìn xuống khẩu khí này, bởi vì cô cũng biết Đỗ Thiên Hải không thích phụ nữ ở hắn bên tai cãi lộn, vạn nhất lỡ như hắn không vui, chẳng phải bởi vì nhỏ mà mất lớn.

Muốn tìm người đàn ông có điều kiện tốt giống như Đỗ Thiên Hải đúng là rất khó tìm, cô cũng không thể dễ dàng để cho con cá lớn từ trong tay mình chạy đi.

"Yên tâm, tôi rất tin ông xã mình." Đông Ánh Thần cười cười nói, âm thầm hy vọng đối phương ngày sau đừng có ý đồ tới khiêu chiến sự chịu đựng của

cô.

"Không sai, tình cảm vợ chồng chúng tôi không thể so với bình thường." Đỗ Thiên Hải cố ý nói, tay nắm chặt tay vợ hắn: "Bà xã, có muốn cùng thư ký của em cùng nhau ngồi xuống ăn bữa cơm hay không?"

Cô thấy một tay hắn còn khoác lên vai người khác, nghĩ đến thái độ hắn mới vừa rồi không thèm đếm xỉa đến, hiện tại lại còn nghĩ muốn mời cô và hắn còn có tình nhân ngồi cùng bàn ăn cơm.

Cho dù hôn nhân của bọn họ chỉ có danh nghĩa, hắn cũng không cần làm cho cô vô trên danh nghĩa rơi vào tình cảnh khó chịu này chứ!

"Không được, chúng tôi còn phải về công ty mở hội nghị, hai vị chậm dừng." Cô rút tay về, hờ hững rời đi.

"Hừ, cái gì." Kay hừ nhẹ một tiếng, đối với thái độ cao ngạo của Đông Ánh Thần cảm thấy rất không chấp nhận.

Chương 4.4

Đông Ánh Thần định bước đi đột nhiên cảm thấy cô gái này thật là khiến người không thể nhìn được nữa!

Cô hít vào một hơi, lui về hai bước, nhìn cô gái kia đặc ý vênh vào kia.

"Kay, giọng nói của cô nghe cũng rất quen tai." Lời cô vừa ra khỏi miệng, trên mặt đối phương lập tức hiện lên vẻ kinh hoàng.

"Phải không? Cô nghe lầm sao! Tôi lại không thấy quá cô, làm sao có thể đã nói với cô." Kay sờ đầu tóc, vội vàng phủ nhận.

Về mặt Đỗ Thiên Hải thoải mái mà uống cà phê, sắc mặt không có gì biến hóa.

"Nói cũng phải, tôi gần đây luôn nhận được một cuộc gọi do một người phụ nữ xa lạ gọi tới, đại khái là bởi vì lỗi tai chịu không ít quấy nhiễu, mới có thể lẫn lộn giọng nói của cô, bất quá cách nói chuyện không khách khí giống như vậy. Chắc không phải là cô." Đông Ánh Thần cố ý giả bộ giọng nói do dự, nhưng kỳ thật từ khi nghe được Kay tự giới thiệu cô đã nhận ra, chẳng qua là không muốn ở trước mặt Đỗ Thiên Hải vạch trần cô ta vì yêu cho nên điên cuồng hành động, cùng với cô so đo quá nhiều. Không ngờ Kay được voi đòi tiên, lần nữa khiêu chiến sự chịu đựng của mình, như vậy cũng chỉ tốt quay đầu lại áp chế áp chế đối phương, làm cho cô ta khiêm tốn một chút.

"Dĩ nhiên không phải là tôi." Thấy giọng nói Đông Ánh Thần chần chờ, cô tự nhiên phủ nhận.

"Không phải là là tốt rồi, có thể thật là tôi đã nghĩ sai." Đông Ánh Thần không có cười, nhìn về mặt Kay bất an, chợt quay đầu rời đi, để tránh ở lâu bị đá thương càng nhiều.

Cô vội vã đi ra phòng cà phê, bước đi về hướng xe, đáng người nhanh nhẹn đi qua đường, cô chợt thấy một trận choáng váng ——

"Cô có khỏe không?" Trần Tín Vĩ kịp thời ổn định thân thể mảnh mai, đỡ lấy hai vai gầy yếu của cô.

"Không có chuyện gì, chẳng qua là hơi chóng mặt." Cô nhắm mắt lại, đợi chờ cơn choáng váng kia biến mất.

"Tôi hôm qua cô lại thức đêm làm việc sao?" Hắn suy đoán không chút khó khăn, hơn nữa tin tưởng chuyện mới vừa rồi nhất định ảnh hưởng tới cảm xúc của cô không nhỏ, chẳng qua là cô cố ra vẻ kiên cường, giả bộ được như không có chuyện gì xảy ra.

"Ngủ trễ một chút mà thôi, nghỉ ngơi một chút sẽ không chuyện." Cô mở mắt, cảm giác khá hơn một chút.

"Tôi đỡ cô lên xe." Hắn lo lắng cô sẽ té xuống.

"Cám ơn." Đầu còn có chút choáng váng, cô tiếp nhận ý tốt của hắn, nhưng lại tránh cử chỉ thân mật không để hắn ôm, mà đổi thành để hắn dìu cánh tay, chậm rãi đi về phía trước.

Vừa đi, Trần Tín Vĩ đưa tay thay cô che ánh mặt trời chói mắt, cẩn thận từng li từng tí đưa cô lên xe.

"Chồng cô có tiền như vậy, thật không biết vì sao cô làm việc bán mạng như vậy." Nhìn sắc mặt cô có vẻ tái nhợt. Trần Tín Vĩ thấy cô vất vả cực nhọc, cảm thấy cô thật sự không giống như mấy phu nhân nhà giàu kia.

Theo lý thuyết nợ nần công ty đáng lý chồng của cô phải ra mặt giải quyết, vận chuyển buôn bán trạng huống cũng cho thấy hơi sắc, cô hẳn là không cần phải làm việc cực khổ như thế mới đúng, nhưng ngược lại lúc hắn mới vào công ty thấy cô tận lực kiếm tiền, thường xuyên làm quá sức.

"Có ai có chi nhiều tiền? Làm sao, hiện tại ngay cả cậu cũng bắt đầu đồng tình, cảm thấy tôi rất đáng thương?" Cô nhàn nhạt hỏi. Kể từ khi cô gả cho một Hoa Hoa Công Tử đỉnh đỉnh nổi danh, bên ngoài thường nhìn cô với ánh mắt đồng tình, cho cô là không ai thương yêu, là cô gái đáng thương.

Nhưng mà ..đây cũng không phải là hoàn toàn không có lợi, ít nhất cô cũng bởi vì được đồng tình nên nhận được thêm vài nét bút người khách nữ, cũng có người bởi vì thân phận Đỗ Thiên Hải mới nguyện ý cùng cô bàn hợp đồng, cảm thấy sau lưng cô có "Long Đẳng" giúp đỡ, nên làm ăn tới cũng tương đối có bảo đảm.

"Không phải, tôi chỉ là cảm thấy cô nên đối với mình tốt hơn một chút, còn có. Hấn cũng giống . . ." Hấn làm sáng tỏ mình không có ác ý, chẳng qua là hy vọng cô yêu mình một chút. Hơn nữa nhớ tới chuyện xảy ra vừa rồi, hấn liền không nhìn được thấy thật bất công với cô, cảm thấy chồng của cô đối với cô rất quá đáng, làm sao có thể làm trò truyện với vợ mình mà còn ôm tình nhân bên cạnh, còn dám nói cô là bà xã trước cô gái kia, chẳng lẽ đó là lời nói với vợ mình sao?

Chương 4.5

Trần Tín Vĩ nhìn cô trầm tĩnh, nghĩ thầm nếu như đổi lại mình, sẽ không bỏ qua được một cô gái tốt như vậy.

"Tín Vĩ, chồng của tôi cũng không có bạc đãi tôi." Môi của cô nở nụ cười, vẻ mặt giống như cảm ơn sự quan tâm của hấn, đã ở nói "Tôi rất khỏe".

Nói thật, cô cũng không cảm thấy Đỗ Thiên Hải bạc đãi cô cái gì, hấn chẳng qua là chiếu vào hợp đồng hôn nhân hấn có cuộc sống riêng của mình, hơn nữa lúc trước còn cho cô thiếu rất nhiều tiền, rồi lấy lợi tức thấp để cô từ từ hoàn lại, không tính kỳ hạn.

Chỉ bất quá, cô hiện tại không thể từ từ trả, bởi vì lòng của cô đã vượt qua bốn phận nên có, bị tổn thương nặng nề, cho nên cô không muốn mạo hiểm lần nữa ở lại bên cạnh hấn, sợ tới gần quá hấn vừa có sinh ra chuyện không nên có. Vì vậy cô muốn cố gắng làm việc kiếm tiền, nghỉ tại trong thời gian ngắn nhất trả hết nợ hấn tất cả tiền nợ, chuộc lại tự do của cô, rồi xa tất cả có liên quan đến hấn.

Đau, một lần là đủ rồi.

"Tôi biết rồi." Hấn biết điều không nói thêm lời, biết cô không vì tổn thương trở thành người yếu, hơn nữa mỗi lần chỉ cần có người ở trước mặt cô nhắc tới chồng của cô là cô luôn che chở hấn, thay tên lảng từ kia nói tốt.

Nhưng vừa rồi mới thấy, hấn thật là thay cô cảm thấy không đáng giá, cảm thấy cô thật là ngốc.

"Về công ty trước đi trước ăn bữa trưa, tôi biết có một tiệm ăn cũng không tệ lắm. Cô sẽ không bạc đãi nhân viên sao?" Hấn đổi giọng nói, chuẩn bị đưa cô đi ăn cơm, bổ sung thể lực.

Sáng nay giúp cô mua bữa ăn sáng còn chưa ăn, thì đã cùng khách hàng nói chuyện cả buổi sáng, khó trách cô hoa mắt.

"Tốt, tôi mời khách." Cô nhếch môi cười tươi, giờ phút này thật rất muốn ăn thật ngon bữa cơm, nghe nói bụng no đầu óc cũng tỉnh táo hơn.

"Cho là tôi sẽ khách sáo với cô sao?" Hấn cười nói, chuyển động tay lái.

Trong quán cà phê, Đỗ Thiên Hải vỗ vỗ cằm trầm tư, vừa rồi nhìn về nơi xa thấy Đông Ánh Thần dựa ở bên cạnh Trần Tín Vĩ, rồi hấn còn đưa cô vào bên trong xe, dường như nói chuyện một lát mới rồi đi.

Thì ra là có chuyện như vậy.

Đỗ Thiên Hải khoe miệng nửa cười nửa không, ban nãy gặp Trần Tín Vĩ đã thấy ánh mắt hấn không có thiện cảm, lời nói mang ý chế nhạo.

A, thì ra là bà xã hấn còn rất có giá thị trường! Bất quá tại sao hấn lại cảm thấy có chút khó chịu.

Đầu đồ mờ hơi lạnh, Đỗ Thiên Hải phát hiện mình không thích có người đàn ông khác đến cô, hơn nữa còn đối với cô chăm sóc tỉ mỉ.

Hấn nướng một hộp cà phê, không khỏi phỏng đoán lúc Đông Ánh Thần nói chuyện với người đàn ông kia, có phải để một khuôn mặt lạnh ngắt hay không, hoặc là có một vẻ mặt khác?

Một nghi vấn nhỏ nhỏ cũng khiến trong lòng Đỗ Thiên Hải không khỏi địa để ý, bởi vì bà xã đối với hấn ngay cả mỉm cười keo kiệt, cho dù cười, ánh mắt cũng giống như kết một tầng sương.

Chết tiệt! Chẳng lẽ hấn hiện tại ngoài là chủ nợ cô ra, cái gì cũng không phải sao?

Chương 4.6

Hấn nghĩ lại không biết mình đắc tội cô lúc nào, cùng cô kết thâm cừu đại hận, mới vừa rồi đáng về cô cực lạnh nhạt đối với hấn, giống như hiện tại hấn thiếu cô mấy ngàn vạn vậy!

Không thể nào là bởi vì sợi dây chuyền trên châu kia mang thù sao? Hay là bởi vì bọn họ phát sinh quan hệ quá muộn, hấn uống rượu say, ở trên giường đối với một người không có chút nào kinh nghiệm như cô động tác thô bạo.

Không hiểu nổi, cô đã để một câu hỏi lớn cho hấn, nhưng muốn hấn không cần để ở trong lòng, sau đó làm về mặt lạnh nhạt một năm cho hấn nhìn.
. Thật ra hấn.!

Để ly cà phê xúông, tầm mắt của Đỗ Thiên Hải bỗng nhiên dời về phía cô gái bên cạnh ——

"Em gọi điện thoại cho vợ anh sao?"

Kay sùng sốt một chút, lập tức phủ nhận. "Em mới không có mà! Cô ấy không phải mới vừa nói là chính cô ta nhớ sai rồi sao." Kay mở to hai mắt, mang một ít làm nũng về phía hần kêu oan. Vốn tưởng rằng chủ đề khăn trương này đã theo Đông Ánh Thần rồi đi, tại sao lại bị hần nhắc tới?

"Anh nói rồi không cho phép đi quấy rầy vợ anh, đúng không?" Hần mỉm cười, không có đáp lại thái độ làm nũng của cô, chỉ cường điệu nhắc lại quy tắc trò chơi, không thể nào nói rõ.

Mặc dù hần quang minh chính đại chơi đùa, nhưng không có cho phép quá các cô gái cùng hần gặp gỡ có thể đi quấy rầy cuộc sống vợ của hần, bởi vì Đông Ánh Thần cũng chưa từng tham dự quá cuộc sống của hần, cho nên việc này coi như là tôn trọng lẫn nhau.

"Thiên Hải, anh phải tin tưởng em, em thật không có! Cô ấy nhất định là đang nghĩ cách chia rẽ tình cảm của chúng ta, mới có thể cố ý nói như vậy!" về mặt Kay vô tội chỉ trích Đông Ánh Thần có lòng dạ không tốt, cô không tin mình ở trong lòng hần độ tin cậy sẽ thua một bà vợ thất sủng, hơn nữa vợ cả nhìn người chồng và tình nhân đích thị không vừa mắt, muốn hại cô cũng là chuyện rất hợp lý.

Về mặt Đỗ Thiên Hải dịu dàng đưa mắt nhìn gương mặt xinh đẹp kia, vén lên một ít tóc ở giữa ngón tay vuốt vuốt.

"Kay, vợ của anh có một ưu điểm rất lớn, chính là thành thực." Hần có chút tiếc nuối nói, ý nghĩa lời nói đó là hần tin tưởng vợ hần, và với đối với cô có chút thất vọng, ở nơi này dám thêm mắm thêm muối nói dối, quy tội Đông Ánh Thần.

Mặc dù tình cảm hai vợ chồng bọn họ không được tốt lắm, nhưng trải qua những ngày chung đụng, hần ít nhất còn nhìn ra được Đông Ánh Thần là một người sẽ không làm người ta thêm phiền toái, cũng sẽ không tùy tiện nói người khác lung tung. Cho nên khi cô mở miệng nhắc tới hư hư thực thực Kay điện thoại quấy rầy, tỏ vẻ cô đã xác định chuyện đó là do Kay làm.

"Thật xin lỗi, em là bởi vì quá yêu anh, không muốn mất đi anh." Mất thấy tình huống bất lợi, cô không có thời gian kinh ngạc, vội thay đổi thái độ buồn bã muốn cầu hần tha thứ, bởi vì mất đi Đỗ Thiên Hải không chỉ có tình cảm ngăn trở, còn vật chất tổn thất rất lớn a——

"Hư." Không nói nhiều, cùng hần nói yêu, không thể nghi ngờ lại là phá hư một ... trò chơi quy tắc. "Đến đây chấm dứt, em không cần nói gì nữa." Ánh mắt đa tình chợt mất đi dịu dàng, hần đã định ra kết thúc cho cô, không chút do dự đứng dậy rồi đi.

Đối với Đỗ Thiên Hải mà nói, phụ nữ chẳng qua là cuộc sống chế thuốc phẩm, cho tới bây giờ cũng không phải là tình cảm, cho nên quan hệ chỉ chơi, mà trò chơi nếu như trái quy tắc sẽ rất khó tiếp tục, nếu tiếp tục cũng không có ý nghĩa.

"Thiên Hải." Đột nhiên bị vút lại về mặt Kay kinh ngạc, ngay cả hồi hận cũng không kịp.

Đỗ Thiên Hải rút ra tiền đặt ở quầy, chỉ có một câu kết thúc đoạn quan hệ này, trong lòng không có nửa điểm áy náy, bởi vì hần chưa từng lừa gạt hoặc miễn cưỡng quá bất kỳ một cô gái nào gia nhập trò chơi của hần, cũng đã sớm báo cho quá các cô kết quả "Chia tay" là tất nhiên, kêu các cô nghĩ rồi quyết định.

Mọi người đi ra ngoài chơi, vui vẻ trọng yếu nhất, cái gì tình yêu ... cũng đừng lấy ra thật đáng ghét!

Từng bởi vì tình yêu mà bị thương, hần không muốn đau thêm một lần.

Hần đã từ bỏ tình yêu từ sớm, cũng từ bỏ thật lòng, chỉ muốn dạo chơi nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Hấp Dẫn Mê Hoặc Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Quần áo lộng lẫy, ngọc xanh biết bao vây khắp nơi, đây là buổi tiệc nhân vật xí nghiệp nổi tiếng tụ tập dậm chén. . . .

Đêm nay, Đông Ánh Thần và Trần Tín Vĩ cùng đi ra dự một cuộc tiệc rượu, không nghĩ tới ở đây nhìn thấy Đỗ Thiên Hải.

Bên cạnh hần vẫn không thiếu mỹ nữ làm bạn, đang kéo một cô gái kiều diễm động lòng người, cùng mấy vị đàn ông trung niên nói chuyện với nhau.

Một ánh mắt lần lượt thay đổi, Đỗ Thiên Hải cũng nhìn thấy cô, xa xa nhìn cô cười một tiếng ——

Đông Ánh Thần lập tức phớt lờ.....dáng vẻ nói rõ không muốn cùng hần "Quen biết nhau". Dù sao năm đó cô tổ chức hôn lễ đơn giản, bình thường cũng ít xuất hiện chung, đa số những người không có hỏi thăm, giới thiệu, hần là cũng không biết cô là Đỗ phu nhân.

Bất quá Đỗ Thiên Hải không "biết điều" như vậy, vừa kết thúc nói chuyện đi tới phía cô, càng muốn tìm cô nói chuyện một chút.

"Gần đây chúng ta dường như đặc biệt có duyên." Khóe miệng hần mang ý cười, đánh giá cả người cô ăn diện trang nhã cao quý——

Một bộ lễ phục màu đen cổ tròn, thiết kế đơn giản, đường nét gọn gàng, nhưng vừa lúc làm nổi bật làn da trắng của cô, một chút khí chất lạnh lẽo kiêu ngạo. Không quá nhiều trang sức, mắt cô như ánh sao, mặt cô như Bạch Ngọc, cả người tỏa mát ra một ánh sáng ngọc tự nhiên quang mang, giống như viên bảo thạch hấp dẫn lấy ánh mắt của hắn.

Mặc dù mỹ nhân băng sơn mặc một bộ lễ phục đen, nhưng so với người khác cô thật là bình dị gần gũi, thuận mắt nhiều.

"Đúng vậy a, quả nhiên ở nơi nào có giao tế phóng túng liền tương đối dễ dàng gặp anh." Trên mặt cô nở nụ cười với hắn, không nghĩ tới mình được một vị khách hàng mời, khó lắm mới xuất hiện được trong trường hợp xã giao long trọng, nghĩ đến nơi này có thể tìm được một số khách hàng sang, là thương nhân phát triển, không ngờ tới có thể gặp hắn và bạn gái của hắn ở đây.

"Bạn gái tôi nay của anh rất đẹp." Tâm mắt của cô nhìn về phương xa, giọng nói bình tĩnh nhìn cô gái kia đang cười nói. .

"Thường thức của anh luôn luôn không thấp." Về mặt hắn tự hào nhìn chăm chú vào mỗi son mặt phấn trước mắt, phong thái xinh đẹp của bà xã, cảm giác ánh mắt nhìn người của mình quả thật không kém, hơn nữa hồi tưởng những cô gái đảm nhiệm gặp gỡ nhiều lần, cũng là nóng bỏng, rất xinh đẹp. . . .

Bất quá, câu này nói ra từ miệng "Đỗ phu nhân" hình như không thích hợp lắm?

Hắn nghĩ Đông Ánh Thần xác nhận hiểu lầm thân phận cô gái kia, Chris cũng không phải là đối tượng hắn gặp gỡ, mà là quản lý mới nhậm chức "Long Đăng" cần tạo quan hệ xã hội, hắn chẳng qua là giúp anh hai đưa cô ta ra ngoài lộ mặt, thay cô giới thiệu một chút với mấy nhân vật có uy tín, sau này có việc gì cũng dễ giúp đỡ.

Nhưng cho dù là hiểu lầm, Đông Ánh Thần nhiều lần chính mắt thấy chồng công khai kéo cô gái khác mà không ăn giấm chua, tức giận, còn có thể cười khen ngợi người khác, có thể cũng quá khoan hồng độ lượng, hào phóng quá ... hay không?

Không thể phủ nhận, lần trước ở trước mặt cô cùng Kay thân mật trêu chọc, thậm chí có ý vui đùa, nói chuyện thân mật, trong đó cũng có ý muốn có ý kích thích cô, khiêu chiến dễ dàng tha thứ của cô.

Nhưng cô hoàn toàn không có phản ứng, thường thì ngược lại kích thích hắn, bởi vì ở trong mắt cô dường như hắn không cảm giác được sự hiện hữu của mình, để cho hắn cảm thấy rất không sảng khoái.

Cô gái này tuyệt đối không quan tâm hắn?

"Lần trước vị kia vị tiểu thư Kay kia, lại nói chia tay với anh nhanh như vậy sao?" Nghe được Đỗ Thiên Hải ở trước mặt cô khen tài chọn lựa phụ nữ của mình thức, Đông Ánh Thần liền không nhịn được, châm chọc hắn đôi tình nhân quá nhanh làm cho cô ngay cả tên cũng không kịp nhớ kỹ!

Mới cách xa nhau hơn một tuần lễ, bên cạnh hắn vừa đổi một người, đảo thái một cái tên. Thay cũ đổi mới, phảng phất giống như một cây châm ghim vào trong lòng cô, lòng của cô cũng dần dần tê dại được không cảm giác được đau đớn. . . .

Ánh mắt cô lạnh nhạt, chẳng hề để ý nở nụ cười, thật làm trong lòng Đỗ Thiên Hải không thấy thoải mái.

"Thật ra thì anh và cô ấy ở chung một chỗ, bình thường không có nói chuyện, chỉ là dùng những phương thức khác trao đổi." Hắn nhếch môi cười một tiếng, giọng nói lỗ mãng ở bên tai của cô.

Hạ lưu! Cô nhìn chăm chăm hắn, trong mắt vừa kinh vừa giận, cảm thấy người đàn ông này thật là không biết xấu hổ đến nỗi làm cho cô không muốn mở miệng nữa.

Ngừa đầu uống cạn ly Champagne, cô uống hết một hơi, để cho mình buông lỏng, tỉnh táo.

Cô tức giận?! Hắn nhìn thấy vẻ mặt cô bị chọc giận, khó có thể trên mặt cô nhìn thấy cảm xúc rõ ràng như thế, trong lòng lại có chút vui mừng, cảm thấy giống như vừa chém phá một khối hàn băng ngàn năm cho nên rất vui vẻ.

Hắn uống một hớp Champagne, cười một tiếng thanh thoi, cảm thấy thu hoạch lần này thật là vui sướng.

Lúc quay đầu, Đỗ Thiên Hải bỗng nhiên liếc thấy một người hắn không thích, đang ngẩng đầu nơi xa nhìn quanh bốn phía, giống như đang tìm kiếm người khác.

"Cũng là vị thực ký kia. Anh thấy hắn vẫn thường đi theo bên cạnh em, giống như hai người rất thân nhau nhỉ." Khóe miệng nở nụ cười không mắt, trong lời nói của hắn có một ít khinh thường.

Chương 5.2

"Em trả tiền lương cho anh ấy, dĩ nhiên anh ấy sẽ đi với em." Cô mỉm cười, tức giận nói.

"Anh đây cho em mượn nhiều tiền như vậy, có phải em theo anh nhiều thêm một chút hay không?" Hắn suy luận theo lý, không khỏi muốn cùng Trần Tín Vĩ tranh giành cao thấp.

"Thần kinh." Cô lạnh nhạt nhìn một cái, bỏ qua một bên đầu lúc đó lại phát hiện Trần Tín Vĩ đang nơi xa hướng ngược tay với cô, muốn cô đi qua, dường

như muốn giúp cô giới thiệu người nào.

Cô lập tức để ly trống không xuống, hướng hẳn đi tới ——

Chợt tới một đạo lực bắt được cô tay của cô! Đông Ánh Thần quay đầu lại, phát hiện là Đỗ Thiên Hải giữ cô lại.

Cô nhướn lông mày nhỏ nhắn, hỏi thăm dụng ý của hắn.

"Anh không thích thấy bà xã của anh đi về phía người đàn ông khác." Hắn trực tiếp nói, ngay lúc kích động hẳn theo bản năng kéo tay cô, không muốn nhìn thấy cô đi tới bên cạnh người đàn ông khác.

Cô nở nụ cười nhảm chán, cảm thấy người này rất không giải thích được!

"Vậy thì không nên nhìn, hãy ngó qua chỗ khác." Cô hất tay của hắn ra, đi về phía Trần Tín Vĩ.

Ánh mắt nhìn theo bóng lưng cô dứt khoát rời đi càng kéo càng xa, trong lòng Đỗ Thiên Hải thoáng chốc hiện lên một loại cảm giác giống như đã từng quen biết, xúc động một đoạn trí nhớ. Tầng tầng lớp lớp hình ảnh, chôn một vết thương tàn khốc, với lại hắn không muốn nhớ lại đau lòng.

Hắn nắm chặt ly rượu trong tay, nhìn Đông Ánh Thần từ trong tay thư ký nhận lấy một ly rượu, cùng một đôi giống như vợ chồng trao đổi danh thiếp, nâng chén đàm tiếu.

Nụ cười trên môi hắn từ từ thu lại, ánh mắt cũng từ dịu dàng chuyển lạnh chợt xoay người, hắn đi về phía bạn gái của mình, đột nhiên cảm giác được mình cũng đã không thể chịu được trải qua thời gian dài cảm giác bị cô không để ý, không thể để cho cô tiếp tục đối với mình thì làm như không thấy

Cô là bà xã của hắn, hắn không cho phép cô đưa lưng về phía hắn, đi về phía người đàn ông khác!

Không bao lâu thời gian, Đỗ Thiên Hải ở một nơi ồn ào trong hội trường tìm được Đông Ánh Thần và Trần Tín Vĩ, bọn họ đang đứng ở một góc ngách giao tiếp vui vẻ trò chuyện ——

"Anh vẫn tốt chứ, không nghĩ tới Đỗ tiên sinh và bạn bè lại tới tham gia tiệc rượu này." Trần Tín Vĩ chủ động chào hỏi, vẻ mặt vẫn tồn tại một chút khách sáo và xa cách, cũng có chút địch ý.

Thật ra thì từ hắn phát hiện Đỗ Thiên Hải mang theo bạn gái cùng nhau đến buổi tiệc này, thì có chút lo lắng chuyện lần trước có thể lần nữa tái diễn hay không, hại tâm tình Đông Ánh Thần vừa lành lại bị ảnh hưởng.

"Chris không phải là bạn gái của tôi, là quản lý công ty của tôi, nơi này kinh nghiệm phong phú cho nên đưa cô ấy đến. Trần thư ký nếu không ngại có thể cùng cô ấy nói chuyện một chút, hẳn là sẽ có không ít thu hoạch." Đỗ Thiên Hải mỉm cười đề nghị, nhưng trong lòng lại đối với Trần Tín Vĩ kia tự cho mình là mình bảo vệ cô thật đúng là không thể chấp nhận.

Hừ, người này cho là hắn là ai vậy! Cô là "Đỗ phu nhân", là người phụ nữ của Đỗ Thiên Hải. Hắn là cái thá gì.

Chương 5.3

Đông Ánh Thần nghe được Đỗ Thiên Hải nói, không khỏi hướng trong đám người liếc Chris một cái, âm thầm đối với vị tiểu thư kia cảm thấy có ý không tốt.

Thì ra là cô ta không phải là người tình mới của ông xã cô! Vậy hẳn mới vừa rồi làm sao không nói rõ ràng, hại cô hiểu lầm thân phận của đối phương, trong lòng thật ra còn len lén ăn một thìa dấm.

"Nếu có cơ hội, tôi sẽ." Trần Tín Vĩ khiêm tốn tiếp nhận đề nghị của hắn, nhưng không ai nghe được đây là một câu khách khí.

"Làm sao có không có cơ hội. Trần bí thư, vậy phiền anh đưa Chris về nhà, hai người các người ở trên xe có thể nói chuyện một chút." khuôn mặt hắn tươi cười, lập tức thay bọn họ an bài cơ hội.

Đông Ánh Thần và Trần Tín Vĩ đồng thời nhìn về phía hắn, kinh ngạc với an bài bất thành linh của hắn.

"Về phần bà xã của tôi. tôi tự mình đưa về được." Đỗ Thiên Hải một tay lấy kéo lấy bà xã đến bên người, ôm chặt vòng eo thon thả, nhẹ ngửi hương thơm gỗ má, rồi sau đó nhìn Trần Tín Vĩ lộ ra một nụ cười đắc ý, có ý đồ khoe khoang chỉ có mình, một người duy nhất có thể quang minh chính đại như vậy ôm lấy cô, hôn cô, không chỉ có hợp tình hợp lý, còn hợp pháp.

Con người Trần Tín Vĩ thu vào, thần sắc trên mặt nghiêm túc.

"Anh đang đang làm gì ở đây?" Cô nghiêm mặt thấp giọng hỏi hắn, khẽ đẩy tay hắn, đối với này động tác đột ngột này cảm thấy không được tự do.

"Chúng ta về nhà đi, bà xã." Hắn nhẹ nhàng nói, ôm bà xã đi ra ngoài.

Đông Ánh Thần còn không kịp mở miệng nói dừng, chỉ quay đầu nhìn thư ký một cái, liền thuận theo ông xã rời đi.

Mọi người chung quanh đã có người chú ý tới động tác thân mật của bọn họ, bắt đầu bàn luận xôn xao.

Hai vợ chồng cùng nhau đi ra hội trường, lên một chiếc xe đậu gần đó, chạy nhanh về nhà

"Tại sao muốn như vậy?" Xe vừa lên đường, cô liền thiếu kiên nhẫn mở miệng hỏi hấn, không rõ hấn vì sao tự tiện làm chủ đột nhiên kéo cô ra, tuyệt không tôn trọng bản thân cô có đồng ý hay không.

"Danh thiếp đã trao đổi, lời khách sáo cũng nói xong, em lại không thích trường hợp này, ở lại làm chi?" Giọng nói hấn như là đương nhiên, thật ra thì hấn vẫn chú ý nhất cử nhất động của cô, cô vốn không thích hợp trong những bữa tiệc xã giao như thế này, còn len lén ngáp một cái.

Nhìn hồi lâu, cô giống như nói chuyện bình thường với Trần Tín Vĩ mà thôi, lúc này không đi thì đợi khi nào mới đi!

Cứ quanh quẩn bên người cô, thật là càng nhìn càng chướng mắt.

"Muốn ở lại bao lâu là việc của em, hơn nữa anh làm sao có thể xem Tín Vĩ là tài xế?" Cô làm bộ mình không có bởi vì hấn chú ý mà cảm thấy vui vẻ, huống chi thái độ hấn mới vừa rồi đối đãi Trần Tín Vĩ thật sự không đủ lễ phép, muốn người ta giúp đỡ đưa người ít nhất cũng phải chờ đối phương gật đầu đồng ý, đâu có người nào nhờ vả mà cứ như ra lệnh!

Cô thấy người này cá tính ngang ngược càn rỡ như vậy, vốn lấy mình làm trung tâm.

"Một người đưa một, hấn có lỗi sao?" Tay hấn để lên đầu gối, lơ đãng nhắm mắt dưỡng thần. Trời sanh hấn kêu ngạo, không có thay đổi.

"Anh." Thôi, không nói với hấn nữa, tổn thương nhất định là mình, dù sao tính cách của hấn không phải chỉ có hôm nay mới biết được.

Hai người một đường im lặng về đến nhà, mới đi vào phòng khách, điện thoại di động của cô nhận được cuộc gọi của Trần Tín Vĩ điện tới ——

"Tín Vĩ." Cô gọi tên của thư ký.

Sau lưng cô lập tức ra có một đạo ánh mắt sắc bén.

". Tôi không sao, đã đến nhà, còn anh?" Cô nhẹ giọng nói cảm ơn, hỏi thăm tình huống đối phương.

Trong ánh mắt vừa xôn lên một chút đồ kị.

"VẬY anh về rồi à, còn có chuyện vừa rồi thật không không biết xấu hổ, Thiên Hải anh ấy ——"

Lòng đồ kị đốt hướng điện thoại di động của cô. Hấn nhanh chóng đoạt lấy ——

"Chúng tôi cần nghỉ ngơi." Hấn nói xong đem pin trong điện thoại di động đều lấy ra, ném trên ghế sofa, để xem hấn làm sao gọi tới! Đi theo giọng nói hộp thư nói chuyện phẩm sao.

"Đồ Thiên Hải! Anh rốt cuộc là làm sao?!" Cô khó có thể tin nhìn chằm chằm hấn, nghĩ thầm hấn tối nay rốt cuộc là gặp phải chuyện gì, làm sao lại "gây loạn" với cô? Còn lấy. Không đúng, là "Hủy đi" điện thoại của cô!

"Đồ phụ nhân, thái độ của em đối với ông xã và thư ký cũng không kém nhiều lắm." Hấn nhếch môi cười lạnh, kéo cổ tay của cô, mắt lộ ra hàn quang ngó chừng khuôn mặt cô, nhớ tới cô đối với tên kia nói chuyện rồi cùng nhau vui mừng giọng lời nói nhỏ nhẹ, đối với hấn ngược lại giống như chủ nợ về mặt lúc nào cũng lạnh lẽo, trong lòng liền nổi trận lôi đình.

"Anh cảm thấy anh phải được lễ ngộ hơn mới đúng." Hấn nhéo lên người cô, vội vàng không kịp chuẩn bị liền hôn môi của cô, hung hăng phát tiết cảm hận và bất bình trong lòng, muốn chứng minh mình so với người đàn ông kia có quyền lợi đáng được cô coi trọng, đáng để cô đối xử tử tế.

Hấn cuồng dã vơ vét hết sạch đôi môi chưa kịp chuẩn bị của cô, lưỡi anh liếm lên môi cô rồi cái lưỡi mềm mại đó không ngừng quẩn lấy cô, muốn hấp thu nhiệt tình của cô và được cô đáp lại.

"A" Cô đột nhiên bị kéo vào một trận gió lốc trời đất cuồng quay, khi hấn kịch liệt dây dưa nụ hôn nóng bỏng đang lúc cô giây dựa để hít thở, nhưng không thoát khỏi được hơi thở đốt người của hấn, mơ màng từ từ rơi vào màn sương, ý thức tan rã.

Cô không tự chủ nhắm lại mắt, tay quàng ở cổ áo của hấn, bàn tay trắng nõn xoa cổ của hấn, chạm đến một sợi dây chuyền lạnh như băng.

Mơ hồ - ý thức đột nhiên gắn kết, lý trí của cô tỉnh lại đột nhiên dùng sức đẩy hấn ra.

Lần này đổi lại phản ứng hấn không kịp, bị cô đẩy ra mấy bước.

"Về mặt tại sao đáng sợ như thế? Em vẫn là người của anh, không phải là của Trần thư kỳ." Hấn vỗ về đôi môi, giọng mỉa mai nhìn về mặt cô không biết nói sao, cảm thấy được tôn sùng cho nên có chút không tình nguyện, bởi vì hấn còn ý khác.

Nhưng vừa nghĩ tới tên kia, hấn nổi giận đùng đùng trong bụng!

"Anh ấy dĩ nhiên không thể nào hôn em!" Cô kích động địa rống to, hấn tức giận không có đạo lý cử động, cũng tức giận mình lại bị hấn hôn đến hoảng hốt, thiếu chút nữa đáp lại nụ hôn của hấn!

Đỗ Thiên Hải nhìn cô nói xong tin chắc như thế, tức giận hơn là cô quá ngốc cái gì cũng không biết, không có nhìn ra tên kia đối với cô có tình cảm ——

"Trên lý luận là không thể nào, nhưng người nào có biết trong lòng hấn có muốn hay không, có lẽ."

"Đừng đem mỗi người đàn ông đều hạ lưu như nhau!" Cô rút cục mắng ra miệng, trong lòng cảm giác muốn nhỏ một bãi nước miếng trút tức giận, bắt quá cũng ý thức được mỗi câu nói của hấn dường như hướng về quan hệ của Trần Tín Vĩ và cô, giọng nói sắc mùi ghen tị.

Không thể nào! Những điều cô suy đoán đều là lừa gạt, người đàn ông này làm sao có thể vì cô ghen ghét dữ dội, nhiều lắm là chủ nghĩa đàn ông thôi, lo lắng gặp được cô ở ngoài.

"Xem ra em đối với hấn đánh giá rất cao nha, bởi vậy chẳng phải là anh phải lo lắng cho địa vị của mình khó giữ được." Hấn ăn dấm chua cố gắng nói. Nghe được cô giúp tên kia nói chuyện, còn nghĩ hôn ông xã coi là hành động hạ lưu, hấn thật là tức đến lỗ mũi muốn phun ra khỏi.

"Anh không cần lo lắng, bởi vì em và anh cùng với hành vi thường ngày hoàn toàn không giống nhau, cho nên chỉ cần hôn nhân chúng ta vẫn tồn tại một ngày, em sẽ không làm những chuyện giống như anh." Cô hứa với hấn, khuyên hấn không cần lo sợ những chuyện không đâu. Mặc dù ông xã phong lưu, nhưng cô cũng sẽ không học theo, làm người vợ hồng hạnh xuất tường, tùy tiện đập hư danh tiếng của mình.

Xem đi, cô cũng biết hấn chỉ là sợ cô cho hấn cảm sùng, căn bản không phải là quan tâm cô mà.

"Anh làm chuyện gì?" Hấn biết rõ còn cố hỏi. Thật ra thì vừa nghe cô nói thật đúng làm hấn yên tâm không ít, bởi vì hấn hiểu Đông Anh Thần là một người hết lòng tuân thủ hứa hẹn, nói được sẽ làm được.

Hướng chi cô nói như vậy, cũng đại diện cho cô đối với Trần Tín Vĩ căn bản không có cảm giác gì, chẳng qua là cái tên kia một mình tự nguyện thôi.

"Nghĩ không ra có thể đi tìm tạp chí, báo chí, bên trong hấn là có không ít về các tin tức của anh, bắt quá có thể muốn tìm cũ một chút cũng có, bởi vì tình yêu Đỗ nhị công tử đã không phải là tin tức nóng nữa." Cô lạnh lùng nói xong một hơi, tức giận xoay người đi về phía gian phòng.

Cô không muốn ở lại đối mặt với người đàn ông vừa ghé thăm vừa không biết xấu hổ này! Hấn suốt ngày ở bên ngoài vui chơi, lại còn có mặt ngược lại hoài nghi nhân cách hành vi thường ngày của cô?! Thật là khiến cô có cảm giác chịu nhục, tức chết.

Đỗ Thiên Hải phát hiện, mình dường như luôn là nhìn bóng lưng của cô gái này, ánh mắt không tự chủ đi theo bước tiến của cô di động, đọc lấy những lời trong lòng của cô.

"Thì ra em vẫn rất quan tâm anh." Hấn nhếch môi mỉm cười, cảm thấy tâm tình cũng theo khoe môi tung bay lên, còn so với bóng lưng lạnh như băng.

Cô thở hắt hắt quay lưng lại thoát nhìn làm sao có nhìn thấy cảnh vui trước mắt a!

Tốt, hấn đã quyết định ——

Chương 5.4

"Có thật không? Sẽ giúp anh xác nhận một lần."

Trong phòng làm việc, Đông Anh Thần nhận được điện thoại do ngân hàng gọi tới, dường như nghe được đáp án rất kinh hoàng, lòng cô tràn đầy nghi ngờ cúp điện thoại, nhưng ngay sau đó liền nhấn điện thoại gọi cho Đỗ Thiên Hải ——

"Anh đang ở đây giờ trò quý gì?" Cô mở đầu liền đặt câu hỏi, giọng nói hung dữ.

"Cái gì giờ trò quý?" Đầu kia máu lạnh hỏi.

"Ngân hàng nói em gửi tiền tiết kiệm chuyển qua cho anh tất cả đều hoàn trở lại trưng mục của em, anh không biết sao?" Cô mới không tin hấn có không biết chuyện.

"Đó ~ cái kia a." Đỗ Thiên Hải "Đó" thật lâu sau một tiếng mới bùng tỉnh đại ngộ giống như tuyên bố: "Anh không có ý định thu tiền của em nữa."

"Tại sao?" Cô lạnh lùng hỏi.

"Bởi vì anh không nở nhìn bà xã suốt ngày vì kiếm tiền trả nợ mà bận rộn công việc, cho nên quyết định giúp em giảm bớt gánh nặng, làm cho em sau này mỗi ngày trôi qua dễ dàng một chút." Hấn lấy giọng nói thành khẩn vừa nói đáp án hài hước.

"Không được." Cô nghiêng răng nghiêng lợi hỏi hấn nữa một lần, không có tâm tình nghe lời nói nhảm của hấn!

"Bởi vì anh rất hài lòng lão bà của anh, cho nên không nở để em rời đi, quyết định ở lại bên cạnh anh sinh cho anh một cục cưng." Hấn nói ra làm cô ngây

người như phỗng, học theo cô nói rõ ràng từng chữ còn cường điệu mấy chữ cuối cùng.

Nói đi nói lại, hấn chính là không nỡ xa cô, thật rất không muốn cho cô rời đi, giọng nói vui vẻ rót vào trong tai cô như lửa đổ thêm dầu, làm cho cô tức sùi bọt mép ——

"Đỗ Thiên Hải!" Cô gầm nhẹ cảnh cáo, cô mới không muốn cả đời ở bên cạnh hấn trải qua cuộc sống hành hạ con người, uất ức không vui, nhìn hấn trong lòng cất giấu một người phụ nữ lại suốt ngày tại bên ngoài treu hoa ghẹo nguyệt.

Kia quả thật là phán cô ở tù chung thân!

"Anh đang nghe." Hấn tâm bình khí hòa lên tiếng, trong lời nói nghiêm chỉnh, thế giới hòa bình.

"Em muốn trả tiền lại cho anh." Cô cho thấy mình không có nguyên ở lại, một lòng chỉ nghĩ sớm một chút trả hết khoản tiền nợ này, kết thúc này đoạn nghiệt duyên.

"Anh không nhận." Hấn đơn giản nói lời cự tuyệt, càng muốn cô thiếu hấn cả đời.

"Nhận lấy." Ngừ khí mang tính uy hiếp bắt buộc hấn.

"Anh không thu." Hấn có khí phách.

Chương 5.5

"Có người trả tiền lại anh còn không thu, anh có bệnh sao!" Cô không nhịn được mở miệng mắng, cảm thấy người đàn ông này căn bản là có chủ tâm đối nghịch với cô !

"Vợ chồng mà nói tiền bạc sẽ tổn thương tình cảm. Em nhìn xem em không phải hiện tại vì tiền ở nổi giận sao?" Hấn dịu dàng dùng giọng lưu manh trấn an tim của cô, hoàn toàn không theo lửa giận nhảy múa của cô.

"Em với anh có tình cảm sao?" Cô nổi giận dùng dùng chất vấn hỏi, chẳng lẽ hấn đã quên hai người ban đầu kết hôn nguyên nhân là vì lợi, mà không phải là yêu. Hơn nữa hiện tại làm cho cô nổi giận là không là tiền, mà là hấn!

"Hiện tại bắt đầu bồi dưỡng không được sao." Hấn lạnh lạnh nói. Chỉ cần là hấn muốn lấy được, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tay, hoặc là chấp tay cho người ta.

Duy chỉ có đối với cô nàng này, Đỗ Thiên Hải có một loại ham muốn giữ lấy cả mình cũng nói không rõ ràng lắm, vì vậy chỉ cần vừa nghĩ tới cô và hấn ly hôn, sau có thể sa vào lòng một người đàn ông khác, cùng mơ ước tiểu tử của cô. Trong tim của hấn liền bắt đầu sinh một cỗ cảm phản ghen, càng không muốn buông tay cho cô đi!

"." Trầm mặc im lặng, cô nắm chặt cái loa, trong lòng một mảnh không nói gì rất khổ sở.

Nghe một chút người đàn ông này đang nói cái gì, hấn lại đem lời nói được dễ dàng đơn giản như thế, thật giống như hấn thật yên tâm còn có tiếu nố, tính toán thật tinh cùng với cô.

Ma quỷ! Hấn rõ ràng chẳng qua là nhìn trúng cô có thể cho hấn được tự do, chưa bao giờ âm ỉ, cho nên mới muốn cho cô vĩnh viễn canh giữ vị trí không có bất cứ ý nghĩa này đối với hấn, thay hấn ngăn chặn một số phiền toái không cần thiết.

Người đàn ông ích kỷ này! Căn bản không hiểu được cuộc sống già cầm vờ điếc đã làm cho cô đau lòng mình đầy vết thương, thừa nhận quá nhiều đau đớn.

"Em muốn trả tiền lại." Cô lắng đọng đau lòng, hờ hững nhắc lại lập trường của mình không thay đổi.

"Anh không thu." Hấn cũng giữ vững quyết định của mình.

"Anh nhận lấy cho em!"

"Không thu."

"Đỗ Thiên Hải. . . . tên khốn kiếp này! Không để cho em trả tiền tại sao cho em mượn tiền?! Ngại tiền quá nhiều thì lấy đi làm việc thiện, không nên theo em đây dựa không rõ, em chịu đủ rồi." Cô giận không kềm được rống to, hướng về phía cái loa bảo tố phát ra một chuỗi tiếng mắng, hung hăng chà xát hấn một bữa.

Mắng xong, cô đóng sầm điện thoại, giống như đã trút giận xong ngồi phịch trên ghế ngồi, nội tâm từ từ chuyển làm một trận phiền muộn.

Nghĩ đến cái người điên kia nói muốn cùng cô ở chung cả đời, vĩnh viễn không rời, cô thật là quá mệt mỏi rồi, không muốn nữa.

"Cô khóc sao?" Mấy tiếng gõ cửa, Trần Tín Vi đi vào phòng làm việc, đã thấy hốc mắt của cô có chút hồng.

"Không có." Cô lập tức lên tinh thần, đem chuyện vừa rồi ném sang một bên.

"Là bởi vì chồng của cô sao, hấn lại làm cái gì?" Cho dù cô không nói, hấn cũng đoán được người làm cho cô đau buồn là ai. Mặc dù cô luôn cố gắng che giấu tâm tình của mình, vốn dĩ bọn họ ở chung một thời gian dài, chỉ cần cẩn thận để ý sẽ phát hiện, tất cả chỉ vì người đàn ông kia mà tinh thần chán nản.

"Thật không có." Cô nghiêm chỉnh phủ nhận, không quá thích hấn lấy giọng phê phán hỏi tới chuyện riêng của cô. Mặc dù cô biết hấn là từ quan tâm, nhưng công cùng tư trong lúc này cô vẫn muốn giữ lại vừa phải.

"Có chuyện gì?" Cô lấy công việc làm trọng giọng hỏi hấn.

"Mới vừa rồi cha của cô gọi điện thoại, kêu cô điện trả lời." Thấy cô có chút không vui, Trần Tín Vĩ cũng biết điều lui về một bước, không hề hỏi thêm câu nào, chỉ đem phần quan tâm kia lần nữa thu vào đáy lòng.

"Tốt, tôi biết rồi, anh đi làm đi."

Sau khi Trần Tín Vĩ rời đi, hai vai cô suy sụp, chống cái trán, đại khái có thể đoán được cha muốn nói với cô cái gì.

Chương 5.6

Cha cô là một người tương đối trọng nam khinh nữ, từ nhỏ đến lớn đối với con gái đãi ngộ khác biệt rõ ràng, thậm chí quyết ý đem công ty giao cho người con trai không có hứng thú tiếp quản, cho đến khi công ty gặp phải nguy cơ đóng cửa, mới mở miệng muốn cô trở về cứu hỏa. Mà em trai của cô cũng là thừa dịp có tiếp nhận công ty, trở lại nhà trường nghiên cứu công việc hấn yêu thích.

Gần nửa năm nay công ty vận chuyển buôn bán rất có khởi sắc, cha cô lại có muốn con trai trở lại tiếp nhận công việc, mỗi lần gọi điện thoại tới là kêu cô giúp đỡ khuyên em trai trở lại. Em trai không muốn trở lại, cha cô ngược lại hoài nghi cô không phải là tính toán muốn đem công ty của em trai chiếm lấy.

Có có đôi khi, áp lực công việc lớn đến cô cảm thấy thở không nổi, hoặc là mệt đến mở mắt không ra, đã từng hối hận mình ban đầu cần gì phải phải tốn công như vậy, để khiến cho tâm lực quá mệt mỏi, riết không phải là người. Nhưng đối mặt với hai người thân duy nhất ở cõi đời này, cô luôn ngoan ngoãn bỏ mặc cảm xúc của mình. Huống chi hơn nữa cô thiếu Đỗ Thiên Hải. Nếu như hiện tại đem công ty ra ngoài, làm sao ở trong ngắn hạn trả hết nợ số tiền kia cũng là vấn đề lớn. . . .

Ai, nghĩ đến những thứ này làm cho lòng người phiền việc nhà cũng phiền, đầu của cô cũng biến thành gấp đôi gấp ba. . . .

Điện thoại một đầu khác ——

"Ha ha ha." Mới vừa bị cô hung hăng cúp điện thoại, màng nhĩ cũng thiếu chút nữa bị phá vỡ. Đỗ Thiên Hải trong lúc này đang ngồi ở phòng làm việc của mình giờ hai chân, ngửa đầu cười to.

"Chuyện gì như vậy vui mừng?" Đỗ Thiên Vân còn chưa bước vào phòng làm việc đã nghe đến tiếng cười sảng khoái của em mình.

Thân là tổng tài "tập đoàn Long Đằng", thấy phó tổng tài ngồi ở trong phòng làm việc cười đến vui vẻ như vậy, nên chờ mong hấn là lấy được vụ làm ăn lớn gì.

"Ánh Thần mới vừa rồi mắng em một trận, xem ra là rất giận a." Đỗ Thiên Hải vui vẻ đặc ý nói. Cùng công việc hoàn toàn không liên quan.

"Chọc phu nhân của em tức giận còn vui vẻ như vậy nha!" Đỗ Thiên Vân kéo cái ghế đối diện ngồi xuống, đẩy mắt kiếng trên sống mũi. "Em làm cái gì?"

Đương nhiên, Đỗ Thiên Hải là lăng từ vĩnh viễn cũng là bị hoài nghi có làm chuyện xấu, ngay cả vốn anh em cùng cha cũng nghi ngờ đưa ánh mắt về phía hấn.

"Em kêu cô ấy không cần trả tiền lại." Hấn dựa vào phía sau một chút, trên mặt tiếp tục nở nụ cười.

Lần này, hấn sẽ không để cho người phụ nữ của hấn rời khỏi hấn, quyết tâm muốn cô vĩnh viễn đợi ở bên cạnh hấn.

Đồng Ánh Thần cho hấn cảm giác với các cô gái khác hoàn toàn không giống nhau, luôn để cho hấn đặc biệt để ý. Mặc dù hấn vẫn không thể trăm phần trăm khẳng định đó là đại diện cho mình đối với cô động chân tình hay không, nhưng ít ra hấn có thể xác định mình là đối với cô tràn đầy hứng thú, cho nên ở trải qua một đêm sau khi tự hỏi, hấn mới quyết định trước đó phải tìm cách cho cô ở lại, sau đó nghĩ cách làm cho cô chấp nhận ở bên cạnh hấn. . . .

"Em trai của anh đối với bà xã của mình thật là hào phóng." Đỗ Thiên Vân cố ý dùng giọng hâm mộ chế nhạo hấn, thế nhưng câu nói đầu tiên đem mấy ngàn vạn số tiền xóa bỏ, thật khăng khải.

Bất quá thật ra thì trong lòng hấn thật có chút kinh ngạc em trai hấn biết ra quyết định này, bởi vì hấn cũng hiểu được số tiền kia đại diện cho ý nghĩa gì. Xem ra em trai lăng từ của hấn đã chuẩn bị "Hoàn lương".

"Không cần tiêu khiển em, anh hai, em tình nguyện làm người hào phóng chút, cũng sợ đợi đến bà xã bỏ nhà trốn đi lúc đó lại hao tổn tâm trí." Đỗ Thiên

Hải lập tức cười mỉ.

Xem thái độ anh hai bây giờ mới thành thoi, cùng với ban đầu bà xã anh rời nhà trốn lúc về đó mặt sầu thảm thật là không thể so sánh nha.

"Hừ hừ hừ, chó ở trước mặt anh nhắc tới bốn chữ kia." Thật không may mắn! Đỗ Thiên Vân ghét trừng mắt nhìn em trai một cái, cảm thấy hần thật là

Hôm nay hần và vợ hần như là keo như sơn, tình cảm rất tốt!

"Yên tâm đi, bất kể bà xã của em rời nhà trốn đi mấy lần, anh cũng sẽ giúp em khuyên cô ấy trở lại." Hần vỗ ngực bảo đảm.

Một quyển hồ sơ dày cộm nặng nề bay nhanh về phía hần ——

"Ha ha ha." Hần nhanh nhẹn đón lấy, lần nữa ngửa đầu cười to.

Vừa nghĩ tới Đông Ánh Thần vĩnh viễn cũng không thể rời bỏ hần, hần thật là muốn không vui cũng rất khó nha! Wow ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Hấp Dẫn Mê Hoặc Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Đêm đó, Đông Ánh Thần xử lý xong tất cả công việc, chuyện riêng về đến trong nhà. Đặc biệt định tắm thoải mái loại bỏ mệt nhọc, từ trong phòng tắm đi ra.

"Làm sao anh ở chỗ này!" Cô thấy Đỗ Thiên Hải xuất hiện ở trong phòng sợ hết hồn, theo bản năng kéo áo tắm rộng thùng thình bó sát người.

"Em nói đi?" Đỗ Thiên Hải ngồi một mình ở trên giường, tầm mắt dời xuống đến áo tắm không có che kín hai bắp chân cân xứng kia, có ý thường thức mỉm cười.

Cô bị hần thấy cảm thấy ngại ngùng, rụt chân lại nhưng không chỗ có thể ẩn nấp, quan trọng hơn là ——

"Anh muốn ngủ ở nơi này?" Không tự nhiên nhất chính là nhìn người ngồi ở trên giường, trên người còn mặc đồ ngủ, đáng vẻ như muốn chuẩn bị đi ngủ.

"Nơi này vốn chính là gian phòng của chúng ta a." Hai tay chống ở bên cạnh, hơi chút ngưỡng về phía sau, vẻ mặt dương dương tự đắc.

Nghe cô hỏi như thế, đột nhiên để cho hần nhớ lại đêm tân hôn của bọn họ. Hơn nửa trước mắt cô bây giờ và lúc đó, lại có vẻ mặt xấu hổ giống như trước. A, thật sự là đáng yêu!

"Nhưng mà. Anh vẫn đều ngủ ở phòng khách mà." Cô biết mình không có lý do gì đuổi hần đi ra ngoài, nhưng là kể từ khi cô đem một giường đôi thành hai giường, hần ngủ mấy ngày liền đem đồ đến phòng khách ngủ, cho nên nơi đó mới xem như phòng của hần.

"Xin lỗi, trong khoảng thời gian này anh cũng thật lạnh nhạt với em, em nhất định rất khó chịu." Hần dùng một loại ánh mắt thương hoa tiếc ngọc nhìn cô, cố ý đem lời của cô đổi thành lời ai oán.

"Em một chút cũng không khó khăn, anh trở về phòng khách ngủ đi a." Cùng hần phân phòng ngủ, cô mới "vô tư" mừng rỡ.

"Không được, anh muốn giúp em ngủ ngon, như vậy mới có thể bồi dưỡng tình cảm nha!" Ban đầu hần chuyển ra gian phòng kia thành phần tức giận chiếm đa số nha, nghĩ thầm cô và hần phân giường, hần và cô cũng phân phòng, mới không hiếm lạ nhìn sắc mặt cô.

Bất quá từ giờ trở đi, hần muốn xóa vạch tuyến giữa hai người, nghĩ cách hấp dẫn chú ý của cô, làm cho cô cũng không thể bỏ qua sự hiện hữu của hần.

"Chuyện tiền bạc, anh nói thật sao?" Nhìn hần điên điên khùng khùng, cô thật sự không xác định hần câu nào là thật, câu nào là giả.

"Ánh Thần. bà xã của anh, anh không phải đã nói nói đến tiền sẽ tổn thương tình cảm sao, em không thể quên mấy chữ đáng ghét đó sao." Hần cười hi hi tái diễn lời nói ban ngày, muốn cô đừng đem tiền để ở trong lòng, sau này chỉ cần mỗi ngày ở bên cạnh hần bồi dưỡng tình cảm là được.

Cô nheo lại mắt, nhìn thấy thái độ dễ dàng kia thì bốc hỏa, cảm thấy hần thật giống như đem một chuyện lớn làm thành trò, cái gì cũng muốn chiếu vào ý của mình đi, đều không để ý suy nghĩ của người khác ——

"Tùy anh nghĩ như thế nào, tóm lại em sẽ tiếp tục gửi tiền đến cho anh một lần nữa."

Cô nói xong liền đến trong phòng thay quần áo đổi lại đồ ngủ, không muốn lại cùng sự việc tranh luận không ngót với hần, tâm tình không không chế

được. Dù sao bất kể tùy tên quý này quyết định như thế nào, đợi cô kiểm đủ tiền trả hết nợ cho hắn, kết thúc cuộc hôn nhân làm cô đau khổ, thoát khỏi người đàn ông hại cô hao tổn tinh thần.

Hắn cười nhìn cô đi vào phòng thay quần áo, cũng không vội vã cùng cô tranh giành ra một cái kết luận. Dù sao cô có tự tin trả tiền lại, hắn cũng có lòng tin, tin tưởng cô, hắn còn có rất nhiều thời gian thuyết phục cô hồi tâm chuyển ý.

"Đỗ Thiên Hải." Cô đi vào không bao lâu, lại đột nhiên vọt ra.

"Chuyện gì? Muốn anh giúp em thay quần áo sao?" Hắn khoai trá ngó chừng áo ngủ của cô có chút xốc xếch, giống như là cởi xuống sau đó vội vã mặc lên —— vừa lúc quần áo xốc xếch làm cho người ta mơ màng.

"Tại sao đừng quần áo của em?" Cô không để ý tới hắn nêu vấn đề, không đứng đắn nổi giận đùng đùng chất vấn hắn.

Mới vừa rồi mở tủ treo quần áo ra chuẩn bị thay quần áo, phát hiện bộ phận quần áo nào cũng bị đổi vị trí. Ngay cả áo lót của cô cũng.

Chương 6.2

"Đó là do anh muốn về phòng ngủ, dĩ nhiên cũng phải đem quần áo để lại nơi này. Nếu không em muốn anh thân thể trần truồng ở trước mặt em đi tới đi lui sao?" Hắn vô tội đáp trả.

"Anh dám!"

"Nếu như em muốn nhìn, anh đành phải." Hắn nhún nhún vai, hắn chuẩn bị cho cô xem, làm bộ muốn cởi xuống đồ ngủ.

"Không cho phép cởi, em không muốn xem." Cô kéo giọng to cảnh cáo hắn, chợt quay đầu trở về đổi lại áo ngủ của cô.

Hắn nở một nụ cười thật lớn, thoải mái nằm xuống, hắn đột nhiên cảm giác đùa giỡn với bà xã của mình thật là một niềm vui, nhìn dáng vẻ cô vừa tức vừa thẹn, thật là làm cho lòng người khoáng cái vui vẻ.

"Yên tâm, anh không có để loạn quần lót của em, mỗi cái anh đều để bọn chúng theo bộ dáng lúc trước dọn xong." Hắn rướn cổ lên hét to.

Phanh ——

Bên trong cửa truyền đến một tiếng vang thật lớn, hẳn là tiếng động tủ treo quần áo bị người dùng lực đóng sầm.

Hmm, quá vui vẻ!

Đỗ Thiên Hải nằm ở trên giường cười to, tưởng tượng về mặt cô bốc hỏa, tâm tình hẳn thật tốt.

Một lát sau, Đông Ánh Thần lạnh nhạt đi ra ngoài, cũng không thèm nhìn hắn, trực tiếp đi về phía giường mình, vén chăn lên.

"Ngày mai tìm người đổi lại giường." Hắn bỗng nhiên mở miệng nói.

"Cái gì?" Cô sững sốt, nhìn hắn.

Hắn nghiêng người, ngón tay chống cằm mỉm cười nói: "Đâu có cặp vợ chồng nào phân giường ngủ."

Nói giỡn, hắn chuyển đề vào trong phòng cũng không phải là vì muốn cùng cô phân giường ngủ, cho nên yêu cầu cô đem giường trong phòng khôi phục hình dáng cũ —— một giường đôi khách.

"Tách ra ngủ sẽ không ảnh hưởng giấc ngủ lẫn nhau." Cô lạnh lùng cự tuyệt, cẩn thận lên giường, đắp kín mền.

Lúc này không giống ngày xưa, hiện tại cô chỉ muốn cùng hắn ngủ chung một phòng, còn sợ mình có mất ngủ, huống chi là cùng một cái giường.

Ai, đây đại khái là "thấp thỏm không yên", bởi vì cô đối với người đàn ông này cảm giác quá phức tạp, cho nên mới không cách nào tâm vô tạp niệm cùng hắn sống chung một phòng, hay là cảm thấy giữ một khoảng cách tương đối khá, có thể nhanh chóng thì nhanh chóng.

"Trước kia chúng ta cùng nhau ngủ cũng ngủ rất được mà." Hắn nhớ được trước kia cho dù bọn họ làm việc và nghỉ ngơi thời gian bất đồng, thời gian lên giường cũng bất đồng, nhưng tỉnh lại vẫn rất thoải mái a.

"Anh có biết em ngủ có quen hay không." Cô tức giận nói, nghĩ thầm hẳn không biết chuyện nên nói thế!

Nhưng dù sao chờ bọn hắn mỗi người đi một ngã sau, những sự tình kia tất cả cũng không trọng yếu. Hắn không cần biết quá nhiều chuyện của cô, chỉ cần tiếp tục hoài niệm Tiểu Mẫn của hắn là tốt nhất.

Trời đất! Cô hiện tại trở thành một người ghen tuông sao?

Xem đi, hẳn không có chuyện gì tại sao đến đây ngủ, chọc cho cô phiền lòng.

"Anh làm gì a?!" Cô ngạc nhiên kinh hô, nhìn thấy Đỗ Thiên Hải đi về phía cô.

"Em đã không chịu đem giường đổi lại, anh đành chịu oan ức một chút cùng em chen chúc trên chiếc giường nhỏ này." Hắn kéo chăn ra, chen vào chiếc giường đơn nhỏ nhỏ, nằm ở bên người cô, thân thể cao lớn của hắn lập tức làm cho mặt giường trở nên chật chội.

"Anh đi qua bên kia ngủ đi!" Cô lập tức ngồi dậy đẩy hắn, muốn hắn mau cút.

"Vợ chồng chính là phải chung giường chung gối mới có thể bồi dưỡng tình cảm." Hắn bất động như núi, chính là muốn cùng cô chen chúc một cái giường, vừa hưởng thân thể của cô nhích tới gần một chút —— không có biện pháp, là giường quá nhỏ nha!

Cô trợn mắt nhìn người đàn ông chơi xấu cô trên giường không chịu đi.

Được, hắn yêu cái giường này như vậy, đuổi hắn không đi, chính cô đi là được nha!

Chương 6.3

Đông Ánh Thần ghét liếc hắn một cái, vén chăn lên, tức giận xuống giường, đi quanh một ... cái giường nhỏ khác, nói rõ không muốn cùng hắn ngủ cùng nhau, cũng không muốn biết điều một chút nghe lời hắn đem giường đổi lại.

Cô vừa nằm xuống, về mặt hắn thoải mái đi theo tới, chen lên giường của cô.

"ANH!" Cô chán nản, nhìn hắn căn bản là cố ý.

"Nhích qua một chút, giường này thật rất nhỏ." Hắn không chút khách khí đưa tay đẩy cái hông của cô, muốn cô nhích sang phía trước một chút, chừa chút không gian cho hắn.

Không có biện pháp, là giường quá nhỏ nha! Đậu hủ hắn cũng ăn được rất khó khăn.

Cô vốn là không muốn thối lui, nhưng liên tiếp bị hắn sờ soạng vài cái, thân thể vô lại hắn còn hướng trên người cô dựa vào, thỉnh thoảng đặt tay ở phía trước.

"Được rồi được rồi, em biết rồi!" Cô cũng chịu không được nữa thét chói tai, lời chặn ngồi dậy, muốn hắn lập tức dừng lại động tác vô cùng thân mật kia. "Ngày mai em sẽ đi tìm người đổi lại, anh hôm nay qua kia ngủ đi."

Cô phải nhận thua, không cam lòng hứa hẹn mình đều hắn muốn.

"Thật? Không thể gạt anh nha?" Giọng nói hắn có chút lo lắng, một lần nữa xác nhận với cô.

"Em lúc nào lừa gạt anh" Cô giận liếc hắn, nhìn hắn rõ ràng cười rất gian, tức chết!

"Cũng đúng." Hắn hài lòng gật đầu, lúc này mới nguyện ý chuyển động thân thể trở lại một ... cái giường khác.

Bất quá. Thử nghĩ xem thật ra thì không đổi giường cũng không còn quan hệ nữa, bởi vì giường nhỏ một chút, khoảng cách hắn và cô gần đây một chút.

Đỗ Thiên Hải nằm nghiêng ở trên giường, cười nhìn người phụ nữ ngon miệng bên cạnh, trở về chỗ cũ hắn mới nghĩ đậu hủ vừa rồi thật là ngon. . . .

Thật là rất ghiền nha!

Đông Ánh Thần nhận thấy được đầu kia truyền đến một ánh mắt "tà ác", làm cả người cô không được tự nhiên, cho nên lời kéo chăn, dứt khoát lật người đi đưa lưng về phía hắn.

Ai, không trách được người ta nói "Người không biết xấu hổ vô địch thiên hạ", hay là chỉ có hắn mới là người như thế sao!

Buổi tối hôm sau, chủ trong phòng ngủ như Đỗ Thiên Hải mong muốn triệt tiêu hai giường đơn, đổi lại một giường đôi.

"Anh không nên vẫn dựa vào em, ngủ qua bên kia một chút!" Cô không thể nhịn được nữa địa rống to, nhìn giường ngủ phía sau hắn còn hơn phân nửa khoảng trống, rất dư dả a.

Kết quả là phải đổi cái giường lớn, nhưng hắn vẫn hướng bên người cô dán lại, hại cô lui không thể lui núp ở bên giường, thiếu chút nữa sẽ phải rớt xuống dưới sàn.

Cô chịu thiệt thòi nói với chủ quán đổi giường nhỏ thành một chiếc giường thật lớn, muốn lần này cùng hắn kéo ra khoảng cách ra.

"Bà xã, em tại sao quá khách khí như vậy, cùng ông xã của mình ngủ gần một chút có quan hệ gì." Hắn vừa nói vừa đem kéo cô trở về, tránh cho cô thật sự rơi xuống giường, té đau cái hông nhỏ, vậy hắn sẽ không nỡ.

"Đừng đụng em." Cô rơi vào trong ngực của hắn, vội vàng hất ra tay của hắn, trừng mắt liếc hắn một cái sau đó xoay qua chỗ khác đưa lưng về phía hắn.

Thay vì bị hắn ôm vào trong ngực, cô tình nguyện té xuống giường đi.

Đỗ Thiên Hải thấy cô tránh né như chim sợ nấp muốn thoát đi cái ôm của hắn, đáng vẻ khó chịu khi hắn đụng vào, giữa lòng mày xẹt qua vẻ một tia không vui mừng.

Nhìn cô giống như bài xích hắn đến gần, mỗi khi hắn muốn nhích tới gần một chút, vẻ mặt cô lập tức lạnh nhạt tránh ra, thật giống như hắn là người mắc bệnh truyền nhiễm làm cho người ta chán ghét. Phản ứng như thế không chỉ có làm cho hắn mất hứng, trong lòng thật ra thì cũng có chút bị thương, chẳng qua là cao ngạo là không từng hiển lộ ra, cũng bắt đầu ra vẻ không cần.

Bất quá, lần này khác lần trước, bởi vì hắn muốn cùng cô bồi dưỡng tình cảm ——

"Ôm một chút cũng đâu mất miếng thịt nào." Hắn cười nói, lần nữa đem cô kéo vào trong ngực, lấy sức mạnh cường hãn ôm lấy ôn hương nhuyễn ngọc vào trong ngực, không để cho cô chạy trốn.

Muốn bồi dưỡng tình cảm, da thịt chạm vào nhau là tuyệt đối không thiếu được. Dù sao hiện tại người mất hứng là cô, người hưởng thụ lại là hắn!

Thật hối hận mình tại sao không có sớm một chút nghĩ thông suốt, sớm một muốn cùng cô chung giường chung gối.

"Mau buông ra." Cô vùng vẫy muốn tránh khỏi, chính là vút không xong kéo da trâu sau lưng.

"Đừng động, anh sẽ hưng phấn." Hắn ở sau tai cô nói nhỏ.

Cô lập tức dừng giãy dụa, không dám vọng động, chỉ sợ cái ôm này sẽ diễn biến thành cục diện đáng sợ hơn ghê tởm hơn, cái tên vô lại này!

"Tốt nhất là như vậy." Hắn hài lòng mỉm cười, để cô gối lên cánh tay hắn, từ bộ ngực cùng eo ếch đem cô vững vàng khóa trong ngực hắn, thân thể dán chặt lấy đường cong lưng cô.

Không nghĩ tới một cái ôm đơn thuần sẽ làm hắn cảm thấy thoải mái như thế, thỏa mãn, giống như tìm được cảm giác an toàn đã mất rất lâu, cảm thấy trong lòng vừa kiên định vừa ấm áp.

Đã thật lâu, hắn chưa từng ở trên người cô gái có cảm giác như vậy, cũng cho là trên thế giới này chỉ có một mình cô có thể khiến cho hắn có cảm giác như thế này.

Nhưng là cô gái này vì tiền mà đến gần hắn, nhưng ngược lại làm cho hắn cảm thấy rất tin tưởng, rất đáng được.

Cô gái này, có lẽ thật rất gần sát tim của hắn, cho nên mới khiến cho hắn không cách nào không thêm để ý sự tồn tại của cô sao.

"Như vậy em ngủ không được." Cô rầu rĩ nói, hi vọng hắn có thể khẽ buông cô ra.

Bị ôm chặt như vậy, ngủ được như vậy chắc chỉ có quỷ! Hơn nữa cô thật không muốn nằm trong ngực hắn.

"Anh hát cho em nghe, hay là nói chuyện xưa." Hắn rất nhiệt tình cung cấp phương pháp đỡ cô ngủ.

"Câm miệng." Cô nhắm mắt lại, hết hy vọng. Muốn ôm sẽ cho hắn ôm, dù sao cô chưa từng tranh giành thắng quá hắn cái gì, cũng không thể thay đổi hắn cái gì, không thể làm gì khác hơn là để hắn vui vẻ.

Chẳng qua là hắn không hiểu được mình ôm người ôm vui vẻ, người bị hắn vuốt ve bởi vì hắn ôm mà bụng đầy chua xót.

Ngực hắn ấm áp, làm cho cô tan nát cõi lòng, cũng làm cô không muốn lưu luyến thương tâm nữa. Nhưng hắn ép cô dừng lại ở chỗ này, hại cô nhớ lại đêm đó đau triệt tâm phổi, và nước mắt chảy không ngừng.

Bất quá, đây cũng là cô tự tìm a. Bởi vì muốn có tự ái cuối cùng, cho nên không muốn nói cho hắn biết đêm đó xảy ra chuyện, không muốn làm cho hắn biết vết thương của cô, lén lút đem tất cả đóng băng.

Cho nên yêu và không yêu đã thành bí mật của cô, tất cả cũng là cô tự tìm khổ, tự mình hành hạ.

Đưa lưng về phía hắn, cô làm bộ mình ngủ, nhưng không cách nào giấu giếm được tim của mình đau.

Chương 6.4

Liên tục gần một tháng, Đồng Ánh Thần cho là mình có mất ngủ, còn có bất an.

Bởi vì kể từ khi Đỗ Thiên Hải trở về phòng ngủ, thay đổi quá khứ phóng đảng quay về cuộc sống bình thường. Mỗi ngày cũng rất đúng lúc về nhà ngủ, cô vừa lên giường hắn cũng lên giường, có khi còn kéo cô từ trong thư phòng kéo trở về "giường", ép buộc cô ngủ sớm một chút đi, hại cô có công việc cũng không làm xong ——

Cô thật cho là mình có ngủ không ngon!

Nhưng trên thực tế, tình huống cũng không như cô nghĩ xấu đến như vậy, trừ lúc mấy ban đầu có chút lẩn lộn khó ngủ, gần mấy sáng sớm tỉnh lại, nhưng từ từ yên ổn nằm ở bên cạnh người đàn ông này, có khi bị hắn ôm, có lúc là cô dựa vào hắn, ngay cả mình cũng ngoài ý muốn thích gần gũi hắn.

Không biết là ngày thứ mấy sáng sớm, cô thông thả mở mắt, phát hiện có bàn tay đang đặt lên ngực cô.

Cô thuận tay đem nó dời đi, lơ đãng chớp mắt.

Không bao lâu, cô lại cảm thấy đã có cái gì bò lên trước ngực của cô, như có như không tạo áp lực.

Cô mở mắt, theo bản năng nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, thấy hắn nhắm hai mắt, ngủ rất ngon, bàn tay cũng chỉ là yên lặng bất động.

Chẳng lẽ là cảm giác của cô sao?

Nhìn rèm cửa sổ tờ mờ sáng ánh sáng lọt vào, cô có chút mơ hồ hoài nghi, lần nữa dời đi tay của hắn, tung mình đưa lưng về phía hắn ngủ. Đồng hồ báo thức còn không có vang, vậy cô còn có thể tiếp tục ngủ.

Lần này, là cái đó dán lên cái mông của cô, hơi tạo áp lực nhào nặn. Cô đưa tay sờ phía, hắn thu tay lại nắm chặt ——

"A.a.." Sau lưng phát ra một tiếng thờ dài rất nhỏ, giống như là thoải mái mà thờ dài.

Có cái gì không đúng!

Cô bỗng nhiên cảm thấy rõ ràng, đoán được trong tay mình đụng phải chính là cái "đồ" gì, lập tức thu tay lại, xoay người sang chỗ khác nhìn hắn.

Dung mạo tuấn đạt như cũ trầm tĩnh, ngủ rất sâu.

"Anh đã tỉnh sao?" Cô kéo căng hai mắt nhìn chăm chú vào hắn, chuẩn bị đoán được hắn nguy trang, cảm thấy hắn rõ ràng là đang giả bộ ngủ.

Qua chừng mười giây. Hai mươi giây. Một phút đồng hồ. . . .hơn phân nửa.

Hắn một chút động tĩnh cũng không có, hô hấp cũng rất trầm ổn chẳng lẽ mới vừa rồi đây chẳng qua là phản ứng sinh lý bình thường của đàn ông, là cô không cần thận sờ soạn người ta, liên tưởng đến nhiều lắm?

Đang lúc cô nghi ngờ, hắn vừa hoạt động thân thể điều chỉnh tư thế ngủ, một tay mò qua eo của cô, vùi đầu hướng trên người cô dựa vào, thoải mái mà đem mặt dán lên ngực của cô.

Cô nheo lại mắt, vừa theo dõi hắn nhìn vài giây. động tĩnh gì cũng không có.

Cô không nói gì than thở, bắt đầu cảm thấy đây chẳng qua là tư thế hắn bên ngoài ôm quen đàn bà ngủ mà thôi, cho nên làm sao ngủ cũng hướng trên người cô sờ loạn cà sát vào lưng tung.

Chương 6.5

Sẽ không phải còn đang mơ tới cùng cô nàng nào đó, mới động tay động chân với cô a?

Đầu cô đột nhiên đưa ra phỏng đoán, làm cho cô cảm thấy hết sức căm tức, trừng mắt liếc hắn một cái sau, liền trực tiếp đẩy cái đầu nặng trĩu ấy ra, đem bàn tay to trên người kéo ra—— dứt khoát rời giường trước thời gian, chuẩn bị sớm một chút ra cửa đi làm.

Cửa phòng tắm mở ra, người đàn ông trên giường lập tức mở con ngói đen, lộ ra vẻ cười yếu ớt.

Hắn vừa hướng phía trước di động một chút, gục ở vị trí đáng yêu của cô, vồ về chỗ lưu lại nhiệt độ của cô, ngửi mùi thơm ngát trên gối.

Đúng là hắn đã sớm tỉnh, bởi vì thân thể hắn so sánh với đồng hồ báo thức lúc nào vẫn hơn, tự tỉnh thật sớm lại đối với cô nổi lên phản ứng, hại hắn phải rời giường, nhớ lại cảm giác hơi thờ mê người của cô, vuốt ve thân thể mê người của cô.

Ai, thật đáng tiếc, cô một chút cũng không tham ngủ.

Lần sau, hắn càng thêm cẩn thận mới được.

Lại một sáng sớm khác, Đông Ánh Thần ở đang ngủ say loáng thoáng cảm thấy cả người ngứa.

Mặt ngứa, cổ ngứa, trên ngực cũng ngứa. Mỗi khi cô gãi chỗ ngứa, người đó giúp cô gãi nhẹ, thậm chí là bấp đùi của cô và bụng ——

Cô mở mắt, phát hiện đồ ngủ đã bị người ta cởi hơn phân nửa, còn có người đang gục ở trên người cô hôn bụng của cô, vuốt ve bấp đùi của cô.

"Anh ở đây làm gì a!" Cô hô to đẩy Đỗ Thiên Hải ra, ngồi dậy, nín lấy cổ áo mở rộng của mình, liền tranh thủ gài lại cúc áo.

Thì ra là mới vừa rồi cả người cô ngứa là do người đàn ông vô si này làm chuyện tốt! Lại thừa dịp lúc cô ngủ đối với cô giở trò, may mà cô cảm giác thấy.....

"Gọi em rời giường a." Đỗ Thiên Hải nở nụ cười vô tội, cũng là nhìn cô đang gài vô số nút áo trở lại như cũ, trong lòng có chút đáng tiếc.

Hắn rón rén, thật vất vả mới gỡ được bốn cái nút áo, còn hôn chưa đã nghiền!

"Ai muốn anh gọi, em không có đồng hồ báo thức sao?!" Cô cài xong nút áo liền ngẩng đầu trừng hắn, cảm thấy hắn lấy cớ này thật là thối đạo, bất quá chỉ có quỷ mới tin là thật

Nhìn thấy cô lộ vẻ giận dữ, không những không sợ cô giận, ngược lại cảm thấy chân tướng bà xã là một đóa ở sáng sớm trung nở rộ, hoa hồng tràn đầy sức sống kiều diễm. Thật hận không thể hôn cô thêm vài cái!

"Nói bậy, đồng hồ báo thức làm sao sánh cùng với ông xã được, anh đã giúp em chuẩn bị xong bữa ăn sáng, nếu không rời giường sẽ nguội." Hắn cười hi hi nói, đi tới bên cạnh bàn nhỏ đã chuẩn bị xong bữa ăn sáng, đưa đến trên giường.

Đồng Ánh Thần kinh ngạc nhìn bữa ăn sáng trên bàn đầy đủ sắc hương, xem ra chẳng những thịnh soạn, hơn nữa còn làm được rất tinh xảo, bánh mì nướng vàng thơm phức, trứng chiên được xếp lại ngay ngắn, nước trái cây mới mẻ toàn bộ cắt thành hạt lựu lớn nhỏ, còn có những thức ăn khác cũng làm rất đẹp, ngay cả trên cà phê cũng thơm phức.

"Những thứ này. Là anh làm?" Mặc dù rất hoài nghi hắn có tài nấu nướng tốt như vậy sao, bất quá chỉ là nhìn những thứ này, nghĩ đến hắn đã ra tay vì cô chuẩn bị bữa ăn sáng đây là phần tâm ý của hắn, mới vừa rồi bị hắn chiếm tiện nghi "rời giường" tất cả tức giận đều tiêu tan.

Chương 6.6

Cô nhìn người đàn ông này, trong lòng cảm động không nói nên lời, cảm giác vừa kinh vừa vui.

"Em ăn anh sẽ nói cho em biết." Hắn thừa nước đục thả câu, thấy trong ánh mắt nhận được một loại cảm giác cảm động hắn thấy bản thân thành công.

"Ăn thêm một miếng." Hắn lấy bánh mì nướng, để lên một ít trứng đưa tới miệng cô.

"Chờ một chút, em còn chưa có đánh răng." Cô che miệng, hơi quay mặt sang nơi khác.

Hắn nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, nghĩ thầm cô gái này cũng quá cẩn thận đi! Sáng sớm tỉnh lại có ông xã đút cô ăn điểm tâm đáng lý cô phải thả lỏng tâm tình, vui vẻ hưởng dụng mới đúng.

Hắn cười kéo ra tay cô ra, trực tiếp hướng cô nhắm trên môi hôn một cái ——

"Anh tin tưởng miếng trứng này chần nước sôi giống nhau sẽ không để ý." Hắn khẽ cười nói, trêu chọc cô thật là không hiểu phong tình, hắn là muốn cô để ý chính là hắn mới đúng, làm chi quan một quả trứng! Dù sao nó cũng muốn bị nuốt vào bụng.

"Mau nếm thử xem."

"Tự mình em ăn cũng được mà." Cô nắm tay của hắn, ý không muốn để cho hắn phục vụ, cảm giác là lạ.

"Muốn anh dùng miệng mớm cho em ăn hay sao?" Hắn cười quẹo rừ thâm uy hiếp, thật ra thì hắn cũng là rất thích làm như vậy.

Cô lúc này mới phối hợp ăn bữa ăn sáng do hắn đút, từ từ nhai kỹ.

Hắn đút bữa ăn sáng, cô nhìn hắn lộ ra nụ cười sáng lạn, cô thậm chí có cảm giác tim đập rộn lên.

Làm sao có? Cô không thể nào, cũng không thể thích người đàn ông này lần nữa.

"Ăn ngon không?" Hắn đút thêm đồ ăn vào trong miệng cô, ánh mắt tràn đầy triu mến, cảm thấy cô mới vừa rời giường đáng vẻ thoạt nhìn thanh tú động lòng người, mái tóc dài mềm mại tùy hứng xoa trên vai, trong tóc nhả có chứa một tia hơi thở hồn nhiên, thật là so sắc mặt nghiêm nghị của cô, vẻ mặt cứng rắn đảm đương nữ cường nhân thì đẹp hơn nhiều lắm.

"Ừ, ăn thật ngon. Đây thật do anh làm sao?" Cô cảm thấy mùi vị thật ngon, không biết hắn làm sao ra bữa ăn sáng mỹ vị này, thật làm cô rất kinh ngạc.

"Không phải là anh, là em gái anh mới đúng." Hắn hào phóng thừa nhận, cũng đi theo cô nếm vài hớp, cảm thấy mùi vị thật đúng là không tệ. Lúc trước đã nghe nói tiểu nha đầu kia thích nấu ăn, không nghĩ tới con bé thật là có chút bản lĩnh.

"Em gái. anh nói là Giai Đình?" Quan Giai Đình chính là đại tẩu của bọn họ, mấy tháng trước mới từ nước ngoài du học về nước, trước mắt cùng đại ca ở đối diện bọn họ. Mà bởi vì tuổi cô tương đối nhỏ, Đỗ Thiên Hải luôn là gọi cô "Em gái", thường chọc cô ấy giận đến giậm chân.

"Chính là nó." Đỗ Thiên Hải gật đầu, nhấp một hớp cà phê —— ác ~ quá ngọt đi! Không thêm đường tương đối khá.

"Anh đi gọi Giai Đình giúp em làm bữa ăn sáng?" Cô nghĩ thầm thật sự quá phiền toái người khác. Mặc dù các cô có chút chơi thân, quan hệ cũng không tệ, hơn nữa có đôi bạn họ cũng mời cô về nhà cùng nhau ăn cơm, nhưng mà sáng sớm phải đi quấy rầy người ta cũng quá thất lễ sao.

"Không có, anh không có gọi cô ấy đặc biệt chuẩn bị, là cô ấy làm xong để ở trên bàn." Hấn tỏ vẻ mình không có đặc biệt đi phiền toái em gái kia, mà là vừa lúc gặp phải mà thôi.

Vốn là có người chịu trách nhiệm chuẩn bị bữa ăn sáng, cho nên hấn mới nghĩ gần đây đi lấy bữa ăn sáng trở về cùng bà xã ăn. Không nghĩ tới hôm nay vừa lúc là cái em gái kia tự mình xuống bếp, cho nên hấn chỉ là vừa tốt bụng bụng bữa ăn sáng lên cho cô mà thôi.

"Vậy trước lúc trước lấy có hỏi cô ấy không?" Đông Ánh Thần nhìn bữa ăn sáng trên bàn, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng.

"Có a, cô ấy gọi anh một mình đi vào trong phòng bếp lấy, bất quá anh cảm thấy phần ăn bày ở trên bàn ăn này tương đối khá nhìn, cho nên đem phần ăn đó về đây." Lúc ấy Quan Giai Đình nói với hấn xong rồi bỏ chạy trở về phòng anh trai, cho nên hấn tự mình chọn lấy phần thuận mắt thôi.

"Hấn là, bởi vì chỉ có một phần." Đỗ Thiên Hải một chút cũng không kinh ngạc gật đầu, cảm thấy cô nói vô cùng có thể có.

"Vậy anh còn bụng trở lại!" Trời ạ, cô lại đem phần ăn chị dâu chuẩn bị cho anh hai về phòng mình ăn hết.

"Có quan hệ gì, cô ấy làm tiếp một phần khác ngon hơn, hơn nữa anh của anh vừa không kén ăn, ăn cái gì cũng giống nhau." Hấn muốn bà xã để ý, anh hai sẽ không so đo chuyện nhỏ này. Huống chi khi hấn thấy phần ăn sáng kia có một viên hi tâm, lập tức đã cảm thấy bọn họ là nhất định chuẩn bị để hấn đem lên cho bà xã, sau khi bà xã thấy nhất định sẽ thích.

Xem đi, cô quả nhiên rất cảm động, ăn được rất vui vẻ.

"Đỗ Thiên Hải, anh." Cô nhìn thấy hấn, miệng mở rộng cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Người đàn ông này. Hấn là thổ phỉ sao? Hình ảnh hấn như vậy sáng sớm đi nhà người ta đánh cướp bữa ăn sáng!

"Ăn nhiều một chút, không nên lãng phí tấm lòng của em gái." Hấn đem bánh mì nướng thoa lên mút hoa quả bỏ vào trong miệng cô, muốn cô không cần phải khách khí.

Miệng cô ngậm bánh mì nướng, nhìn đáng vẻ hấn cười quyến rũ, thật là hoàn toàn không biết nói gì.

Nếu là như thế này ra cửa nhìn thấy anh rể và chị dâu, vậy sẽ rất lúng túng a?

"Có muốn uống cà phê hay không? Hay là anh lại đi giúp em cầm sữa tươi hoặc nước trái cây."

Hiển nhiên Đỗ Thiên Hải là quan tâm Đông Ánh Thần còn hơn "châu báu" nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Hấp Dẫn Mê Hoặc Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Ngày hôm đó, Đỗ Thiên Hải đột nhiên viếng thăm "xí nghiệp Đông thị", bề ngoài nhanh nhẹn tuấn nhã và thân phận cao quý, lập tức mọi người ở trong phòng làm việc nổi lên một trận xôn xao, bất quá trận gió lốc này cũng do Trần Tín Vĩ xử lý việc làm trên bàn ——

"Không biết Đỗ tiên sinh hôm nay đột nhiên viếng thăm là có chuyện gì?" Trần Tín Vĩ mỉm cười hỏi thăm mục đích của hấn, nhưng dùng từ lễ phép, nhưng cho thấy hấn chỉ xem Đỗ Thiên Hải trở thành một người bình thường khách không mời mà đến cho nên ân cần hỏi, mà không phải là ông xã của cấp trên.

"Bất kể tôi tìm bà xã tôi có chuyện gì, hấn là không có liên quan đến Trần thư ký." Đỗ Thiên Hải cũng nở nụ cười trên mặt tỏ vẻ hấn và bà xã có "việc nhà" không có tiện cho người ngoài như hấn nhúng tay vào, không cần hấn phải tới can thiệp.

"Giúp Đông tiểu thư loại bỏ tìm hiểu khách cũng là một trong các công việc của tôi, thân là thư ký tôi có chức trách để người không có quan trọng lên công ty quấy rầy." Trần Tín Vĩ cũng không cam chịu yếu thế đánh trả, ngụ ý chính là làm Đỗ Thiên Hải trở thành một người nhàm chán tới quấy rầy công việc của cô, cho nên đứng ra bảo vệ cô.

"Vậy thì phiền Trần thư ký tận trung với công việc mau giúp tôi thông báo một tiếng, nói cho cấp trên của cậu có ông xã đến tìm cô ấy." Ánh mắt Đỗ Thiên Hải làm cho người ta rung mình, trong tươi cười mang theo vài phần cảnh cáo, muốn hấn nhanh đi làm tốt công việc của mình, chớ đứng ở chỗ này chặn đường.

Nhưng Trần Tín Vĩ cũng không nguyên phục tùng mệnh lệnh của hắn, không nhúc nhích đứng ở tại chỗ cùng Đỗ Thiên Hải giằng co.

Đang lúc hai ánh mắt tràn đầy địch ý giằng co trên không trung, Đông Ánh Thần trùng hợp từ trong phòng làm việc đi ra ——

"Tín Vĩ, nội dung phản hợp đồng này sách thật giống như có vấn đề, anh giúp tôi ——" Cô từ giấy tờ ngẩng đầu, mới phát hiện Đỗ Thiên Hải cũng đứng ở ngoài cửa.

"Sao anh lại tới đây?" Về mặt cô kinh ngạc nhìn Đỗ Thiên Hải, kỳ quái hắn làm sao sẽ đến công ty tìm cô, cũng không có trước đó liên lạc.

"Đúng vậy a, tôi cũng vậy đang hỏi Đỗ tiên sinh vấn đề này đây." Trần Tín Vĩ lập tức nói tiếp. Từ vẻ mặt ngoài ý muốn của cô xem ra, xác định Đỗ Thiên Hải đúng là khách không mời mà đến, mình một chút cũng không có hiểu lầm hắn.

Đỗ Thiên Hải lạnh lùng liếc Trần Tín Vĩ mặt lộ ra nụ cười toan tính, cảm thấy chói mắt cực kỳ!

Hắn trực tiếp đi tới trước người của cô, lấy xấp giấy tờ ra cản trở ra, ôm hông của cô, khẽ vuốt mặt của cô.

"Có chút việc tìm em, ở chỗ này không tiện nói." Hắn lấy ánh mắt nhiều tình cảm nhìn cô, che giấu động tác dán người lên thân thể của cô, không e dè bên cạnh còn có người đứng, chính là muốn tên kia biết bọn họ vợ chồng có chuyện "lặng lẽ nói", người ngoài không có tư cách nghe.

Đông Ánh Thần có chút ý không tốt nhìn thư ký một cái, khẽ kéo tay Đỗ Thiên Hải, cầm lại xấp giấy tờ.

"Chúng ta đi vào nói." Cô đem xấp giấy tờ giao cho Trần Tín Vĩ, liền muốn theo Đỗ Thiên Hải và cô vào phòng làm việc."

"Chờ một chút." Đỗ Thiên Hải lại duỗi tay nắm vai bà xã, quay đầu lại nhìn Trần Tín Vĩ nói: "Trần thư ký, không biết chức trách của cậu có bao gồm mua cà phê này hạng nhất cho tôi hay không?" Về mặt hắn tươi cười hỏi, trong ánh mắt nhưng có tia khiêu khích.

Trần Tín Vĩ liếc mắt một cái hắn dừng lại cánh tay trên vai, không để lại dấu vết nắm chặt giấy tờ trong tay.

"Thật không đúng dịp, cà phê vừa lúc không có, Đỗ tiên sinh uống trà được không?" Hắn khách khí trở về hỏi, trong lòng nhưng đối với Đỗ Thiên Hải cứ chỉ cảm thấy có chút tức giận, cảm thấy thái độ hắn đối đãi với Đông Ánh Thần hẳn là trang trọng một chút, mà không phải giống như hắn và những cô gái khác ở chung một chỗ, động một chút là ôm ấp.

"Vậy cậu đi ra ngoài mua sao, tôi không có thói quen uống trà, cho tôi một ly cà phê đen." Đỗ Thiên Hải tuyệt không khách khí yêu cầu hắn đi chuẩn bị, ước gì có thể ra lệnh cho hắn đến cuối thể giới đi mua cà phê.

"Thiên Hải." Đông Ánh Thần lập tức ở sau lưng giật quần áo của hắn, muốn hắn đừng quá đáng.

Chương 7.2

"Không cần, Tín Vĩ, phiền anh giúp chúng tôi lấy hai ly trà là được rồi."

"Không cần gấp gáp, lầu dưới có quán cà phê." Trần Tín Vĩ nhận lấy khăn khăn hắn gây cho, ánh mắt dịu dàng nhìn cô. "Tôi cũng giúp cô mua thêm một ly, ít đường thêm sữa, sữa nhiều một chút, đúng không?" Hắn cố ý để cho Đỗ Thiên Hải biết hắn đối với ăn uống của cô đã quen, biết rõ cô yêu thích cái gì.

"Đúng." Cô gật đầu, thật ra thì trong lòng đối với hắn cảm thấy có chút không phải, muốn phiền hắn đi xa như vậy mua.

"Tôi thuận tiện giúp cô mua một phần sandwich, buổi trưa cô ăn được không nhiều lắm, giờ nay nhất định đã đói bụng." Hắn còn muốn cho Đỗ Thiên Hải biết hắn đối với cô rất quan tâm.

"Tốt, cảm ơn." Cô mỉm cười nói cảm ơn, hồn nhiên không biết trong lời nói dịu dàng của hắn kì thực tràn đầy ý phân cao thấp, mà ông xã bên cạnh đã muốn bốc hỏa.

Nhìn vẻ mặt lịch sự của Trần tín vĩ cười "gian", thật muốn cho hắn một đám!

Đi vào phòng làm việc, Đỗ Thiên Hải lập tức hỏi cô ——

"Em đừng dùng tên thư ký kia không được sao?" khẩu khí hắn rất không thoải mái.

"Anh ấy có cái gì không tốt, hơn nữa anh tại sao sai anh ấy những việc như vậy?" Lúc trước cũng là như vậy. Cô cảm thấy hắn làm sao cũng không học được tôn trọng người khác một chút, lại tới ra lệnh thư ký của cô làm việc, còn có dáng vẻ đương nhiên.

Hắn uống ít một ly cà phê thì như thế nào, cần gì nhất định phải gọi đi ra ngoài mua?

"Gọi hắn mua ly cà phê mà thôi, em liền thấy không nữ sao?" Thấy cô vì tên kia nói chuyện, hắn càng khó chịu.

"Anh lại đang phát bệnh thần kinh gì a." Cô không chịu được nói lại, không biết hắn vừa lừa gạt con dân. Có quan hệ hay không liên quan đến hắn, chỉ có như vậy mà muốn đổ tội cho cô sao

"Đem hấn đổi đi, anh không thích có một người đàn ông suốt ngày đi theo bên cạnh em." Vừa nghĩ tới có hấn có ý đồ không tốt mỗi ngày đều bên cạnh bà xã hấn thì trong lòng tức giận, huống chi thời gian công tác của cô so với ở nhà thì dài hơn, càng làm cho hấn phát hỏa trong bụng như uống nguyên bình dấm chua, mùi vị sắc đến hấn không thể không thừa nhận mình đang ghen.

Đường đường là phó tổng tài "tập đoàn Long Đăng", hấn còn không có nghĩ tới mình sẽ có ngày ghen tỵ như thế với một thư ký nhỏ nhỏ! Đáng ghét. . . .

"Bởi vì anh không thích thì phải người ta mất chén com sao?" Cô cảm thấy người đàn ông này không khỏi cũng quá bá đạo, không phải còn quá là lưu manh!

Bất quá, hấn nói không thích có một người đàn ông đi theo bên người cô. Lời này nghe cảm giác có chút "chua chua"? Chẳng lẽ là hấn đang ghen vì cô.

Tính đi tính lại, mặt cô cũng đâu có dát vàng! Hấn cho dù ghen cũng không phải là bởi vì thích cô, cô tại sao có thể vui vẻ chứ.

"Gọi hấn đến 'Long Đăng' làm việc, anh viết thư đề cử cho hấn, cho hấn một chén com mới." Hấn rất dứt khoát nói, hấn không thể để cho tên kia nhanh lên rồi khỏi bên người cô.

Kỳ quái, cô gái này bình thường phòng hấn như phòng cướp, làm sao đối với người không tốt kia không có phòng bị, thật là không nhạy bén gì hết!

"Thư ký của em không cần anh quan tâm." Trần Tín Vĩ là một nhân tài, cũng là trợ thủ đắc lực của cô, cô mới không thể để cho hấn đào khoét nơi đây! Hay là sau khi trở về quản lý hấn tốt là được.

Đỗ Thiên Hải neho mắt nhìn cô gái này "bề ngoài thật giống như rất thông minh", thật rất nội thương! Hết lần này tới lần khác hấn chính là không có biện pháp cầm chân cô.

"Anh đến tìm em có chuyện gì?" Nói hồi lâu, cô còn không biết hấn tại sao lại xuất hiện ở trong công ty.

"Tìm em nhất định phải có chuyện gì sao?" Hấn hào phóng nhấc hai chân lên, có chút tức giận không muốn nói vì sao mình đến đây.

Hơn nữa nói toạc ra, hấn chính là muốn đến nhìn cô một chút mà thôi.

"Không có chuyện tại sao tới công ty tìm em!" Cho nơi này là cửa hàng tiện lợi a, không có chuyện gì cứ tới đây đi dạo một chút.

Cô mới vừa rồi còn cho là hấn thật sự có chuyện trọng yếu gì mới ngưng công việc của cô, kết quả đáng về hấn hiện tại rất nhàn rỗi, thật dễ làm người ta phát hỏa .

"Có đôi khi làm việc không cần phải có lý do." Hấn gối lên phần gáy, nở nụ cười lạnh lạnh, đáp án là giống như cá tính theo hứng của hấn.

"Tất nhiên phải có bởi vì, chuyện gì cũng cần lý do." Cô không đồng ý lời của hấn, tin tưởng mọi việc đều có lý do bởi vì, suy xét hình thức và cá tính của cô giống nhau là mạch lạc.

"Sao? Đã như vậy, vậy em cũng nói rõ lý do một chút một năm qua làm mặt lạnh đó với anh là có ý gì, tại sao sau khi em và anh lên giường, đột nhiên giống như thay đổi thành một người khác dường như đối với anh hờ hững, thái độ lạnh nhạt như vậy?" Đỗ Thiên Hải nhếch mày cười một tiếng, theo lời của cô ném ra một đồng vấn đề đã gây khốn khó rất lâu để, nhìn cô làm sao tự bào chữa, giải thích tại sao một năm qua đối với hấn không có lý do gì tại sao lạnh nhạt.

Nếu cô đã nói mọi chuyện đều có lý do, như vậy hấn là có nguyên nhân cô mới bỗng nhiên "thay đổi sắc mặt" nói đến hợp lý mới thôi. Hấn rửa tai lắng nghe.

Đồng Ánh Thần bỗng nhiên sững sốt, không có ngờ tới hấn sẽ có câu hỏi như thế, về mặt đột nhiên chuyển làm yên lặng.

Có đôi khi, cô đột nhiên rất muốn cùng hấn ngã bái, đem tất cả tình cảm cho hấn biết, cho hấn biết mình quá đáng như thế nào——

"Có rảnh rồi thì anh đi đi, em còn có rất nhiều công việc muốn làm." Nhưng cuối cùng, cô luôn là cầm chặt lấy tự ái, không chịu để cho hấn phát hiện trong lòng vết thương, tin tưởng mình một ngày nào đó có thể quên lãng tất cả, sẽ không vì người đàn ông này cùng hấn làm bất cứ chuyện gì. Chỉ cần cô không thêm đề ý hấn, hấn sẽ không thể gây thương tổn cho cô được.

Đỗ Thiên Hải nhìn cô giống như đột nhiên chuyển sang lạnh lẽo, sớm cũng biết cô sẽ có phản ứng như thế. Chỉ cần hấn vừa hỏi đến vấn đề này, vĩnh viễn cũng là bí mật, làm sao cũng hỏi không ra nguyên nhân.

Ghê tởm, hấn rốt cuộc là làm sai cái gì, tại sao cô lại dùng vẻ mặt này đối với hấn!

"Có việc, anh đang đợi cà phê của anh."

"Đỗ Thiên Hải, anh cố ý đến điều tra sao?" Cô tròn mắt nhìn chằm chằm hấn, cảm thấy người đàn ông này có ý tới chọc cô tức giận! Rõ ràng không có chuyện gì làm, mà cứ ngồi đây không đi?

Đỗ Thiên Hải cũng nheo lại mắt, trong lòng buồn bực.

A, cô lại dám nói hần tới đây điều tra?! Không hiểu được từ đầu tới cuối đến tột cùng là người nào đang tìm người nào tra xét a?

Rốt cuộc là người nào đột nhiên xông vào phòng làm việc của hần nói muốn cùng hần kết hôn, là ai nhiều loạn tình cảm của hần, hại hần trở nên suy nghĩ lung tung, phiền lòng không thôi! Kết quả sau khi lên giường lại lật mặt không nhận người, đem hần đánh vào "lãnh cung", việc không đáng lo. . . .

Chương 7.3

Hần đập phá? Hmm, quả thật là oan ức nha! Hần phải đòi cô một chút công đạo mới đúng!

"Không, anh không phải là tìm tra xét, mà là tới tìm em, bà xã." Hần nhếch môi mỉm cười, dịu dàng kêu gọi, đứng dậy đi về phía cô.

"Anh muốn làm sao!" Dự cảm xấu! Về mặt cô đề phòng nhìn hần.

"Công việc của em thật sự quá mệt mỏi, để anh đến giúp em thả lỏng." Mỉm cười trộn lẫn vẻ tà ác, khuôn mặt anh tuấn giống như ác ma không có ý tốt, từng bước tiến tới gần sau bàn công làm việc của cô.

Cô đứng dậy muốn chạy trốn, lại bị hần nhanh tay kéo về trong ngực, vây ở trước bàn, lấy ưu thế là thân hình cao lớn áp chế thân thể bé nhỏ của cô, làm cho cô nhích sang phía bên trái cũng bị ngăn chặn, nhích sang phải cũng không được.

"Tránh ra." Cô lạnh nhạt truyền lệnh hần nhanh chóng đi sang một bên.

Nhưng hần chỉ là cười xấu xa, xa hơn trước chuyển gần một chút, dùng sức mạnh thân thể cường tráng đem cô vây chặt trong vòng tay.

"Mau tránh ra." Cô đưa tay muốn đẩy hần ra, nhưng đem hết khí lực nhưng không rung chuyển hần được chút nào. Thậm chí hướng lồng ngực của hần, bà vai mảnh liệt dồn sức đánh, về mặt hần cũng là thoải mái.

"Bà xã, như vậy giống như giúp anh xoa bóp a?" Hần khoái trá nói.

Cô mờ to mắt, quả thực bị người đàn ông thô nhục này cho đánh bại! Không nghĩ tới hần không chỉ da mặt dày mà thôi.

"Bất quá bây giờ là anh muốn giúp em thư giãn." Hần vừa nói, bàn tay cũng xoa bên eo của cô, cái miệng. Nói là giúp cô thư giãn, rõ ràng cho thấy là muốn ăn đậu hũ của cô.

"Đỗ Thiên Hải!" Cô kéo tay của hần, không cho hần sờ loạn nữa.

"Được, bà xã, em mặc dù thả lỏng, thật là tốt." Hần nắm ngược tay cô, một tay ấn cô xoay người sang chỗ khác, chống đỡ ở bên cạnh bàn, hai tay tùy ý từ phía sau đi lên trước, từ bụng của cô một đường mò tới bộ ngực.

"Anh dám!" Thân thể của cô, hai tay cũng không thể động đậy, chỉ có thể đối dùng miệng cảnh cáo hần.

"Em nói đi?" Hần tà mị cười một tiếng, cúi đầu hôn tai cô, không chỉ có cách quần áo vuốt ve ngực của cô, còn kéo áo sơ mi trong quần cô ra, đưa tay trực tiếp duỗi đi vào.

Lòng bàn tay lướt qua bụng cô, bò lên trước ngực của cô, ra sức nắm lấy, hơn nữa đè ép đỉnh phong nhạy cảm, ở ngón cái hạ xuống xoa nhẹ.

"Dừng tay, nơi này là phòng làm việc." Cô tức giận, giọng nói mềm mại nhìn về phía hần cầu xin tha thứ, hy vọng hần có thể buông tay, đừng ở chỗ này đối với cô làm chuyện mất mặt như vậy, vừa nghĩ tới ngoài cửa còn có nhiều nhân viên như vậy đã cảm thấy thật xấu hổ, lờ như bị bắt gặp ——

"Thật kích thích." Hần lơ đãng cười, lại hôn nhẹ bên gáy cô, vươn đầu lưỡi ra khẽ liếm tai của cô. Chẳng qua là hưởng thụ niềm vui thú đùa giỡn cô, bàn tay dời về phía đùi bên kia tiếp tục khinh bạc thân thể của cô, khiêu chiến thần kinh nghiêm túc của cô.

"Đỗ Thiên Hải!" Cô rụt cổ lại, vừa phát ra một tiếng cảnh cáo, bị hần thân mật trâu chọc khiến cho cô rất muốn thét chói tai, vừa tức vừa giận, hơn nữa xấu hổ cho trước ngực cảm nhận được một trận khoái cảm tê dại.

"Hừ. Cẩn thận bị nghe thấy." Lúc này, hần cũng là quan tâm đến tình cảnh của cô, muốn cô khắc chế âm lượng của mình, chớ bị người phát hiện, cảm giác vùng trộm đường như kích thích.

Cô mỉm môi, đem giọng nói nuốt trọn trở về, chuyển quá hung hăng trừng hần. Rõ ràng là hần làm chuyện xấu, còn có mặt mũi nói.

Hần vẫn là không đau không mệt cười, buông lực chế trụ cô, nhưng ngược lại xuống phía dưới vuốt ve bấp đùi cô hôm nay mặc tất chân màu đen, vùng lên quần của cô ——

"Không thể!" Cô thấp giọng hô, đè lại cánh tay của hần.

"Tại sao." Hần khẽ cắn vành tai của cô, không tốn sức chút nào đẩy tay cô ra, chứng minh cho cô nhìn đây là sự thật. Lúc trước chỉ có thể thừa dịp lúc

cô ngủ say len lén tiến hành, âm thầm mơ màng "chuyện tốt", hiện tại hẳn muốn toàn bộ thực hiện ngay tại đây.

Đưa lưng về phía hành động của hẳn chế ngự, khí lực vừa không bằng người, Đông Ánh Thần phản kháng và công kích thật ra thì không tạo nên bao nhiêu tác dụng, chỉ có thể coi là giãy dụa không có hiệu quả.

Hắn một lần cuối cùng kéo tay cô ra, thăm dò vào nơi giữa hai chân cô kẹp chặt, ở đây nhỏ hẹp trong không gian tìm được chỗ mềm mại nhất của cô, cách quần lót vuốt ve, tiến hành xoa bóp nơi đó.

"U." Cô nhượng mảy, kêu lên một tiếng, cảm thấy giữa hai chân có cổ kỳ dị rung động.

Hắn hôn gương mặt của cô, thương thức lúm đồng tiền nhuộm đỏ xinh đẹp, vẻ mặt đỏ ửng thật mê người thật đẹp, vì sao đáng vẻ cô hết sức nhẫn nại làm cho người ta yêu mến đến thế ?

Cô có biết kiên cường như vậy chỉ hại hẳn không nhận được muốn khi dễ cô một chút. Từ trên người cô thấy được nhiều cảnh đẹp, phỏng đoán lúc tình dục lên cao không biết đáng vẻ cô như thế nào.

Năm đó cùng cô ân ái một đêm hẳn thật sự uống quá nhiều rượu, làm trí nhớ hẳn rối loạn, khiến cho hẳn tỉnh lại chỉ nhớ một đoạn ngắn kích tình, nhớ không nổi chi tiết bên trong, hôm nay xem ra là cần hảo hảo ôn lại một chút những thứ mất trí nhớ kia ——

Hắn vén quần lót của cô lên, đầu ngón tay lần nữa thăm dò vào chỗ mềm mại kia, khoe léo đùa nghịch, khiêu khích tình dục của cô, thoáng cái đã làm cả người cô nóng lên, hai chân như nhũn ra.

"Em ướt." Hắn dán lên thân thể đỏ mề hôi của cô, cảm giác được đầu ngón tay dính chất nóng ướt, không nghĩ tới cô nhạy cảm như vậy, thật là quá mê người!

"Hạ lưu." Cô cắn răng mắng, trong lòng cảm thấy xấu hổ, rõ ràng là muốn phản kháng hẳn, nhưng thân thể cũng không chịu khống chế đối với hẳn sinh ra phản ứng mất mặt như vậy, dễ dàng bị người đàn ông xấu xa này câu dẫn.

Cô không muốn đối với hẳn có cảm giác, nhưng mà tại sao trong lòng của cô đều không nghe cô nói, vẫn dấu hiệu nghiêng về hẳn.

Bị mắng, trong lòng Đỗ Thiên Hải tràn đầy vui mừng nở nụ cười, bởi vì nhìn thấy thân thể của cô đối với hẳn "có cảm giác". Nếu nói là trong lòng của cô đối với hẳn hoàn toàn không có cảm giác, vậy thì không đúng lắm.

Lòng của phụ nữ và thân thể bình thường nói liền, mà hẳn biết cô không phải là loại đàn bà có thể đem tâm tình và thân thể tách ra làm hai, cho nên cho dù cái miệng cô không chịu thừa nhận, hẳn cũng tin tưởng cô này nhất định là đối với hẳn có cả cảm tình, không sai nha.

Chương 7.4

Cốc cốc ——

Trên cửa đột nhiên truyền đến một tiếng tiếng gõ cửa.

"Hình như là thư ký của em trở lại." Đỗ Thiên Hải chẳng những không có nửa điểm kinh hoàng, giọng nói còn rất thong dong.

"Đồng tiểu thư, tôi đưa cà phê tới." Tiếng động ngoài cửa quả nhiên là Trần Tín Vĩ.

"Đợi. Chờ một chút, khoan vào." Cửa không có khóa! Trong lòng cô run sợ ngăn cản thư ký đẩy cửa vào. Vừa nghĩ tới nếu như bị thư ký nhìn thấy đáng vẻ quần áo xộc xệch lúc này của cô, xui xẻo ở trong ngực Đỗ Thiên Hải cảm thấy thẹn, hô hấp của cô nhanh đến hít thở không thông.

"Mau buông tay!" Cô kinh hoàng đẩy cánh tay hẳn, muốn hẳn nhanh lên một chút buông tay, để cô sửa sang lại quần áo xộc xệch.

"Làm sao bây giờ đây? Anh không muốn." Nhưng Hắc lãnh lạnh cười, hai cánh tay vẫn là ôm cô bất động, không nỡ buông ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực ra, hơn nữa mặt không đỏ, hơi thở không gấp nhìn cửa ngoài trước hô to ——

"Đề dăng trước đi, chúng tôi bây giờ đang nói chuyện rất quan trọng, không rảnh uống cà phê." Vừa nói, hẳn còn hướng cánh môi sưng hồng trên mặt hôn một cái, tay cũng chơi xấu trước ngực của cô chết cũng không chịu lui, cảm nhận được trái tim của cô một trận kịch liệt cuồng loạn.

"Cà phê nguội sẽ khó uống, hay là tôi đưa vào trước." Người ngoài cửa rất kiên trì.

Đông Ánh Thần mồ hôi lạnh chảy ròng, cảm thấy Trần Tín Vĩ lập tức sẽ đẩy cửa vào, trong đầu đã trong nháy mắt xẹt qua nhiều cái hình ảnh chấn động lòng người, gấp đến độ sắp khóc.

"Van xin anh buông tay." Cô quay đầu lại cầu khẩn, trong mắt bối rối nổi lên đám sương.

Thấy đáng vẻ điềm đậm này đáng yêu của cô, mắt ứa lệ, nếu hẳn không thu tay lại thật giống như quá ác tâm. . . .

"Thật là một người cản trở." Hắc thấp giọng nói một câu, rất không tình nguyện buông tay, lui về sau một chút.

Không ngờ tay cầm cửa cũng đang lúc này chuyển động ——

Hù dọa! Cô mở to mắt nhìn cánh cửa kia, tim đập ở trong nháy mắt bão tố cao.

Ken két . . .

Tay cầm cái cửa mắc kẹt, cánh cửa không có bị đẩy ra, vẫn lẳng lẳng đang đóng.

Hồ! Cô thờ phào nhẹ nhõm, quay đầu hỏi hần: "Anh khóa cửa rồi?"

"Anh không có nói cho em biết sao?" Hần tặc tặc cười một tiếng, vừa vào cửa đang ở phía sau cô lặng lẽ khóa đi.

"Đồ Thiên Hải!" Cô tức giận đập hần một cú, cảm thấy hần căn bản là biết rõ còn cô hỏi, khóa cửa nhưng cô ý không nói cho cô biết, hại cô khản trương được trái tim thiếu chút nữa ngưng đập.

Hơn nữa, hần không phải là vừa bắt đầu toan tính muốn giở trò với cô, cho nên mới len lén đem cửa khóa lại a?

"Muốn tiếp tục sao?" Hần hào phóng để cho cô bắt nạt, vừa làm chuyện xấu địa cười một tiếng, nửa điểm giác ngộ cũng không có.

"Vô si!" Người đàn ông này thật là xấu đủ mặt! Bất quá cô hiện tại bận rộn sửa sang lại quần áo, không rảnh cãi với hần.

"Xem ra chỉ có về nhà lại tiếp tục." Hần bắt đắc dĩ nhún vai than nhẹ, cảm thấy cô gái nghiêm trang này thật là càng nhìn càng để cho hần động tâm, dù bạn vẫn ung dung tựa vào bên cạnh bàn thờ thức cô sửa vội vàng sang lại quần áo.

Bất quá hần mới vừa rời khóa cửa cũng không phải là vì muốn ăn đậu hũ cô. Chỉ là một nghĩ đến có một khiến người chán ghét ở bên ngoài, theo bản năng muốn để hần ở ngoài cửa, không nghĩ tới. Hắc hắc, hần thật không có ý muốn "mưu đồ" cô, tất cả cũng là thuận theo tự nhiên.

Chương 7.5

"Đồng tiểu thư, cô không sao chứ?" Trần Tín Vĩ phát hiện trên cửa bị khóa, bên trong vừa thoáng cái không có động tĩnh, cảm thấy bên trong cửa tình huống khác thường, cái gì quan trọng đến cần phải khóa cửa?

". Tôi không sao." Cô bận rộn đóng lại cúc áo sơ mi, vừa đáp lời.

"Xin mở cửa giúp tôi." Khẩu khí ngoài cửa có chút nóng nảy, không hiểu được bên trong đến tột cùng là tình huống gì.

"Chờ một chút." Cô khom lưng đem tất chân kéo lại bắp đùi, lại đem quần lót cuộn cuộn kéo lên.

Đỗ Thiên Hải cũng đang một bên gió mát huyết sáo, về mặt rất muốn chạy lên ăn sạch cô.

"Đồng tiểu thư." Khẩu khí Trần Tín Vĩ càng lúc càng gấp, nóng lòng biết rõ ràng bên trong đến tột cùng là tình huống nào.

"Tới, tới." Đỗ Thiên Hải nhìn cô sửa sang lại được không sai lúc đầu, đã không có gì hay để cho ánh mắt hần thêm, mới miễn cưỡng đi tới mở cửa.

"Trần thư ký, cậu là đưa cà phê hay là cứu hỏa a, làm chi gõ cửa gõ hết sức khẩn cấp như vậy?" Hần tựa tại cạnh cửa, sắc mặt không vui nhìn người ngoài cửa phá hư chuyện tốt vợ chồng bọn họ.

Trần Tín Vĩ giống như trước cũng không thân thiết nhìn hần, nhạy cảm chú ý tới trên áo sơ mi của hần có chút dấu vết bị xé, thật giống như trước khi mới vừa vào cửa trước rối loạn một chút.

Hần để ý cũng không để ý Đỗ Thiên Hải, thậm chí có chút ít không khách khí đi qua bờ vai của hần, trực tiếp đi vào bên trong cửa ——

"Cô không sao chứ?" Hần khẩn trương nhìn Đồng Ánh Thần.

"Cô ấy dĩ nhiên không có chuyện gì, bà xã ở chung với tôi một chỗ là rất an toàn." Đỗ Thiên Hải thay cô đáp lời, còn đứng trước mặt Trần Tín Vĩ ngăn cản tầm mắt của hần.

Nhìn, nhìn cái gì vậy! Không được nhìn cô ấy nha.

Đỗ Thiên Hải neho lại lông mày thu hút, nhìn thẳng người chường mắt trước mắt này, thật muốn lập tức xào hần như xào cá mực, kêu hần lập tức rút ngay đi!

"Anh không phải là muốn đi sao? Cà phê mang về uống tốt lắm." Đồng Ánh Thần từ trong tay thư ký lấy ra túi giấy, cầm trong đó một ly cà phê giao cho Đỗ Thiên Hải, đem hần đẩy ra ngoài cửa, dùng ánh mắt bảo hần tốt nhất mau rời đi, đừng ở lại quấy rầy người khác đi làm.

Kết quả, người rút thành mình, điều này làm cho về mặt Đỗ Thiên Hải càng thêm khó coi.

"Được rồi, anh đang đi đây, không cần đây." Hần mím môi đi về phía trước, mặc dù vốn là cũng không còn quá nhiều thời gian ở lâu, nhưng bị đẩy đi ra

cảm giác thật sự rất kém cỏi, nhất là ở trước mặt người ở đây.

Vừa quay đầu lại, hần đột nhiên hướng môi cô hôn một cái ——

"Mặc dù anh không thấy em mặc quần áo tối màu, nhưng chân em mặc tất đen đáng người rất gợi cảm." Hần tà khí cười một tiếng, ở bên tai cô nói nhỏ, đôi môi còn cố ý mon trớn tai của cô.

Cô tức giận nhìn hần, hai má nổi lên một luồng hơi nóng, hai má nổi lên hai tầng mây đỏ.

Nhìn về mặt cô ngượng ngùng xinh đẹp, chứng minh mình đối với cô có lực ảnh hưởng, hần cuối cùng cam tâm rồi đi.

"Chuyện vừa rồi nói chưa có xong, chứng minh để tôi về nhà tiếp tục hàn huyên nha!" Thân thể hần đứng thẳng, dùng ánh mắt nhiệt tình ám hiệu thân mật ban nãy chưa xong, vừa lấy ánh mắt sắc bén quét người chán ghét đứng phía sau một cái, lúc này mới quay đầu rồi đi.

Đông Ánh Thần vẫn nhìn hần đi ra ngoài cửa thủy tinh, hơi nóng trên mặt dần tan đi, mới yên lòng đóng cửa lại, quay đầu lại đang muốn nói cảm ơn với Trần Tín Vĩ, lại phát hiện về mặt hần đang nhăn nhó, giống như rất tức giận.

"Tại sao phải. Hần tại sao phải đối xử với cô như vậy." Hần nắm chặt quả đấm, về mặt căm giận bất bình nhìn cô.

Mặc dù cô không nói gì, nhưng từ khi cô vừa nhìn thấy về mặt hần vào cửa hơi bối rối, cùng với cách quan sát quần áo Đỗ Thiên Hải quá mức, cộng thêm bọn họ mới vừa rồi thật lâu không mở cửa xem ra đủ loại dấu hiệu. . .

Không, thật ra thì chỉ ánh mắt của Đỗ Thiên Hải nhìn ánh mắt của cô. Hần cũng là đàn ông, làm sao có không biết ánh mắt kia đại diện cho ý gì!

Chương 7.6

"Cô tại sao muốn loại người này bên cạnh, để cho hần đối xử với cô như vậy?" Hần oán giận chất vấn, thật vì cô cảm thấy rất không có giá trị. Hần cho Đỗ Thiên Hải là loại người hoa tâm vừa lỗ mãng, căn bản là không xứng với một cô gái tốt như cô.

Trên đời này nhiều người đàn ông như vậy, tại sao cô hết lần này tới lần khác đều lựa chọn hần, còn cho hần làm càn, để cho hần tùy tiện đối đãi với cô như vậy!

". Tín Vĩ?" Đông Ánh Thần tức giận nhìn mặt hần, đột nhiên trong đầu hiện lên đoạn ngắn những lời của Đỗ Thiên Hải nói với cô, so sánh hần trước mắt không kích động tâm thường.

Trong phút chốc, cô thật giống như bỗng nhiên tỉnh ngộ nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra.

Không khí dường như cứ như vậy cứng trong chốc lát, cô từ từ đi về phía Trần Tín Vĩ.

"Tới đây." Cô kéo hần đang tức giận ngồi xuống ghế. Sau đó cầm lấy ly cà phê còn dư lại cho hần, muốn hần uống hết. Minh thì ngồi trở lại sau bàn công tác, mở sandwich hần mua ra, cắn một ngụm nhỏ.

Hần hoàn toàn không thể hiểu nhìn cử động của cô, không hiểu cô bây giờ là đang làm cái gì vậy.

"Uống a, cà phê nơi đó bán cũng không tệ lắm nha." Cô mỉm cười, muốn hần uống trước rồi hãy nói.

Kết quả hai người cứ như vậy không nói gì ngồi đối diện, một người uống cà phê, một người ăn sandwich.

Thật tình huống kỳ lạ! Hần buồn bực uống hơn phân nửa ly cà phê vẫn không hiểu ra sao.

"Khá hơn một chút chưa?" Cô hỏi.

Trần Tín Vĩ không giải thích được nhìn cô.

"Có người nói với tôi ăn đồ ngọt có thể làm cho tâm tình vui vẻ, có giúp thể thư giãn. Tôi nghĩ cũng có thể nguôi giận nha." Cô nhớ tới Quan Giai Đình lúc trước từng theo cô nói những lời này. Cô ăn là cảm thấy thật đúng là có chút hiệu quả, cho nên cũng làm cho hần thử một chút.

"Thì ra là như vậy." Hần vừa nghe xong, liền bật cười. Thì ra là cô muốn cho hần bình tĩnh trở lại, mới gọi hần ngồi ở chỗ này uống cà phê.

A, không nghĩ tới cô dưới tình huống như vậy cũng có thể xử lý giống như công việc, không nhanh không chậm trấn an hần đột nhiên bộc phát cảm xúc.

Bất quá lẳng lặng ngồi một lát, tâm trạng của hần quả thật cũng không giống mới vừa rồi kích động như vậy, đã hòa hoãn nhiều.

Mới vừa rồi không biết tại sao, thấy Đỗ Thiên Hải có dáng vẻ kia, lúc đó hần chợt tức giận trong lòng, cảm thấy phẫn nộ, thay cô cảm thấy oan ức, cũng rất muốn vì cô làm chút gì.

"Tín Vĩ, anh yêu tôi sao?" Thấy hần đã bình tĩnh, cô mới mở miệng cùng hần nói chuyện này.

Cá tính của cô không thích dài dòng, cũng sẽ không tránh chuyện. Nếu nhận thấy được hấn đối với cô có thể có tình cảm ngoài công việc, thì không thể làm bộ không biết, không xử lý.

"Cô hy vọng tôi trả lời như thế nào?" Cô hỏi được trực tiếp như vậy, thật ra khiến hấn có chút ứng phó không kịp.

"Không phải." Cô thẳng thắn nói ra đáp án bản thân muốn nghe, điều này cũng đại diện cho cô và hấn trong lúc này không có chút cơ hội. Nhưng nếu hấn thật đối với cô có mang một tia tình yêu nam nữ, tốt nhất lúc đó hết hy vọng.

Mặc dù đối với hấn mà nói có thể có chút tàn nhẫn, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, bởi vì cô quá rõ ràng yêu một người không thương mình là chuyện đau khổ cỡ nào, cho nên không hy vọng Trần Tín Vĩ cũng giống như cô tự tìm cái khổ cho mình, chỉ muốn duy trì quan hệ đơn thuần công việc của hai người, không muốn làm quan hệ bạn bè cũng trở nên phức tạp nan giải.

Trần Tín Vĩ không phải là đồ ngốc, dĩ nhiên nghe hiểu được ý của cô. Thật ra thì theo hấn đối với cô hiểu rõ, nhìn cô chỉ biết vì người đàn ông kia trở nên yếu ớt, thương tâm, cũng biết mình không thể nào thay thế được được vị trí người đàn ông đó trong lòng cô, cho nên mới đem phần tình cảm này giấu ở đáy lòng.

Hiện tại đem lời nói ra, hấn biết bọn họ trong lúc này không bao giờ ... sẽ có bất kỳ mơ hồ gì nữa, bởi vì theo cá tính của cô, tuyệt sẽ không để cho hấn có cơ hội nhích tới gần, quan tâm cô nhiều hơn một chút, sau này quan hệ bọn họ chỉ là cấp trên cấp dưới.

"Hấn rốt cuộc tốt ở chỗ nào?" Bất quá, hấn cũng muốn biết người đàn ông kia vì sao chiến thắng, vì sao có thể làm cho cô đối với người đàn ông lưu tình khắp nơi một lòng một dạ.

Cô nhún nhún vai, cười khò.

"Không biết, tôi nghĩ. Có đôi khi chúng ta không biết làm sao nói rõ mọi chuyện." Cô không nghĩ tới mình cũng sẽ nói ra lời như thế, nhưng tình yêu thật sự là không có thể nói có đạo lý.

Muốn cô nghĩ. Cô cũng cảm thấy Đỗ Thiên Hải là một người tự đại, vô lại, da mặt dày, tới ngày chỉ biết chọc cô tức giận, là người đàn ông xấu hại cô thương tâm.

Nhưng lòng của cô chọn không từ chối tình cảm của hấn, lau không đi sự hiện hữu của hấn, có thể làm sao?

Cho tới bây giờ, cô vô luận đối mặt chuyện gì, trong tình huống nào cũng có thể bình tĩnh mà chống đỡ, dùng lý trí đem mỗi sự việc xử lý đúng, mạch lạc rõ ràng, duy chỉ có đối với Đỗ Thiên Hải, dường như làm cái gì cũng rồi không được.

"Đây là cà phê tôi uống có vị đắng nhất." Hấn thờ dài, giống như trước cười khò chế nhạo mình, nhưng vẫn là rất có phong độ rút lui.

Không có lý do gì thật là tốt, hấn ngay cả muốn đuổi theo cũng không tới mục tiêu.

"Lần sau đổi lại khẩu vị khác đi, tôi nghĩ cậu nhất định sẽ tìm được cà phê khác uống ngon hơn." Cô tin tưởng hấn là người đàn ông tốt như vậy, sẽ tìm được một cô gái thích hợp với hấn.

Đối với hấn, cô chỉ có thể ở trong lòng nói xin lỗi, bởi vì chính mình vẫn chậm chạp không có phát hiện tình cảm của hấn, có thể vô hình tổn thương đến hấn không ít.

Đa tình để cho vô tình đã thương, hấn và cô, giống như trước cũng không nên thích một người, chỉ hy vọng hấn so với cô dễ dàng hồi tâm hơn, sớm một chút để xuống phần tình cảm không có kết quả này.

"Cám ơn lời chúc phúc của cô, nhưng tôi còn khổ sở hơn một chút." Hấn biết cô đang an ủi hấn.

"Muốn tôi cho cậu nghỉ phép vài ngày không?" Cô muốn hấn vui vẻ.

"Không được, tôi muốn làm cho mình bận rộn một chút, mới có thể dời đi lực chú ý, để xóa bỏ tổn thương." Hấn trêu ghẹo cô, làm hết sức không để cho mình lộ ra vẻ rất cô đơn, khổ sở, dù sao hấn cũng là đàn ông.

"Tốt, vì giúp cậu chữa thương, tôi sẽ giao thêm một ít công việc cho cậu." Cô cười nói, nhìn hấn cảm lý cà phê đi ra phòng làm việc.

Đúng nha, làm cho mình bận rộn một chút là tốt, cô cũng cảm thấy đó là một phương pháp dời đi lực chú ý thật là tốt.

Cho nên hấn cũng muốn làm việc cho giỏi, cố gắng kiếm thêm tiền mới được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Hấp Dẫn Mê Hoặc Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Buổi tối hôm đó, Đông Ánh Thần về đến nhà trước đó đi tuần tra cả nhà một lần, kết quả không thấy được Đỗ Thiên Hải.

Cô đi lại trong phòng một hồi, sau đó mới thay đồ ngủ bò lên giường.

"Chuyện vừa rồi chúng ta còn nói chưa xong, đợi đến tối về nhà từ từ hàn huyên nha!"

Chán ghét, cũng bởi vì hần ban ngày lưu lại hai câu ám muội như vậy, lại ở trong phòng làm việc đối với cô làm những chuyện hạ lưu kia, hại cô vừa về tới trong nhà cảm thấy có chút khấn trương, lo lắng hần có thể nhào đầu về phía cô rồi giờ trò với cô.

Cô thật rất không thích mình ở trong lòng ngực của hần không khống chế được cảm giác, loại cảm giác trống rỗng này sẽ làm cho cô cảm thấy ngay tim cũng phản bội mình.

Cô kéo chăn lên vẫn còn có chút thấp thỏm nhìn thoáng qua cửa phòng, vừa rồi. Cuối cùng định nghiêng người đối mặt cửa phòng ngủ, như vậy cửa vừa mở mắt mắt sẽ thấy được động tĩnh.

Qua nửa đêm, như cũ không thấy hần trở về. Thật giống như lúc chuyển phòng, lần đầu đến rạng sáng còn không thấy bóng người, cũng không có điện thoại, một chút tin tức.

Một chút. Một giờ rưỡi. Hai giờ. Hai giờ rưỡi. Ba giờ. Năm giờ.

Suốt cả đêm, cô cứ như vậy tâm trạng không yên nằm ở trên giường lăn qua lăn lại, lật ngược mở mắt, cho đến mơ mơ hồ hồ nhìn thấy thời gian đã quá năm giờ sáng. Cô cảm thấy thật mệt đến nỗi không mở được mắt ra nữa, mới mệt mỏi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, cô uống một ly cà phê để lấy tinh thần, mới đưa lên miệng thì nhận được điện thoại của Đỗ Thiên Hải——

"Xin lỗi." Hần mở miệng liền nói xin lỗi.

"Tại sao?" Cô lạnh lùng hỏi, mặc dù không hiểu được hần vì sao xin lỗi, nhưng trong lòng cũng có chút tức giận, bởi vì tối hôm qua hần cả đêm không về.

Cô biết mình không nên để ý chuyện như vậy, ngược lại hần là cao hứng vì hần không về cho nên mới không động tay động chân cô, nhưng trong lòng của cô vẫn là nhìn sang chỗ trống bên cạnh, không khỏi phỏng đoán hần lúc này đang ở nơi nào.

"Lên máy bay mới nghĩ đến anh đã quên nói với em chuyện này." Ngày hôm qua rời khỏi công ty của cô hần trở về nhà thu dọn hành lý, trực tiếp đến phi trường.

"Không sao cả." khẩu khí cô vẫn lãnh đạm, làm bộ như mình căn bản không cần hần có ở nhà hay không, cũng không muốn mở miệng hỏi hần đi công tác nơi nào.

Mặc dù trong lòng bởi vì biết được hần không có về nhà vì có nguyên nhân nên thoải mái một chút, nhưng vẫn là đối với hần mau quên cảm thấy có chút mất hứng.

Người đàn ông này thật lạ! Đi công tác cũng không nói, ngày hôm qua đi tới phòng làm việc của cô cũng không nói.

Chán ghét! Chẳng lẽ hần không phân ra chuyện nặng nhẹ sao? Hơn nữa còn qua một đêm mới gọi tới nói cho cô biết.

"Phải không? Anh còn tưởng rằng em bởi vì anh không có trở về thực hiện lời nói mà ngủ không yên, cả đêm lăn lộn khó ngủ đây!" Hần ở đầu bên kia điện thoại nhẹ nhàng cười, khẩu khí giống như có chút tiếc hận, nhưng trong lòng đối với câu trả lời của cô cảm thấy có chút ý vị sâu xa, âm thầm nghĩ ngợi trong lời nói của cô đích thực có chân thật không.

Trên thực tế hần cũng không phải là không muốn nói sớm cho cô, mà là có chút ý xấu muốn dụ dỗ, có chủ tâm muốn cô nhớ thương hần vô có vắng mặt, vì vậy vẫn kéo dài tới sáng nay mới gọi điện thoại cho cô.

Hôm qua đi tới phòng làm việc của cô, cũng là bởi vì hần sợ mình quá nhớ cô, cho nên mới xuất hiện để nhìn cô.

Chương 8.2

"Em ngủ rất ngon." Cô cường điệu nói mình không có nhớ hần, hai mắt chột dạ ngó chừng ly cà phê trên bàn, nói gì cũng không muốn cho hần biết cô cả đêm ngủ không ngon, trần trọc đến trời sáng.

"Vậy thì tốt." Hần có chút khẩu thị tâm phi phụ họa, nhưng thật ra là thích nghe cô nói bởi vì nghĩ đến hần cho nên ngủ không yên, vậy chứng minh mình ở trong lòng cô có phân lượng.

"Tối nay anh sẽ trở về, đến lúc đó chúng ta mới ‘hàn huyên một chút’." Giọng nói hần ấm áp, báo trước tối nay sẽ trở lại làm xong chuyện hôm qua ở trong phòng làm việc, cố ý từ đó lúc lại bắt đầu bồi dưỡng tình cảm với cô.

"Anh và em không có gì để nói chuyện." Cô lập tức cự tuyệt, nghĩ thầm mình mới sẽ không để cho hắn được như ý.

"Đừng lo lắng, anh rất biết tìm đề tài, tuyệt đối sẽ làm cho em hàn huyên rất vui vẻ, rất hưởng thụ." Hắn càng nói càng ám muội, ngay cả tiếng cười nghe cũng rất nhẹ điệu, quả thực giống như sắc lang gọi điện thoại tới quấy rầy người ta.

"Không có chuyện gì thì em cúp máy." Cô nhanh chóng cắt đứt cuộc trò chuyện, không muốn nghe hắn nói hươu nói vượn nữa, hại cô nghĩ lại chuyện ngày hôm qua thật xấu hổ, cảm thấy thật mất thể diện.

Hừ, cô mới sẽ không để cho hắn được như ý!

Ngày kế, Đông Ánh Thần giống như trước ở sáng sớm nhận được điện thoại Đỗ Thiên Hải ——

"Thật xin lỗi." Hắn vừa bồi tội.

"Chuyện gì?" Cô rầu rĩ hỏi, tâm trạng không tốt lắm, bởi vì đêm qua hắn cũng không có trở về, làm cho cô không công lo lắng cả đêm. Một mặt nghĩ tới hắn chậm chạp không về vì nguyên nhân gì, một mặt vừa thấp thòm có thể hắn bắt chọt vào phòng, yêu cầu cô thực hiện nghĩa vụ giữa vợ chồng, cho nên nghĩ tới nhiều lý do cự tuyệt hắn.

Kết quả cô lại nằm trên giường trần trọc trở mình hơn phân nửa đêm, ngủ không an giấc.

"Bởi vì công việc tạm thời xuất hiện một chút rắc rối, tối hôm qua không thể trở về." Hắn giải thích nguyên nhân đêm qua không về là bởi vì tiến độ công việc không thuận lợi giống như lúc nghĩ, cho nên không thể làm gì khác hơn là ở thêm một ngày.

"Không sao." Cô giả bộ không cần, tuyệt đối không muốn cho hắn phát hiện cô có một chút bất kỳ gì quan tâm hắn, vì vậy cho dù có muốn gọi điện thoại hỏi hắn là đã xảy ra chuyện gì tại sao không trở về, cuối cùng vẫn là nhịn xuống.

"Nhưng anh cho là có quan hệ, anh cả đêm cũng mơ tới em chỉ mặc một đôi tất đen ở trước mắt anh đi tới đi lui, mãnh liệt dùng ánh mắt quyến rũ anh. . . ." Hắn cố ý dùng giọng nói gợi cảm vô cùng hình dung hình ảnh mê động lòng người, trêu chọc cô nghiêm túc.

Vừa nghĩ tới cô mới vừa nói cái câu "Không sao" kia, trong lòng của hắn cũng rất không thoải mái, cảm giác địa vị hắn trong lòng cô không quan trọng lắm, thật giống như tùy lúc mất đi cũng không có quan hệ.

Rầu rĩ buồn bực, bà xã của hắn thật sự là trời cao phái tới ngăn trở hắn! Rốt cuộc phải làm sao cô ấy mới quan tâm hắn đây?

"Đỗ Thiên Hải!" Cô xấu hổ và giận dữ cảnh cáo hắn không cho phép hắn nói thêm nữa, cô một chút cũng không muốn biết hắn ở trong mộng xuân hắn xuất hiện những hình ảnh gì, vừa nghĩ tới mình trở thành đối tượng hắn ảo tưởng thì là đáng ghét a, hắn tại sao sáng sớm gọi điện thoại tới nói với cô những thứ này a!

"Em hiện tại đang mặc tất màu đen sao?" Hắn khẽ cười, tiếng nói đột nhiên trở nên rất gợi cảm. Nghe cô bị đùa giỡn mà tức giận, hắn ngược lại rất vui vẻ.

Cô theo bản năng nhìn xuống đùi mình ——

"Không có." Cô không thừa nhận.

"Em có." Hắn rất xác định, thấy cô do dự trong nháy mắt hắn liền đoán ra.

"Em không có." Nghe hắn nói có, cô lại càng phủ nhận, dù sao hắn cũng nhìn không thấy.

"Áo lót còn có thêm hai con bướm." Hắn tràn đầy tự tin suy đoán áo lót cô mặc lúc này, ngay cả sắc hoa, bản vẽ đều nói rất rõ ràng.

"Nói xạo!" Làm sao anh biết?!! Cô kinh ngạc rút ra khẩu khí, trực giác níu chặt cổ áo của mình, khăn trương nhìn quanh hai bên.

Rõ ràng không ai a! Hắn là làm sao thấy được ?

Đỗ Thiên Hải ở đầu bên kia điện thoại che miệng cười trộm, thú vị tưởng tượng thần kinh của hắn rất hiểu bà xã nha, lúc này đáng vẻ chắc rất bối rối, nói không chừng còn có thể hoài nghi hắn ở nhà len lén giám sát cô.

Chương 8.3

Thật ra thì hắn sở dĩ sẽ biết cô mặc áo lót gì, chỉ là bởi vì bọn họ đem quần áo bày đặt quá chỉnh tề, hơn nữa nhất định sẽ chiếu vào thứ tự lấy ra, vì vậy chỉ cần hơi chú ý nhớ kỹ vị trí bày đặt trong tủ áo, là có thể biết cô mặc quần áo như thế nào. Vừa đúng lúc ngày hôm trước hắn ở trong phòng làm việc lại thấy được kiểu dáng áo lót trên người cô, cho nên muốn nói hai ngày sau mặc gì cũng hết sức dễ dàng, thậm chí ngày mai, cũng không có vấn đề gì.

"Chờ anh, tối nay anh muốn tự mình bắt bọn nó từng cái từng cái từ trên người của em cõ ra." Hắn dùng giọng nói từ tính tán tỉnh cô, thổ lộ khát vọng và nhiệt tình trong lòng đối với cô.

Trần đầy mị hoặc giọng nói xuyên qua cái loa truyền đến bên tai cô, làm cho lỗ tai cô nóng lên, kích thích đầu óc của cô làm cho người ta đỏ mặt tím run. . . .

"Không biết xấu hổ!" Cô mắng một tiếng rồi cúp điện thoại, vứt xuống một bên, xấu hổ che lỗ tai đỏ rùng rục của mình, hất ra những hình ảnh ngổn ngang kia, bất quá.

Tối nay hẳn thật có trở lại sao?

Lại là sáng sớm.

Đồng Ánh Thần rút lại chân ngồi ở ghế sofa, uống một ly cà phê, tâm tình rất kém cỏi.

Tối hôm qua Đỗ Thiên Hải lại nuốt lời, mà cô cũng vẫn ngủ không ngon, cho nên liên tục ba buổi tối tích mệt mỏi, nổi giận trong bụng.

Điện thoại vừa vang lên, cô nheo lại mắt nhìn chằm chằm nó, một chút mới nhận lấy ——

"Làm sao bây giờ." Hắn mở đầu chính là một tiếng không chút hỏi thăm.

"Tại sao?" Vốn là muốn mắng hắn thoáng cái không tự chủ được quan tâm, cảm thấy hắn thật giống như gặp được vấn đề khó khăn rất khó giải quyết.

"Ài, anh lại theo một đám ngu ngốc đi ra ngoài cùng một đám ngu ngốc mờ mịt, hại anh vẫn không về nhà được." Hắn thở dài một tiếng, oán giận mình thật đáng thương, giọng nói lo lắng cho là mình vĩnh viễn không về nhà được.

Nghe hắn nói như thế, cô đột nhiên có chút buồn cười, nghĩ thầm hắn thậm chí ngay mắt người ta khẩu khí còn lớn như vậy, còn mắng chửi người ta ngu ngốc và đũa ngoét. Hừ, làm như chỉ có một mình hắn thông minh sao?

"Tại sao phải vội vã trở về, trong nhà không ai muốn." Cô có chút tức giận nói, mới không cần hắn ở bên ngoài đợi bao lâu!

"Em không nghĩ tới anh sao?" Giọng nói hắn giống như bị người ta đã thương, nhưng nói xong khoe miệng khế giương lên. Bởi vì cô vừa nói trong nhà không ai đang nghĩ đến hắn, ngược lại làm cho người ta có một loại cảm giác giấu đầu lòi đuôi.

"Không muốn." Chẳng qua là có chút ngủ không ngon mà thôi.

"Nhưng mà anh rất nhớ em." Ngữ khí của hắn đột nhiên trở nên rất cảm tính, mang theo một luồng tư niệm nhẹ buồn.

Tạm thời bất luận cô có muốn hắn hay không, nhưng hắn hiện tại rất nhớ cô, nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, cũng nghĩ đến cô bị chọc không biết sẽ ra sao, về mặt vừa thẹn vừa giận đến mê người.

Ài, thì ra là nhớ nhưng thì không cách nào dự phòng, vì vậy cho dù hắn xuất hiện ở trước cô mấy lần, cũng không tạo nên tác dụng gì, mấy ngày qua thiếu bà xã ở bên để cho hắn đùa giỡn, đột nhiên cảm giác được cuộc sống trôi qua không thú vị, công việc có chút không động nổi, một lòng chỉ muốn nhanh lên một chút kết thúc công việc trở về ôm ấp cô, hôn nhẹ cô, ngửi mùi thơm trên cơ thể cô.

Ai ai. Ra bên ngoài không thể thấy cô! Chỉ có thể xuyên qua điện thoại nghe giọng nói của cô!

Có thật không?

Đột nhiên nghe thấy Đỗ Thiên Hải nói muốn cô, Đồng Ánh Thần cảm giác trong lòng có chút bối rối, trong lúc nhất thời không hiểu được nên đem lời này thật không tốt, hay là làm nó là một câu đùa giỡn thuận miệng.

Tin hắn, cô sợ mình có càng vui lấp càng sâu, không cẩn thận vừa ngã tim của mình sẽ vỡ ra.

Không tin, nhưng vì sao trong lòng của cô lại có một chút cảm giác như vậy, thật giống như có chút vui vẻ.

Ài, không nghĩ tới người người đàn ông này tính nguy hiểm cao như vậy, nói liên tục mấy câu bình thường, cũng sẽ làm cho cô lâm vào dao động.

"Làm việc thật tốt, không nên gây thêm phiền toái cho người khác." Kết quả cô quyết định làm bộ không nghe thấy lời của hắn, dối gạt mình cũng lần hiếp người, trực tiếp đem điện thoại và tình cảm không liên quan đến nơi khác, muốn hắn khiêm tốn một chút đừng lớn lối, chuyên tâm làm việc, chờ vì muốn về nhà mà làm phiền người khác.

"Bà xã, em tại sao so sánh anh với mấy người ngốc kia nha?" Hắn bất mãn oán giận cô thế nhưng lo lắng hắn gặp gỡ người ngoài, hiện tại rõ ràng là hắn không về nhà được tương đối đáng thương? Cô làm sao một chút cũng không hiểu nổi khổ tương tư của hắn, cũng không an ủi hắn hai câu, hoặc là thuận miệng nói một câu "Em cũng muốn vậy", hại hắn không đau lòng, thật là càng nghĩ càng thương tâm.

"Vậy anh có thể ở lại làm." Nếu hắn cảm thấy như vậy không công bằng.

"Không được!" Oh, như vậy anh mới có thể cùng bà xã cùng đắp chăn nói chuyện sáng đêm!" Giọng nói hắn ám muội cười khế, tùy tiện nghĩ cũng cảm thấy cô và ông xã ở chung chỉ có chuyện ấy.

"Ủm." Cô trực tiếp cúp điện thoại, tiếp tục uống cà phê, trong lòng vẫn không quên được nghĩ tới hắn.

Cho nên, tối nay hắn là sẽ không trở về.

Chương 8.4

Theo lý thuyết, xác định Đỗ Thiên Hải đêm nay không trở lại ngủ, bên cạnh giường ngủ dư ra hơn phân nửa. Đông Ánh Thần hắn là có thể ngủ rất ngon, rất an ổn, vừa cảm giác đến hừng sáng mới đứng.

Cho nên cô lên giường thật sớm, muốn ngủ ngon một giấc bổ sung mỗi một mấy ngày nay.

Kết quả, cô lại còn là ngủ bất an hơn, vẫn thấy Đỗ Thiên Hải nhìn cô cười đến vẻ mặt tà ác, đưa tay cởi hết quần áo trên người cô từng cái từng cái, ngay cả tất chân trong lúc kích tình đều xé vỡ, tiếp theo cuồng đã hôn khắp thân thể của cô, vuốt ve mỗi nơi nhạy cảm của cô, giờ bắt đầu của cô lên, cường tráng áp thân thể về phía cô——

"Không được!" Cô từ trong mộng thức tỉnh, há mồm thờ đốc, phát hiện mình một mình nằm ở trống rỗng không có người khác trên giường, bên trong phòng trừ cô không có một bóng người.

Cô ngồi dậy, vuốt mình mồ hôi thấp cổ, ngực, nhìn chỗ trống bên cạnh, trên mặt lại càng nóng, mồ hôi nóng chảy ròng, không thể tin được mình thế nhưng lại gặp mộng xuân

Trời ạ, thật mất mặt! Cô thấy chính mình trong mộng trở thành một người lẳng lơ, như thể hưởng thụ người đàn ông kia trêu đùa và tán tỉnh, khi ở phía dưới hắn bị trêu chọc khiến xuân tình nhộn nhạo.

Chẳng lẽ trong tiềm thức của cô thật sự nghĩ muốn người đàn ông kia như vậy, khát vọng được hắn ôm sao? Tại sao hắn không có ở đây bên người cô, nhưng ngược lại ảnh hưởng cô càng sâu, làm cho cô ngủ bất an?

Không, không được! Theo lý thuyết cô hắn là quen việc không có hắn trong cuộc sống, thích hắn cách xa cô càng xa càng tốt ——

Cô xuống giường, chạy thẳng về phía trong phòng tắm, bỏ mặc đồ ngủ thấm nước, nước ảm trong vòi sen chảy mạnh xuống người cô. Giống như đêm một năm trước, muốn mình tỉnh lại không ảo tưởng đến người đàn ông kia nữa, không muốn một lần nữa rơi vào đáy vực thương tâm, ngã xuống tan xương nát thịt.

Đứng ở bên trong không ngừng để nước chảy xuống, cô từ từ thả lỏng, không nên còn có tà niệm và tình dục, làm cho mình trở nên bình tĩnh, sau đó lau khô giọt nước trên người, tùy ý quấn lên một cái khăn tắm liền bước ra phòng tắm.

Vừa ra khỏi cửa, nhìn thấy Đỗ Thiên Hải xuất hiện ở trước mắt!

Hắn khẽ mỉm cười, đứng cách đó mấy bước ở ngoài nhìn cô.

Cô ngưng mắt nhìn chăm chú vào cái kia thân ảnh cao lớn, tâm trạng bình tĩnh vừa nổi lên một vòng rung động, chậm rãi đi về phía người đàn ông đã làm cô ngủ không ngon mấy ngày nay, vươn tay ——

Dùng sức nắm gương mặt của hắn, dùng sức véo một cái!

Chương 8.5

"A!" Đỗ Thiên Hải lập tức la to một tiếng, kéo tay cô xuống "Em đang ở đây làm gì ạ? Chê ông xã em quá đẹp trai, nên muốn hủy dung anh phải không ạ?" Hắn vỗ về hai má, cảm thấy bà xã thật tàn nhẫn, đây không phải cảm động lúc gặp lại nha!

"Chỉ là muốn xác định anh có thật sự không." Cô không nghĩ nhiều, đảng hoàng nói. Thời điểm liếc thấy hắn, còn tưởng rằng mình vừa nằm mộng, cho nên mới véo hắn một cái, xác nhận thiệt giả.

Bất quá không nghĩ tới, người da mặt dày kia cũng sẽ đau nha.

"Làm sao, em bôi vì quá nhớ đến anh, trong mộng cũng nhớ đến anh sao?" Hắn cười hi hi nhìn cô, mặt cũng không còn đau nữa.

Thật sự, cô có chút chột dạ mở mắt.

"Đúng, bởi vì mơ thấy anh trở về, cho nên sợ quá tỉnh lại." Cô lạnh lùng nói, về mặt nhìn hắn.

Trên thực tế, mộng xuân kia đối với cô mà nói chính xác là rất đáng sợ... là ác mộng không sai.

"Không sao, tỉnh lại cũng tốt, tỉnh mới có thể tâm sự." Hắn nở nụ cười áp áp, ánh mắt cũng tà ác ngó chừng cô, thân thể chỉ có một chiếc khăn tắm quấn quanh.

Chính là loại ánh mắt này! Ở trong mộng hắn chính là dùng loại ánh mắt tà khí này nhìn cô, hại cô cả người nóng lên.

"Đi tắm chuẩn bị ngủ đi." Cô có chút kinh hoàng, mặt không chút thay đổi nói, bản thân vội vã xoay người đi vào trong phòng thay quần áo đi tìm áo ngủ mặc.

Bất quá chân của nàng cũng còn không có bước vào phòng thay quần áo, người đã bị hấn ôm.

"Bà xã, em thật là quá đáng." Cầm của hấn tựa vào trên vai thơm của cô.

"Quá đáng. Cái gì?" Toàn thân cô căng thẳng hỏi.

"Xem em mặc như vậy, em cảm thấy anh còn ngủ được sao?" Hấn dùng giọng rất đáng thương oán trách cô tàn nhẫn.

Cái gì a. Đùng có nhìn nữa có được hay không!

"Buông ra, em mệt." Cô lạnh nhạt ra lệnh hấn buông tay, cảm giác nhiệt độ hấn khoan khoái lưng của cô, làm cho cô không thoải mái.

"Vậy thì ngủ chung đi." Hấn phối hợp độ rất cao, chớp mũi cao thẳng ở bên cổ cô ma sát, hấp thu mùi trên thơm người cô, rất thích với cô cùng nhau nằm chết dí trên giường.

"Đỗ Thiên Hải." Cô cố gắng kéo ra tay của hấn, cảnh cáo hấn đừng loạn, cô cũng không muốn để cho "ác mộng" trở thành sự thật.

Nhưng hấn vẫn như ngày thường muốn làm phản, chưa từng ý của cô, ngược lại đem cô ôm càng chặt.

"Chúng ta thật là tâm hữu linh tê, bà xã." Hấn hôn gương mặt không ngừng né tránh, hải lòng mỉm cười, cảm thấy bà xã thật sự là cùng hấn tâm linh tương thông thật là tốt.

"Có sao?" Trong lòng cô chỉ có nghi vấn, không có Linh Tê, không hiểu hấn đây là ý gì.

Chương 8.6

"Anh rất nhớ em. Mấy ngày qua vẫn nhớ ôm em như vậy, hôn em, nghe thấy em. Hiện tại vừa vào cửa, em đã giúp anh thực hiện."

Hấn thoải mái mà chơi xấu trên người cô, mấy ngày qua vẫn ảo tưởng có thể ôm cơ thể ngọc ngà của cô, hôn nhẹ gương mặt lán mịn của cô, ngửi mùi thơm thanh nhã trên người cô. Kết quả vừa vào phòng đã nhìn thấy cô từ trong phòng tắm đi ra, toàn thân cao thấp chỉ bọc một cái khăn tắm, trên người tỏa ra mùi thơm mê người.

Này còn không phải là tâm hữu linh tê sao?

"Vậy anh hiện tại có thể buông tay sao." Giọng nói của cô vẫn trong trẻo lạnh lùng, hy vọng có thể nhanh lên thoát khỏi hấn vây quanh, không muốn thừa nhận khi hấn còn nói nghĩ của mình, đáy lòng cô cũng có phản tư niệm ở đáp lại.

Đúng vậy, trong mấy ngày này cô thật sự nhớ người đàn ông này, nhưng là cô cũng không muốn cho phần nhớ thương này tiếp tục dọc theo người đi xuống, chỉ muốn đông lại tình cảm của mình đối với hấn.

"Không thể, bởi vì anh còn chưa có cởi hết quần áo trên người của em, tiếp tục hàn huyên chuyện chúng ta chưa có nói xong." Hấn khế cắn vành tai khéo léo của cô, ngón tay ở nơi khăn tắm cuộn cuộn nổi lên dọc theo nguy hiểm dao động đến ngực cô, thật giống như tùy thời chuẩn bị đem nó giật xuống.

"Em nói rồi chúng ta không có gì nói chuyện, tránh ra." Cô kéo tay của hấn, bảo vệ khăn tắm trên người, bắt đầu ở trong lòng ngực của hấn giãy dụa thoát khốn.

Mà hấn cũng không vội vã ngăn cản cô khước từ, chẳng qua là cô trong lúc dao động cả hai càng tiếp xúc thân mật, màu mắt trong mắt càng lúc càng sâu.

"Anh cũng vậy đã nói. Em lộn xộn chỉ làm anh càng thêm hưng phấn." Giọng nói hấn có chút bị đè nén, bụng dưới phần khởi ép sát mông đẹp của cô, làm cho cô phát hiện dục vọng của hấn.

Cô là người duy nhất khi hấn yêu ở trong ngực giãy dụa, cô gái này muốn chạy trốn khỏi hấn, nhưng cử động phản kháng lại chỉ để cho hấn càng muốn ôm chặt cô, làm cho cô trở thành người của hấn, vĩnh viễn ở lại bên cạnh hấn.

Cô sùng sốt một chút, quả thật cảm giác được phía sau có một vật cứng ép lên cô, nhưng.

Bất kê! Hiện chẳng lẽ phải chịu trói, chẳng lẽ thật muốn bò lên giường của hấn, mặc hấn ta cần gì cứ lấy, để cho sai lầm đêm kia tái diễn một lần sao?

Không thể, cô không muốn lại cùng người đàn ông này dính dấp càng sâu, từ trước đến nay hấn đây dục không rõ.

Cho nên cô ra sức giãy dụa, nắm khăn tắm chen ngực liễu mạng giãy dụa, thậm chí không tiếc giẫm lên chân hấn, còn hướng cánh tay hấn cắn một cái —— rốt cục tránh thoát hấn kiềm chế, xông thẳng hướng trong phòng thay quần áo, đóng cửa lại ——

Một cái chân chặn ở khe cửa, ngăn trở động tác cô đóng cửa!

Cô dùng sức toàn lực đẩy, muốn đem chân của hắn bức ra ngoài cửa, cô phải đóng cửa khóa lại.

"A —— đau. Xương của anh." Hắn phát ra một chuỗi kêu thảm thiết, gương mặt tuấn tú hé mở ở khe cửa ngoài thống khổ vận vẹo, thoát nhìn đau đến không muốn sống.

Cô bị dọa sợ đến buông tay ra, không có ngờ tới mình ra tay nặng như vậy, đem hắn đá thương thành như vậy. . .

"Thật xin lỗi, thật rất đau sao?" Thấy hắn bụm mặt, tựa tại cạnh cửa đau đến nói không ra lời, cô vội vàng ngồi xổm xuống kiểm tra vết thương của hắn đến tột cùng có nghiêm trọng.

Hắn dõng đi che mặt, khoe miệng câu khôi một độ cong giao hoạt, khom lưng ôm lấy cô gái nhỏ nhắn kia ——

"Bắt được em." Hắn dán tại bên tai cô đặc ý tuyên bố quỷ kế được như ý, đối với con mồi bắt được trong ngực cảm thấy càng thêm hưng phấn vô cùng.

Cô giật mình, vừa sợ vừa giận đánh hắn.

"Anh thật hèn hạ!" Lại dám lợi dụng cô đồng tình, thật quá vô sỉ!

"Ha ha. Đây gọi là dùng trí để thắng." Hắn giống như ác ma cười to, không có chút để ý cô giống như xoa bóp dường như công kích và mắng, dọc đường vững vàng ôm cô đi về phía giường lớn, không hề cho cô có cơ hội chuồn mất lần thứ hai.

Bên trong phòng nhiệt độ theo nam cùng nữ kích tình đều lên cao, tiếng vọng không ngừng làm cho người ta đỏ mặt thở dốc, tiếng rên rỉ ám muội vẫn kéo dài hồi lâu cũng không tàn đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Hấp Dẫn Mê Hoặc Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Mấy phen kích tình rút đi, Đông Ánh Thần còn nằm ở trong ngực ông xã. Để cho hắn tùy ý ôm phía sau, cảm nhận được hơi thở hắn ấm áp ở phía sau cổ, nhiệt độ ấm áp làm thân thể của cô thoải mái.

Nhưng sau khi rút cạn sạch dục vọng, lòng của cô liền giống như bị đục hỏa thiêu đốt, lưu lại vết thương kịch liệt đau đớn, tăng lên buồn bã và lạnh lẽo.

Ở trong không khí yên tĩnh. Cô không khỏi hối hận mình mềm yếu vô dụng, lại một lần nữa vì người đàn ông này tác động tâm trạng, giao phó thân thể của mình linh hồn, bị hắn ôm trong vui sướng, không cách nào đối mặt mình nhận thấy được mình thật

"Anh có làm đau em không?" Hắn dịu dàng hôn xuống phần gáy của cô, nghĩ thầm lúc này mình có giống như lúc trước uống rượu say thô lỗ làm cô đau. Mặc dù hại lần kích tình đầu tiên của cô quá mệt mỏi, nhưng ai bảo thân thể của cô ngon miệng mê người như vậy, hại hắn thật sự không nhịn được nhiều yêu cô thêm một chút.

Bị hắn hỏi như vậy, Đông Ánh Thần lại càng đau, không nhịn được hai vai khẽ run, lần nữa mất đi khống chế quyết tâm không thể rơi lệ.

Không sai, hắn làm cô đau, hại trong lòng của cô rất đau rất đau. Vừa hối hận đau khổ.

Nghe thấy cô thấp nuốt nấc nhẹ. Đỗ Thiên Hải đầu tiên là hoài nghi sau đó sững sờ, vội vàng quay qua thân thể của cô.

"Tại sao em khóc?" Hắn kinh ngạc hỏi, phát hiện cô thật sự đang khóc, trên mặt hiện đầy nước mắt.

"Anh còn dám hỏi!" Cô đẩy hắn ra, nhanh chóng ngồi dậy, tức giận cầm lấy gối đánh hắn.

"Cũng là tại anh! Cũng là anh làm hại. Đồ xấu xa, em đã nói không cần, anh tại sao còn đụng em!" Cô cầm gối liên tiếp đánh hắn, trách hắn tại sao vẫn tới trêu chọc thân thể của cô, dù dõ cô lên giường, hại lòng của cô đi theo hắn rơi vào lưới tình, cảm nhận được cô đối với hắn rất là yêu thương.

Đỗ Thiên Hải sững sờ mất thấy đáng và không giống thường ngày, thật bị cô kích động phản ứng cho dù

"Thật sự đau như vậy sao? Để anh nhìn xem." Hắn vội vã muốn vén cái chăn trên người cô lên kiểm tra cô đang khó chịu nơi nào, làm sao có thể đau đến phát điên? Mới vừa trong quá trình ân ái, hắn rõ ràng đã đối với cô rất "thủ hạ lưu tình", cố gắng lấy lòng cô, nhìn phản ứng của cô đáng lý là rất thoải mái mới đúng a.

"Tránh ra! Không cho phép anh đụng em." Cô đem gối đánh tới gương mặt đáng ghét kia, kéo chăn bó sát người bao vây thân thể trần truồng của mình, tâm trạng càng thêm kích động khóc rống.

"Anh thật đáng ghét, tại sao anh muốn hành hạ em như vậy. Anh không thương em, tại sao vẫn quấn em không tha, theo em lên giường, hại em trải qua thời gian đau khổ như vậy. Đáng ghét, anh tại sao muốn để cho em yêu anh, khổn kiếp." Cô bất chấp tất cả dường như vừa khóc vừa kể lể hằn tằn nhằn, chuyện cho tới bây giờ cũng không thể buông xuống hẳn có biết hay không, cô chỉ muốn phát tiết mắng cho hẳn một bữa, lên án hẳn ác ý giữ chặt lòng của cô, mỗi lần nhích tới gần một bước, liền làm cho cô cảm thấy càng lúc càng khó khăn rời khỏi hẳn, cảm thấy cho dù đem tiền trả hết, cô cũng không chuộc được tình cảm trở về đầy đủ được a.

Nhìn thấy cô khóc đến rơi lệ đầy mặt, hẳn vừa đau lòng vừa lại kinh ngạc, bất quá nghe được câu kia "Em yêu anh" —— Mặc dù hiện tại bật cười có thể không quá hợp, nhưng khóe môi hẳn chính là không nhịn được mở ra, hướng về phía cô

"Em Em nói em yêu anh?" Hẳn mừng rỡ nhìn cô, xác nhận một lần nữa, sợ mình cười sai chỗ.

"Đúng vậy a, yêu anh thì như thế nào! Rất buồn cười không?! Anh thật đáng ghét khổn kiếp." Cô thấy cái tươi cười kia, tâm trạng càng kém, cảm thấy hẳn hiện tại nhất định là ở cười nhạo cô ngu xuẩn và ngây thơ, lại đi yêu người vô lại ác ôn là hẳn.

"Không phải là buồn cười, phải Anh hiện tại vui quá mới cười to!" Hẳn trực tiếp ôm lấy cô cười to ba tiếng, không biết nên dùng từ gì để diễn tả vui mừng trong lòng, thì ra là trong lòng cô lo lắng không biết cảm giác của hẳn đối với cô ra sao, giờ phút này tâm trạng giống như khói lửa bị đốt, trong nháy mắt lóe ra ánh sáng ngọc.

A! Quá đẹp nha.

"Tránh ra!" Cô dùng sức đẩy ra hẳn, cảm thấy người đàn ông này có phải điên rồi hay không, cô khóc thành như vậy hẳn còn cười được, rốt cuộc có hay không một chút xú lương tâm a!

Đỗ Thiên Hải bị đẩy như vậy, tạm thời đặt tình cảm trong lòng mình xuống, nghĩ đến còn có một chút vấn đề còn chờ giải quyết trước mắt, đầu tiên ——

"Nói cho anh biết, là tên đáng chết nào nói anh không thương em! Chẳng lẽ em cho rằng anh mấy ngày qua bởi vì nhàn rỗi nhàn chán mới có thể đi chọc em để tìm vui về sao, trăm phương ngàn kế muốn em ở lại bởi vì muốn cùng em lên giường sao?" Hẳn bắt được đầu vai của cô hỏi, cảm giác mình bị chửi rất oan uổng, không có ngờ tới cô tại sao có ý nghĩ khác biệt như vậy.

Hẳn có thể cho cô đánh thêm mấy cái, nhưng cũng không có thể chấp nhận cô lên án hẳn như vậy.

Có lẽ vừa bắt đầu hẳn không có biết rõ mình đối với cô cảm giác ra sao, thuận tụy là từ một phần không cam lòng cô bị người đàn ông khác cướp đi ghen tỵ mà muốn bắt cô ở lại. Nhưng theo mấy ngày nay càng ngày càng nhiều nhớ thương và chờ mong, cùng với nghĩ tới cô trong lòng nhiều vui vẻ phong phú, tất cả đều để cho hẳn biết được mình đối với cô chính xác là còn có tình cảm đặc biệt, đó là cảm giác hẳn đã mất đi thật lâu, lại càng bất kỳ cô gái cũng không thể làm cho hẳn động tâm.

Chỉ có cô gái này, để cho hẳn cảm giác mình tìm còn sống còn đập, còn muốn quý trọng, tin tưởng, cảm giác yêu thương một người.

Đó không gọi yêu vậy là cái gì?

Chương 9.2

Đông Ánh Thần nhìn về mặt hẳn có chút kích động, nhìn thẳng cặp mắt kia không giống có nửa điểm dối trá, trong lòng thật đối với sinh ra hoài nghi. Thật ra thì trong đoạn thời gian này hẳn đã thay đổi cách đối xử với cô, cũng không còn nghe hẳn nói lui tới với cô gái nào, tan việc liền trở về nhà treu chọc cô, luôn là đợi cô đi làm trở về. Biến hóa này đã từng để cho cô nghĩ tới hẳn có thể là thật tâm, nhưng vừa nhìn thấy sợi dây chuyền của hẳn

Lòng của cô lại bị xé đau đớn, muốn mình đừng ngu ngốc nữa, người trong lòng của hẳn cho tới bây giờ cũng không phải là cô.

"Không, người anh yêu không phải là em, mà là cô gái tặng sợi dây chuyền này cho anh, cho nên anh mới có thể vẫn mang sợi dây chuyền này để kỷ niệm cô ta không phải sao?" Cô ghen ngào chuẩn bị để nghe lời nói dối của hẳn, không sợ chọc cho hẳn tức giận, dù sao cho dù hẳn tức giận, cùng lắm thì cả hai âm ỉ, tâm trạng của cô cũng sẽ không so với hiện tại kém đến thế.

Nhắc tới sợi dây chuyền trước ngực, thần sắc của hẳn đầu tiên là ngẩn ra, nhưng ngay sau đó mặt trở nên có chút xám xịt, bất quá cũng không thấy dấu hiệu tức giận.

"Không phải vậy, anh đã nói sớm anh không thương cô ấy." Hẳn trầm mặt phủ nhận trong lòng của mình còn có người khác tồn tại.

"Anh! Anh rõ ràng còn không thể quên được Tiểu Mẫn kia, cho nên mới phải ở uống rượu say sau đó còn muốn cô ấy, mơ tới cô ấy, vẫn gọi tên của cô ấy gọi có cô ấy không nên đi, thậm chí xem em thành cô ấy. còn kéo em lên giường." Vì để cho hẳn không cách nào nói trong lòng hẳn còn cất giấu một người khác, cô định đem tất cả chuyện tình nói cho hẳn biết, cho hẳn biết mình đáng ghét đến cỡ nào, đã thương người đến cỡ nào.

Vừa nghĩ tới hình ảnh hẳn ôm cô, lòng của cô giống như bị đao xẹt qua vết thương chảy máu, đau đến nước mắt chảy ròng.

"Anh. xem em trở thành cô ấy. Lên giường?!" Hẳn về mặt kinh ngạc nên cả lăm một chút cũng không nhớ rõ chuyện xảy ra lúc đó, hẳn làm sao có thể xem cô thành Tiểu Mẫn ——

Chẳng lẽ! Hắn mở to hai mắt nhìn cô, phỏng đoán hơn một năm trước cái đêm kia. Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân cô thay đổi sắc mặt, đột nhiên không đề ý tới hắn?

"Đúng, chính là anh nghĩ như vậy, cho nên hiện tại anh còn dám phủ nhận nói anh không thương cô ấy sao?" Cô nhìn cũng biết hắn không muốn nhắc tới, vì vậy tốt nhất không nên nữa ——

"Anh không thương cô ấy, người anh yêu chính là em!" Hắn một tay gạt mạnh sợi dây chuyền trước ngực mình xuống, về mặt kiên nghị nhìn cô.

Trên thực tế gần đây hắn dường như quên chuyện tồn tại của sợi dây này, chẳng qua là có thói quen đeo trên ngực, cho nên không có gỡ xuống.

Cái này đòi lại về mặt ngạc nhiên của cô, không hiểu hắn tại sao đem sợi dây mình thích như vậy xé đứt?

"Tiểu Mẫn từng là cô gái anh yêu, nhưng đã là chuyện đã qua. Anh vẫn đeo sợi dây chuyền này không phải là bởi vì muốn kỷ niệm cô ấy, mà là nhắc nhở mình không nên bị lừa gạt nữa." Vì để cho bà xã yên tâm, hắn dứt khoát quyết định nói ra chuyện hắn và Tiểu Mẫn, đây là chuyện đau khổ hắn tuyệt đối không muốn nói với người khác.

Tiểu Mẫn là cô gái hắn lần đầu tiên yêu thật lòng, muốn chăm sóc cho cô thật tốt. Bởi vì quá yêu cô, hắn còn từng tha thứ cho cô và bạn trai trước đây vẫn còn vương tơ lòng, người còn bạn trai ấy đã nói với cô đòi quay lại tình xưa, thậm chí sau khi biết được cô ấy mang thai, anh lập tức bắt tay chuẩn bị hôn sự, tính toán cưới cô ấy làm vợ.

Kết quả là sau nửa tháng hắn đính hôn, hắn ra nước ngoài công tác, cô và bạn trai cũ xảy ra sự cố, ngoài ý muốn bỏ mạng, cuối cùng còn nghiệm ra đứa bé trong bụng của cô ấy và người đàn ông trên xe có huyết thống, chứng thật đứa bé kia là cốt nhục của cô và bạn trai trước.

Lúc ấy Đỗ Thiên Hải nhận tin tức chấn động này, trong lúc nhất thời cũng không biết nên khổ sở hay là tức giận, bị tình cảm chân thành phản bội cảm giác giống như có ngàn vạn cái châm nhỏ đâm vào trong tim đau nhói không chịu nổi, để cho hắn dù có nằm mộng cũng sẽ thức tỉnh, từ đó cũng mất đi lòng tin tình yêu, hoàn toàn từ bỏ mới khiến cho hắn mới có thể sống.

"Anh không quên được cô ấy, là bởi vì hận, không phải là yêu." Hắn nắm chặt sợi dây chuyền trong tay, những năm gần đây vẫn đem nó thành vật nhắc nhở mình, có lẽ đã vô hình đang lúc khiến nó thành gông xiềng của mình, giam cầm trái tim của hắn, cho đến gặp Đông Ánh Thần, mới thoát ra khỏi trói buộc này, không nghĩ tới nó làm tổn thương cô đến vậy.

"Thật?" Cô nghe xong chuyện xưa này, đại khái bởi vì quá kinh hãi, nước mắt cũng không biết khi nào đã ngừng lại. Trong lòng không biết vì sao thay hắn cảm thấy có chút khổ sở.

"Đương nhiên là thật, anh làm sao có thể dùng chuyện này để nói gởn." Hắn nhẹ nhàng lau đi nước mắt chưa khô trên mặt cô, động tác dịu dàng sợ làm đau cô. Nhìn cô khóc đến nước mắt lưng tròng, lỗ mũi đỏ rưng rưng, tim của hắn cũng thắt lại!

Lúc này hắn thật hy vọng cô kiên cường hơn một chút chứ không phải cô gái nhỏ khóc đến lòng hắn chua xót.

"Nhưng là, bất kể là yêu hay là hận, tóm lại anh chính là người ôm em gọi tên của cô ấy, đem em trở thành cô ấy." Cô nhìn ánh mắt nhu tình của hắn, trong lòng vẫn là đề ý hắn ôm mình, gọi tên người khác.

"Không đúng, anh chưa từng xem trở thành thành cô ấy, anh vô cùng rõ ràng ngày đó người lên giường với anh là em nha, là em đỡ anh trở về phòng, giúp anh lau mặt, đưa nước cho anh uống, toàn bộ cũng là em, bà xã của anh." Hắn ôm chặt mặt cô, cường điệu mình tuyệt đối không có say đến nỗi nhận sai thân phận của cô. Mặc dù có chút chi tiết nghĩ không ra, nhưng những cử động của hắn đều nhớ được, hơn nữa từ hôm sau bắt đầu đề ý tới cô, hắn còn lật ngược hồi tưởng rất nhiều lần, bao gồm hắn làm sao cởi hết quần áo của cô, đoạt lấy thân thể trong sạch của cô.

Suy nghĩ một chút nữa, có thể là bởi vì cô giận làm hắn buồn phiền, sinh ra rất nhiều tình cảm chưa từng có ở bất kỳ cô gái nào, mà cảm giác đó giống như hắn yêu Tiểu Mẫn tương tự, cho nên hắn mới có thể ở lúc ấy nhớ đến Tiểu Mẫn, bất quá hắn rất khẳng định mình tuyệt đối không có làm người lên giường nha.

"Hôm sau tỉnh rượu sáng khoái đột nhiên biết là em." Cô mím môi thần lắm bảm thuyết. Mặc dù trong lòng cô đã tin hắn hơn phân nửa, nhưng ngoài miệng cũng không muốn dễ dàng khuất phục hắn.

Chán ghét, tại sao lòng của cô không bằng miệng của cô cứng rắn đây? Nhất là trong đầu vừa rồi còn rất lý trí, vừa nghe hắn đem chuyện giải thích hợp lý một lần, Cô sẽ không có biện pháp giả bộ tùy hứng theo sát hắn cố tình gây sự, tâm trạng tự nhiên gần như bằng phẳng, nhieu lại mặt cũng không ra nước mắt.

Có đôi khi nàng thật đúng là chán ghét lý tính và tính cách của mình!

Đỗ Thiên Hải nhìn về mặt cô có chút ảo não cũng cảm thấy bà xã hắn thật là khả ái.

"Anh dù chưa tỉnh rượu cũng biết là em, mặt này, ngực này, eo này, cái mông này. Anh nhất định sẽ không nhận lầm." Hắn thuận thế ôm lấy cô, hướng trên người cô ấn đầu hủ sò soạng thêm một lần.

"Không nên đụng em, ai biết. Anh xem cô gái nào đó với em làm một!" Cô mặt lạnh, vẫn có chút tức giận đẩy cánh tay không an phận của hắn ra.

Lòng người chính là như vậy, làm nhận định Tiểu Mẫn đối với hắn rất quan trọng, những cô gái khác ngược lại không quá để ở trong lòng. Hiện tại bài trừ

Tiểu Mẫn ra, phía sau những cô gái khác đột nhiên trở nên rất đề ý.

Hừ, Trong một năm qua cũng không biết ôm chầm bao nhiêu người, sờ qua mặt của các cô, ngực, mông

"Nhưng hiện tại anh chỉ muốn đụng một người, bà xã." Hấn dựa vào trên người cô, làm nũng khẽ gọi tên của cô, bước vào nhà liền muốn trêu chọc cô khiến cho hấn rất vui vẻ, ôm cô rất thoải mái.

Thiên hạ đàn bà rất nhiều, nhưng bà xã chỉ có một mình cô. Nhưng hấn đã yêu thích thì quyết không buông tay!

"Bà xã thì sao chứ!" Cô như cũ vẻ mặt không thay đổi, nhưng tay cũng đã không hề đẩy tay hấn trên ngực mình nữa.

"A ~~ thơm mùi dấm quá nha." Hấn cố ý dùng sức hít một hơi, thật khó được từ trên người cô ngửi được mùi vị ghen, dĩ nhiên tốt hơn tốt quý trọng.

"Lỗ mũi của anh có vấn đề." Cô nhìn hấn một cái, lạnh lùng nói.

"Anh không phải là lỗ mũi có vấn đề, là ánh mắt có vấn đề." Hấn sửa chữa lời của cô.

"Tại sao?" Cô hỏi lại, nghe thật đúng là vô cùng có vấn đề.

"Anh lại không có sớm một chút nhìn ra em yêu anh, còn làm nhiều chuyện khổ sở như vậy, hại em một mình thương tâm lâu như vậy. Thật xin lỗi." Hấn ôm chặt cô, thành tâm về phía cô bồi tội, thật xin lỗi mình tại sao chậm chạp cho đến gần đây mới biết được mình đối với cô có tình cảm, trong một năm giận làm cho cô thương tâm như vậy.

Từ khi thấy hấn không thích người họ Trần nhích tới gần cô liền đoán được, nghĩ cô nhìn thấy thấy hấn hơn một năm làm nhiều chuyện xấu tâm trạng nhất định rất khó chịu, hấn chỉ là nghĩ thôi tim đã thấy đau.

Cô tại sao mạnh mẽ như vậy, lại có thể ở trước mặt hấn nguy trang lâu như vậy, hại hấn hiện tại tự trách mình.

"Thật thật xin lỗi." Hấn dán mặt của cô, ở bên tai cô không ngừng nói những áy náy của mình.

Chương 9.3

Cô nghe thấy tên cuồng tự đại này nói xin lỗi, khoe môi vung lên độ cong, đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy hấn, dựa sát vào lòng ngực ấm áp ấy.

Chẳng biết tại sao vào giờ khắc này, đầu của cô trở nên tốt vô ích, nhẹ nhàng quá, thật giống như đột nhiên nghĩ không quá đúng lên đề ý mấy chuyện kia để trong lòng khổ sở, thậm chí ngay vừa rồi kích động khóc lớn cũng trở nên có chút mơ hồ.

Đáng ghét, cô hấn là tốt hơn so với hấn, nhưng là cô hiện tại không còn cách nào khác.

"Dù sao em đã sớm biết anh không phải là người tốt." Kết quả, cô chỉ khẽ hừ một tiếng, nói những lời này.

Hấn khẽ cười, hơi buông ra trong ngực lực một chút, ngưng mắt nhìn cô thành thực hào phóng, nảy lòng tham đối với bà xã, thật sợ cô ngày nào đó bỏ ông xã này xuất gia đi tu.

"Không được, em không nên dễ dàng tha thứ cho anh, hay là trừng phạt anh một chút, nếu không lương tâm anh sẽ bất an."

Cô nhếch mi, mắt hạnh tròn tròn nhìn hấn, phát hiện người đàn ông này đột nhiên trở nên khiêm nhường như thế, thật đúng là làm cho người ta không quen nha!

"Tốt, vậy thì phạt anh." Nếu hấn thành tâm ăn năn chịu phạt, cô sẽ nghiêm túc thử nghĩ xem có phương pháp gì có thể xử phạt hấn, làm lương tâm của hấn chịu phạt một chút.

"Không cần nghĩ nhiều, anh đã giúp em nghĩ kỹ." Hấn vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Là cái gì?"

"Thì phạt anh...A. không cho phép ngủ."

"Không cho phép ngủ?" Không muốn ngủ sao?

"Đúng, để anh dùng cả đêm thời gian để đền bù đắp tổn thương cho anh, lòng trong lòng của em ấm áp." Hấn hôn miệng nhỏ của cô, hai tay xoa khắp thân thể của cô.

"Việc này coi là trừng phạt cái gì a!" Mặt cô đỏ hồng đẩy mặt của hấn ra, nghĩ thâm đây là phạt hấn hay là phạt cô? Cách này quá vô lại!

"Đây là trừng phạt nghiêm khắc nhất, nghiêm trọng khảo nghiệm thể lực và sự chịu đựng của một người đàn ông." Hấn cứng lại nói, nhưng khoe miệng vô si trên mặt hấn giương lên.

"Không cần, em tha thứ cho anh, anh đem thể lực giữ lại ngày mai đi làm là tốt." Cô quả quyết cự tuyệt, ngày mai còn phải đi làm nha!

"Sao, đây là tâm ý của anh, bà xã tại sao em không chịu." Hắn đem cô kéo ngã dưới thân thể hắn, bắt đầu kéo chăn che đậy thân thể cô ra, bắt đầu cùng cô "bồi tội"

"Đỗ Thiên Hải!" Cô liều mạng nắm chặt che lại ngực.

"Tối nha, chờ cùng anh khách khí." Hắn dùng sức rút sạch chăn mền của cô.

"Anh." Cô chưa kịp nắn chỉnh người, thanh âm liền biến mất khi dưới môi hắn, bị ngăn được không lưu một tia khe hở, thoáng cái liền bị lửa nóng môi hắn hôn đến hoa mắt, hoang mang lo sợ.

Nói cho cùng, hắn là người hung hăng can quấy, nói xin lỗi cũng không cho người ta cự tuyệt.

"Thật xin lỗi, bà xã."

Đêm càng sâu, hắn hướng bà xã "bồi tội" càng lúc càng có thành ý.

"Đừng. không được nói." Hắn càng nói xin lỗi, cô đã cảm thấy mình thể lực và sự chịu đựng càng lúc càng bị khảo nghiệm

Tối nay, ngoài cửa sổ ánh trăng che đậy, ánh trăng sương mù chiếu không rõ vào trong phòng mập mờ. Sợ rằng phải đợi đến ngày mai tảng sáng hôm sau mới có thể phân biệt ra được, đến tốt cùng là người nào trừng phạt người nào, người nào ở khảo nghiệm người nào.

Hôm sau, Đỗ Thiên Hải rời giường phát hiện bà xã không có ở đây bên cạnh. Hắn khoác áo ngủ, ngửi thấy mùi thơm cà phê tìm được trong phòng ăn, thấy bà xã đã thay đồ khác, ăn diện chỉnh tề ngồi ở trước bàn ăn ăn điểm tâm.

"Bà xã." Hắn dày cười một tiếng, mái tóc rối loạn và cổ áo lộ ra có vẻ khinh cuồng, lại thêm mấp phần gợi cảm.

"Ừm." Cô đưa mắt nhìn hắn một cái, hai gò má chuyển sang màu hồng, tỏa ra hơi nóng.

Chán ghét, quần áo của người đàn ông này làm sao luôn không mặc tốt, một sáng sớm đã lộ ra cơ ngực chào hỏi, hại đầu óc cô đang thanh tịnh đột nhiên chuyển động xẹt qua mấy màn kịch tình đêm qua.

"Anh còn tưởng rằng em hôm nay rất mệt nha ...!" Hắn kéo cái ghế ra ngồi ở bên người cô, đưa mắt nhìn cô xấu hổ có chút e ngại, trong lòng thật giống như thổi qua một trận xuân phong, không nhịn được đưa cánh tay ôm cô vào trong ngực, muốn bông cô gái làm người ta yêu thích này lên, trở về chỗ cũ để hồi tưởng lại cảm giác ngọt ngào

Đêm qua —— không đúng, là rạng sáng hôm nay thấy cô ở trên giường mệt mỏi mở mắt không ra, hắn mới để cô đi gặp Chu công, không nghĩ tới cô sáng nay lại rời giường sớm như vậy, sớm biết thế thì hắn chơi lâu một chút, không để cho cô ngủ.

"Buông ra, đừng làm nhăn quần áo của em." Cô đẩy hắn ra không để cho hắn tiếp tục sờ soạn, kéo áo sơ mi trên người thẳng lại, không muốn lại phải tốn thời gian trang điểm lại một lần nữa.

"Anh chẳng lẽ không quan trọng bằng quần áo của em sao?" Hắn lập tức thấy không công bằng nói, không nghĩ tới chân thành ôm cô lại thua bởi một chiếc áo sơ mi, nhất định hắn là phải hơn chứ.

Cô nhẹ nhìn hắn một cái, cảm thấy hắn thật là có chút buồn cười, làm sao có lấy chính mình và một quần áo để so sánh chứ, căn bản sai rất nhiều!

"Em chỉ không muốn sửa sang lại quần áo một lần nữa, tránh cho đi làm trễ như thế này." Thấy vẻ mặt vừa oan ức vừa bất mãn kia, cô không thể làm gì khác hơn là giải thích. Bất quá nói chân chính hắn là cô mới là người giận nha, hắn hôm qua hại cô không thể nào ngủ được.

Nhờ hắn ban tặng, giấc ngủ thường ngày của cô bị đánh loạn, đêm qua ngủ không bao lâu không hiểu sao lại tỉnh, mở mắt ra thì không ngủ được nữa, ở trên giường nằm một lát liền rời giường làm bữa ăn sáng, pha cà phê.

"Đã trễ lắm rồi." Nghe bà xã nói như vậy, trong lòng hắn thoải mái nhiều, nhưng ngay sau đó gương mặt lên nở nụ cười thành thói.

Cô vừa liếc hắn một cái, cảm giác mình nếu giống như hắn lúc nào cũng thành thói, công ty khẳng định xong đời!

Cô đối với cuộc sống của hắn không đưa bình luận, đưa tay giúp hắn lấy ly cà phê.

"Muốn ăn bữa ăn sáng không?" Cô thuận miệng hỏi. Bởi vì chỉ đơn giản nướng bánh mì nướng, chiên trứng, trộn một chút salad, cho nên không biết hắn có muốn ăn hay không.

"Em làm?" Hắn liếc mắt nhìn thức ăn trên bàn.

"Nếu không còn có ai ?" Trong nhà còn có người khác sao?

"Đi qua đối diện lấy thì có." Hắn trả lời rất nhanh, thật giống như mở cửa đối diện chính là tủ lạnh của hắn.

"Anh sau này không nên sáng sớm chạy qua nhà người ta." Cô trinh trọng nhắc nhở hấn đừng đánh cướp thức ăn ,hại nàng cô thấy anh rề,chị dâu rất lúng túng.

"Anh không có phiền bọn họ,anh đi lấy bữa ăn sáng i." Hấn còn rất có mặt nói,không cảm giác mình ở không tới quấy rầy người khác, chẳng qua là bung bữa ăn sáng trở lại mà thôi.

"Tóm lại đừng đi nữa, ăn đi." Cô dùng bánh mì nướng gấp trứng đưa cho hấn.

"A ~~" Hấn há to mồm.

"Làm gì nha?" Cô cau mày không giải thích được.

"Đút anh." Hấn làm nũng dựa vào cô, ngửa đầu há to mồm bộ dáng rất giống chỉ hải sư trong công viên Hải Dương.

"Anh năm nay mấy tuổi?" Cô tức giận hỏi, thăm chăm biếm hấn cũng không phải là con nít, còn muốn người ta đút a.

"Ba tuổi." Hấn nói khóc trả lời cô.

Cô cười to, vẻ mặt nheo lại không chịu được, cảm thấy hấn thật đúng là dám nói, lúc đầu có ba tuổi gấp mười lần mới được nha!

"Một mình ăn." Cô đem bánh mì nướng nhét vào trong tay của hấn, không để ý tới hành động trẻ con của hấn.

"Anh đút em." Hấn đem bánh mì nướng đưa tới miệng cô.

"Không cần, em đã sớm trưởng thành." Về mặt cô đứng đắn đẩy tay của hấn ra, muốn hấn đừng làm rộn.

"Em thật không có tình thú." Hấn oán giận cô không hiểu phong tình, không thể làm gì khác hơn là tự mình ăn.

Bất quá sáng sớm là có thể ăn bữa ăn sáng do bà xã mình làm, uống ly cà phê đích thân cô nấu, nhìn lại vẻ mặt xinh đẹp của bà xã

Sáng sớm hôm nay hấn cảm thấy vui vẻ. cảm thấy thế giới trở nên hạnh phúc rất nhiều. Trong lòng vui vẻ, thì ra là kết hôn là rất tốt nha!

Hấn ngồi uống cà phê, nhìn cô mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Hấp Dẫn Mê Hoặc Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Đúng rồi, có một số việc em muốn nói chuyện một chút." Cô đề ly cà phê xuống, bỗng nhiên nghĩ đến còn có việc phải nói với hấn.

"G cơ? Sáng sớm thì có chuyện gì nói." Hấn cười có chút lưu manh, tay cũng sờ lên bắp đùi bà xã. Mặc dù hôm nay tất chân không phải là màu đen, nhưng hai cặp đùi đầy đặn thoạt nhìn rất mê người.

Bốp!

Tay cô vuốt ve bàn tay không an phận của hấn.

"Là việc quan trọng." Cô nghiêm túc cường điệu lời nói, không cho thái độ hấn tùy tiện ra tay.

"Được,việc lớn." Hấn bĩu môi, không tình nguyện thu tay lại, đợi cô nói. Thật ra thì hấn căn bản không muốn cùng bà xã nói chuyện chuyện gì đúng đắn, vẫn là đùa giỡn với cô vui hơn.

"Về chuyện em thiếu tiền của anh."

Xem đi, lời mở đầu đã để cho hấn có chút muốn đánh nhau.

"Sau này em sẽ dựa theo thời gian trong hợp đồng trả tiền cho anh, anh phải thu nha." Cô kiên trì muốn đem tiền trả hấn, hy vọng hấn cũng có thể dựa theo hợp đồng ban đầu thỏa thuận nhận lấy khoản trả.

"Anh nói rồi số tiền kia không cần trả lại." Hấn phát tay một cái, muốn cô đừng xem những số tiền kia để ở trong lòng. Hấn tại sao có thể lấy tiền của bà xã nha, cô thật khách khí.

"Không được, hôn nhân của chúng ta theo hợp đồng trả hết rồi đi." Vừa lúc thừa dịp sáng sớm hôm nay tỉnh lại có dư thời gian, cô cẩn thận suy nghĩ một chút quan hệ sau này của bọn họ. Có một số việc muốn như cũ, có một số việc thì phải có điều thay đổi.

"Đi?! Không được, anh không cho phép em đi." Hấn lập tức kéo tay cô, vừa nghe đến hai chữ "rời đi" cũng rất nhạy cảm. Vô luận như thế nào, chính là không cho cô gái hấn yêu rời khỏi hấn nha.

Cái gì nha! Hai người bọn họ tối hôm qua mới nói rõ tình cảm trong phòng, tiến hành một cuộc đại tỏ tình, vừa triền miên hoan ái mà thôi, sáng nay ở chỗ này nói chuyện gì có đi hay không.

"Ý của em là, anh không thể dùng phương pháp không để em trả tiền ép em ở lại, vậy sẽ làm cho em cảm thấy rất không được tôn trọng, cho nên em muốn đem số tiền thiếu anh trả hết." Cô thẳng thắn nói cho hấn biết ý nghĩ của mình. Không có ai thích bị bắt buộc, cho dù vì yêu hay vì danh cũng giống nhau.

"Cho nên. Em bây giờ vẫn còn muốn ly hôn với anh sao?" Hấn khẩn trương hỏi, căn bản không cần mấy chữ tăng giảm kia, chỉ toan tính cô ở lại hay đi.

Hấn không muốn ép cô ở lại, mà là thật lòng muốn cùng cô sống chung, không muốn làm cho cô rời đi mà thôi.

"Cái này sao. Chờ em trả hết tiền cho anh sẽ biết." Cô kéo tay của hấn xuống, có chút thừa nước đục thả câu nói, trong lòng thật ra thì có chút ý xấu nhìn thấy tái độ hấn khẩn trương cảm thấy một tia mừng thầm. Hơn nữa thành thật mà nói, người nào có thể đoán được tương lai có tình huống gì, thời gian ngày hôm qua cô còn không hiểu được hấn cô nha, nhưng bọn họ bây giờ là đang cùng nhau ngồi chỗ này, đúng là một đôi vợ chồng.

"Cái gì! Tại sao muốn đợi đến ngày đó? Chuyện như vậy hiện tại có thể quyết định, chúng ta không rời nhau!" Hấn không thích cô không xác định đáp án, cho hấn một loại cảm giác không ổn định, trong lòng có chút sợ.

Hấn rất khẳng định mình yêu cô gái này, cũng muốn ở chung với cô, cho nên hấn tuyệt đối sẽ không để cô đi, muốn từ trước đến nay cô và hấn chung một chỗ, đời này cũng sẽ đối với cô chung thủy không rời đi.

"Ai biết, có lẽ ngày mai anh sẽ yêu người khác." Cô nêu ví dụ có thể thay đổi.

"Anh không có." Hấn kiên định nói.

"Vậy lỡ như ngày mai em yêu người khác ——"

"Anh không cho phép!" Hấn tức giận đốt cả vùng đất cảnh cáo.

Cô nhìn thấy vẻ mặt hung dữ kia, nhẹ nhếch lông mày nhỏ nhắn, cảm thấy hấn thật là bá đạo!

"Anh nhìn xem, anh hiện tại đang ra lệnh cho em. Mỗi lần anh như vậy nói chuyện với em, em liền sẽ cảm thấy hợp đồng hôn nhân chỉ là sự bảo đảm, bởi vì em thiếu tiền anh, cho nên mọi việc cũng xuống nước với anh một bước." Cô thật không thích loại cảm giác nhục nhã của mình bị người khác giữ lấy. Mặc dù đây cũng là cô tự tìm, nhưng là cô tuyệt đối không nên vẫn tiếp tục quan hệ như vậy nữa, cho nên mới muốn đem tiền trả hết nợ, kết thúc loại quan hệ mệt mỏi này.

"Anh. không có ý đó." Hấn tỏ vẻ mình không có nhìn thấp ý của cô, khẩu khí lập tức thu lại một chút, mặc dù hấn là thật muốn đem cô vĩnh viễn áp ở bên người.

"Nhưng em sẽ cảm thấy như vậy, cho nên chờ em trả tiền hết, em mới suy nghĩ hôn nhân của chúng ta có nên tiếp tục duy trì hay không. Điểm này, xin anh tôn trọng sự lựa chọn của em." Cô hy vọng hôn nhân của bọn họ có thể quay về ngang hàng như trước, mà không phải loại thua thiệt, cho nên trong khoảng thời gian này vừa quan sát tên lăng tử này, xem hấn biểu hiện như thế nào.

"Em nhất định phải suy nghĩ lâu như vậy sao?" Hấn có chút đáng thương nói, đột nhiên lại cảm thấy cô trả tiền lại tốc độ quá chậm, thời gian lâu như vậy làm cho tính nóng nảy hấn rất khó chịu đựng, hơn nữa quyền lựa chọn không có ở đây trên tay hấn.

Bất quá bây giờ không để cho cô chọn, dù sao cũng đã cưới rồi, ai hừm, thật phiền! Hấn phiền não gãi đầu, không nghĩ tới vay tiền làm cho người ta khổ như thế.

"Không nhất định, nếu là em ngày mai đột nhiên trả hết số tiền, có thể lập tức cho anh đáp án." Cô trêu ghẹo nói, khó nhịn cười.

"Hmm, Hmm" Hấn cười khan hai tiếng, vẻ mặt nhăn nhó, hiện tại mới không tâm tình cùng cô nói giỡn, nói không chừng qua nửa một, hai năm hấn sẽ phải biến thành ông xã bị vứt bỏ! A.

Nhìn ông xã rất không tình nguyện lại không vẻ mặt nhăn nheo, tâm tình cô rất tốt uống vài ngụm cà phê.

Thật khó được nha, cô có cảm giác thắng hấn một chút!

"Còn có, mặc dù trước mắt em còn chưa trả hết nợ, anh phải tôn trọng ý nghĩ của em." Đây cũng là một chuyện rất trọng yếu, cô cảm thấy cần thiết nói rõ ràng với hấn. Người đàn ông này quá kêu ngoạc, có đôi khi làm cho cô rất tức giận, rồi lại một chút biện pháp nắm lại hấn cũng không có.

"Anh lúc nào không có tôn trọng em?" Hân kinh hô, tự nhận mình vẫn là rất tốt không có giống như cô nói nha.

"Thí dụ như nói anh luôn cùng cô gái khác nói chuyện tình tứ, hại em biến thành cô gái đáng thương trong mắt người khác." Cô lạnh nhạt liếc hân, tùy tiện nêu ví dụ chính là thăm án máu chảy đầm đìa.

"Ai nha, kia cũng là chuyện đã qua, sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra lần nữa, anh thề." Hân cười đẩy cô, không muốn cô sáng sớm ăn dấm nhiều như vậy, người nào chưa từng có lỗi lầm. Quan trọng là ... cuộc sống hiện tại và tương lai a!

"Còn có như lần trước dám chuyển vào phòng muốn em đổi giường lại. . . ." Quả thực là bá đạo cộng với da mặt dày, hoàn toàn không có ở suy nghĩ theo ý cô.

"Đó hoàn toàn là vì bồi dưỡng tình cảm, nếu không tối hôm qua chúng ta làm sao có hàn huyên được vui vẻ như vậy." Hân ôm cô, hôn nhẹ mặt của cô, nói rõ đó đâu phải là chuyện gì, tất cả cũng vì cùng bàn luận tương lai tốt đẹp thôi, hơn nữa ngày hôm qua tất cả bọn họ cũng khiến cho rất vui vẻ nha!

"Tóm lại, sau này em nói không nên, không muốn hoặc không thích chuyện, anh cũng phải tôn trọng ý nguyện của em, không thể miễn cưỡng em." Cô kéo bàn tay đặt ngang hông xuống, nghiêm mặt nói cho hân biết. Đây là ý muốn, không phải là thương lượng, không có mặc cả.

"Nhưng nhìn thấy vẻ mặt em không muốn, anh liền muốn muốn em." Trên mặt hân nở nụ cười yếu ớt, nhìn cô càng đứng đắn, hân càng vọng động, đây cũng là chuyện không có cách nào không chế.

Nói đến nói đi, đều do đáng về cô quá hấp dẫn người. Này coi như là vấn đề của cô!

"Đỗ Thiên Hải!" Cô tức giận địa nhìn chăm chăm hân, hiện tại cũng không phải là nói giỡn với hân, cô rất là chân thành !

"Được, anh biết rồi." Hân vừa nói vừa uống cà phê, thái độ dạy người chất vấn.

Nhưng cô sớm có chuẩn bị.

"Rất tốt, đem những lời anh vừa nói viết xuống, ký tên." Cô đã sớm chuẩn bị giấy bút để trước mặt hân.

"Cái gì?!" Hân khó có thể tin, không nghĩ tới cô lại làm được như vậy.

Này coi là cái gì! Đây không phải là nói rõ không tin lời hứa của hân, lẫn nhân cách của hân sao?

"Nếu không đến lúc đó anh không giữ lời thì làm sao bây giờ?" Cô chẳng qua là thực sự cầu thị, có chữ viết có chứng cứ.

"A! Chẳng lẽ anh là loại người ăn quịt sao?" Hân nhướn mày tròn mắt hỏi.

Anh không phải sao? Cô cũng nhếch lông mày nhỏ nhắn. Lúc này không tiếng động, nói không có ra khỏi miệng, vẻ mặt đã nói rõ tất cả.

Hân sẽ không ăn quịt ư? Lời như thế lúc trước chưa biết hân mới có thể tin tưởng, hiện tại mà tin tưởng hân thì đã sớm phá sản!

Đỗ Thiên Hải bị bà xã lạnh lùng chăm chú nhìn mình như vậy, thật đúng là không khỏi có chút chột dạ.

Được rồi, hân thừa nhận mình có đôi khi cũng tương đối có "tùy cơ ứng biến" một chút, nhưng vậy mà cũng coi là nói không giữ lời sao.

"Được, viết thì viết, có muốn lấy dấu tay luôn hay không?" Hân dừng cầm cầm lấy bút, vòng quanh

"Ừm." Hân muốn án, cô cũng sẽ không phản đối.

"Em." Hân chán nản, giận đến nổi gương mặt tuấn tú cũng méo mó, không nghĩ tới cô trả lời thuận miệng như vậy, hoàn toàn cũng không suy nghĩ nương tay, đáng về như thiếu đảm bảo!

Không sao, hân sẽ chứng minh cho cô thấy, đại trượng phu một khi đã nói ra khỏi miệng, có thể tin là viết không viết kết quả cũng giống nhau!

"Em đọc cho anh viết, viết. Đỗ Thiên Hải, đảm bảo từ nay về sau cũng sẽ tôn trọng Đông Ánh Thần tất cả ý nghĩ và cái nhìn, sẽ không miễn cưỡng cô làm bất kỳ những gì cô ấy không thích." Cô hào tâm giúp đỡ hân hạ bút, bớt đi nhiều câu phiền toái.

"Dài như vậy!" Hân nhăn lông mày lại oán trách.

"Mau viết." Cô đốc thúc hân đừng lãng phí thời gian, cô còn muốn chuẩn bị đi làm đây!

"Ồ thì viết." Hân nắm chặt bút, bắt đầu viết câu cô đọc ở trên tờ giấy trắng.

Đông Ánh Thần bùng cà phê, ở một bên xem hân "Múa bút"

"'Tôn trọng' viết rõ ràng một chút." Cô nhắc nhở hai chữ kia xem không được rõ ràng.

Hắn dùng lực viết thêm "Tôn trọng" một lần nữa.

Cô hài lòng gật đầu, tiếp theo nữa đọc thêm tiếp, muốn hắn phải tuân theo hợp đồng ban đầu, chấp nhận để cô trả hết tiền thiếu nợ, đợi đến trả tiền xong mới quyết định có ly hôn không.

Hắn vừa nghe vừa viết, chữ viết rồng bay phượng múa nhưng càng lúc càng viết ngoáy.

"Ly hôn' cũng vậy." Cô nhắc nhở hắn hai chữ này cũng xem không rõ.

Hắn hít một hơi, nheo lại mắt —— lại chỉnh sửa chữ viết một lần nữa.

Cô nhìn thấy vẻ mặt buồn bực kia, còn nhớ đến thái độ hắn bình thường cuồng vọng lớn lối, trong lòng cảm thấy thật đã nghiền! Không nhịn được mỉm cười.

"Em, hài lòng chưa." Hắn viết thêm hàng chữ cuối cùng "Giấy cam đoan" giao cho cô, khẩu khí không phải là rất tốt.

"Anh bây giờ tức giận với em sao?" Cô nhận lấy tờ giấy, nhẹ giọng hỏi hắn.

Hắn hít vào một hơi, lập tức điều chỉnh sắc mặt của mình, đại trượng phu có thể lui có thể nhịn.

"Không phải nha, anh yêu em như vậy, làm sao tức giận với em được." Hắn thương yêu ôm ấp bà xã, hắn cũng không muốn bị khai trừ "danh hiệu ông xã" đâu.

"Em chuẩn bị đi làm." Cô hài lòng cười cười, đẩy tay của hắn ra, đứng dậy chuẩn bị trở về phòng.

"Đi thông thả." Hắn cũng cười đưa mắt nhìn bà xã yêu quý.

"A! Còn có." Cô vừa bước hai bước đột nhiên quay đầu lại.

"Còn có chuyện gì!" Hắn sắc mặt ngưng tụ, nghĩ thầm sẽ không có thêm điều khoản chết tiệt nào cần bổ sung nha?

Cô thản nhiên cười, chỉ chỉ bên cạnh cái bàn. "Anh giúp em dọn bàn ăn, em sợ đến trễ."

"Không thành vấn đề." Hắn thở phào nhẹ nhõm. Khó trách bà xã có thể kiếm tiền nhiều như vậy, thật sự là có bản lĩnh của nữ cường nhân.

Kỳ quái, thái độ cô lên giường và xuống giường làm cho anh tưởng như hai người? Đêm qua mềm mại quyến rũ nằm ở trong ngực của hắn, còn bây giờ thì không phải như thế giống như một cô gái hoàn toàn khác. (đoạn này ta mạn phép chém tí hê hê)

"Cám ơn anh, ông xã." Cô cúi đầu hôn lên mặt hắn một cái, vẻ mặt thẹn thùng xoay người trở về phòng.

Hắn giật mình đột nhiên vuốt mặt, nhìn bóng lưng cô nhanh nhẹn rời đi.

Ông xã.

Đây là lần đầu tiên nghe được cô gọi hắn như vậy, cũng là lần đầu tiên được cô chủ động hôn, quá cảm động nha! Hắn đặt tay lên lòng ngực cảm động, quyết tâm nhất định phải làm cho cuộc hôn nhân này tiếp tục mãi mãi, vĩnh viễn bám dính vị trí ông xã không buông ra!

"Bà xã, thỉnh thoảng đi trễ một chút cũng không sao." Hắn cười xấu xa dụ dỗ, lập tức đứng dậy đi theo bà xã vào phòng.

Về phần "Giấy cam đoan" ——

Thật sự là viết hay không viết đều giống nhau!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Hấp Dẫn Mê Hoặc Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.